

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

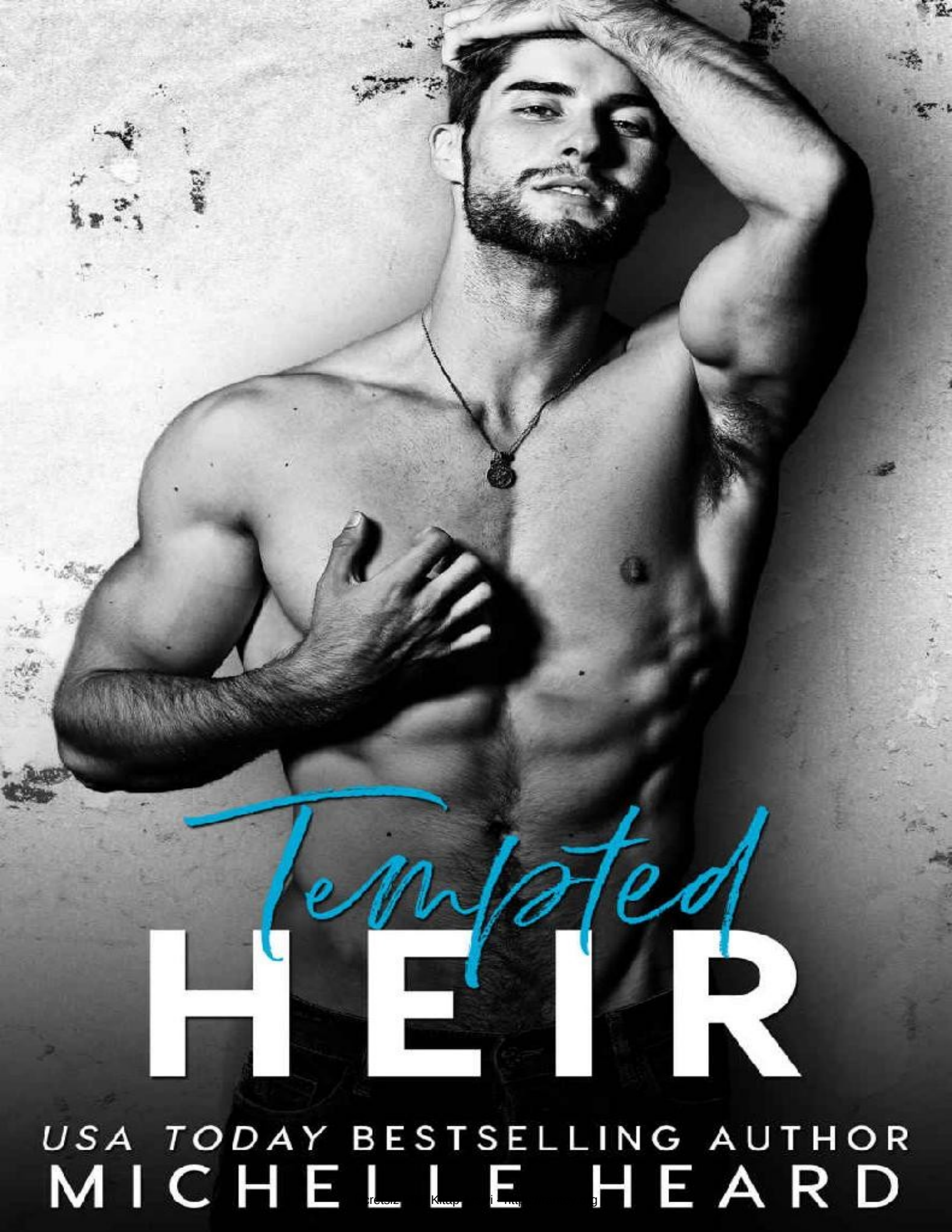
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tempted
HEIR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tempted **HEIR**

0 GÜN İÇİNDE BİZİMLE BİRLİKTE

MICHELL EHEARD
D

Telif Hakkı © 2021 M.A. Heard tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Sybil Wilson, [PopKitty Design](#)

Kapak Modeli: Tristan E.

Fotoğrafçı Kredisi: [Wander Book Club Photography](#) _ _ _

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık Şarkı](#)

[Listesi](#)

[Özet Ayartılmış](#)

[Varis Soy Ağacı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29 Sonsöz](#)

[Varisler](#)

[Trinity Akademisi](#)

[Düşmanlardan Aşıklara](#)

[Benimle bağlantı kurun](#)

[Yazar hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Adanmışlık

Leeann'a,

Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?
Bu destansı serinin 18 kitabını yazarken her adımda yanımda
olduğunuz için teşekkür ederim.
Sen dünyadaki en iyi asistansın.

Şarkı Listesi

Buraya tıklayın - [*Spotify*](#)

Hold on ~ Chord Overstreet Till I

Fall Asleep - Jaymee Dee Don't

Deserve You - Plumb Never

Alone - Jesse Bonanno

Settle Down - Matthew Mayfield/Amy Stroup Gravity -

Tyrone Wells

Biz Kimiz - Tristan Prettyman

Sinopsis

Christopher Hayes ve ben her zaman yakın olduk. O benim en iyi arkadaşım. Benim insanım. Tüm sırlarımı bilen kişi.

O en çok aranan bekar.

Ben mi? Kendi çocuğuma sahip olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Christopher sperm bankasıyla randevumu öğrenir öğrenmez, en iyi arkadaşım donörü seçme görevini üstlendi.

Sadece, dışarıdaki hiçbir sperm yumurtalarım için yeterince iyi değil.

Sonra Christopher bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. Benim sperm donörüm olacak.

Beklediğim son şey, en iyi arkadaşımın evet dediğim anda tanınmaz bir alfaya dönüşmesiydi.

*Christopher Hayes, zengin ve yakışıklı, kızları
öptü ve onları ağlattı.
Dash oynamak istediğinde,
Christopher kalma zamanının geldiğine karar verdi.*

Cazibeli Varis

VARİSLER

Kitap 7

Birbirine bağılı STANDALONLAR serisinde Çağdaş Romantizm.

"Ruhlarımız neyden yapılmış olursa olsun, onunki ve benimki aynıdır." - Emily Bronte.

Aile Ağacı

CHRISTOPHER MILES HAYES

Vaftiz annesi: Jamie Truman
Vaftiz babası: Rhett Daniels'ın
en iyi arkadaşı: Dash West

DASH MARCELLE WEST

Vaftiz annesi: Willow Reed
vaftiz babası: Marcus Reed
En iyi arkadaşım: Christopher Hayes

*Christopher Hayes, zengin ve yakışıklı, kızları
öptü ve onları ağılattı.
Dash oynamak istediğinde,
Christopher kalma zamanının geldiğine karar verdi.*

Bölüm 1

DASH

Dash - 20; Christopher - 22

Josh'a bakınca, onda ne bulduğumu merak ediyorum. Elbette çekici ve iyi bir aileden geliyor, ama her şey burada bitiyor. Talepleri ve hayatımı kontrol etme ihtiyacı boğucu.

Narsistten başka bir şey olmadığı ortaya çıktı.

"Sadece git," diye kelimeleri ısırarak söylüyorum. Josh, Christopher'la olan arkadaşlığım hakkında durmadan konuşuyor ve bu tartışmaya açık olmayan tek konu.

"Gitmek mi?" Sanki saçma bir istekmiş gibi gülüyor. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Beni zorlama, yoksa söz veriyorum pişman olursun. Bir yıldır çıkıyoruz, Dash. Christopher için bunu bir kenara mı atacaksın? Bu benim ne demek istediğimi kanıtlıyor!"

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum.

Josh, erkeklerle kızların arkadaş olamayacağını iddia ediyor. En iyi arkadaşımın bir erkek olduğunu düşünürsek, buna katılmıyorum.

Aslında, Josh herhangi bir erkekle konuşmamı sorun ediyor. Başlarda bir erkeğin beni kıskanması iyi hissettiriyordu ama artık buna dayanamıyorum.

"Christopher benim en iyi arkadaşım," diye çıkışıyorum. "Çıkmaya başladığımızda bunu biliyordun. Kiminle arkadaş olup kiminle olamayacağımı bana söyleyemezsin. Tüm hayatımı kontrol ediyorsun ve ben buna katlanmayacağım."

"Yaptığın her şeyi kontrol etmek zorundayım çünkü sürekli sıcıp batırıyorsun. Tanrım, senin için yaptığım onca şeyden sonra Christopher'ı bana tercih ediyorsun."

diyor, yüz hatları öfkeyle gerilmiş. "Senin beynini yıkamış. Seni sevdiğim için yardım etmeye çalışıyorum bebeğim. Bunu neden göremiyorsun?"

Bu yüzden restoranda yemek yerken kavga etmeye başladık. Şimdi Trinity Akademisi'ne devam ederken arkadaşlarımla paylaştığım süite geri döndük ve ben sadece Josh ile olan ilişkimini bitirmek istiyorum.

Son zamanlarda ilişkimiz sadece Christopher hakkında kavga etmemiz etrafında dönüyor. Her şey Josh'un bana bir odayı üç kişiyle paylaşmamdan hoşlanmadığını söylemesiyle başladı. Bunlardan biri kuzenim Ryker'dı. Onu aldatmamın an meselesi olduğunu söyledi.

O noktadan sonra işler yokuş aşağı gitti.

Onu giyme, seni sürtüğ gibi gösteriyor.

Onu yeme, vücuduna dikkat etmelisin çünkü onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun.

Benim odamda çalışacaksın, böylece gerçekten çalıştığından emin olabilirim. Saçını topla, aşağı değil.

O ayakkabılar seni çok uzun gösteriyor, düz ayakkabı giy.

Küçük şeyler büyük şeylere dönüştü ve işte buradayız.

Yeter artık. Hayatımla dalga geçmek neyse de Josh'ın Christopher'a hakaret etmesine izin vermeyeceğim.

"Burada durup Christopher'ı kötülemeni dinlemeyeceğim. Beni seçim yapmaya zorladınız," diyerek eylemlerimi savundum. "Bakalım..." Bıkkınlıkla ellerimi uzattım. "Bir yıldır çıktığım ve beni kontrol etmeye çalışan adam mı, yoksa doğduğumdan beri en iyi arkadaşım mı?" Ön kapı açılıyor ve Christopher ile kardeşi Tristan odaya giriyor, tam da ben "Bu zor bir seçim değil Josh. Christopher'ı senin gibilere milyon kere tercih ederim."

İçimde yankılanan bir tokat beni fayansların üzerine savuruyor. Mutlak bir şok içinde, elim zonklayan yanağıma doğru uçuyor ve ancak o zaman Josh'un bana gerçekten ters vurduğunu anlıyorum.

Aman Tanrım.

Yaşadığım şok yüzünden Christopher'ın Josh'a hamle yapmasını izlerken sadece göz kırpalabiliyorum. Christopher'ın yumruğu Josh'un yanağına çarpıyor ve Josh'un kafası şiddetten geriye doğru savruluyor. Tristan da ağabeyiyle birlikte Josh'un canına okumaya başlıyor.

Christopher ve Tristan'ı daha önce de kızgın görmüştüm ama şu anda düpedüz canı görünüyorlar.

Ryker odasından çıkıyor ve hâlâ yerde, aklım başımdan gitmiş bir şekilde yattığım yere koşuyor. Ryker omuzlarımdan tutarak beni ayağa kaldırıyor ve sonra koluyla beni sarıyor. Josh, Christopher ve Tristan'ın şiddetli darbelerinden dolayı homurdanırken, ben gerçekliğin farkına varıyorum.

İlk defa biri bana vuruyor. Ailemden hiç dayak yemedim.

Ryker "İyi misin?" diye sorarken beni koridora doğru çekmeye başladı.

İğne batmaları tenimde gezinip yanağımı daha da acıttığında sadece başımı sallayabiliyorum.

Ryker beni odama götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapattığında oturma odasından gelen sesler kesiliyor.

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ne oldu?"

Dilim uyuşuyor ve yine elimi hassas yanağıma götürüyorum. "Bana vurdu." Kelimeler garip geliyor, sanki dudaklarıma ait değillermiş gibi.

Ryker'ın gerildiğini hissediyorum ama o daha bir şey söyleyemeden odanın kapısı pat diye açılıyor. Gözlerim Christopher'ın kollarıyla kilitlendiği anda

şok patlamaları. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve az önce olanlara inanamayarak başımı sallamaya başlıyorum.

Christopher beni tutuyor ve göğsüne sarıyor. Gömleğine karşı nefesim kesiliyor ve vücudum titremeye başlıyor. Kollarımı kaldırıp beline doluyorum.

*Josh'ın bana vurduğuna
inanamıyorum. Bu çok
saçma.*

Christopher'ın Ryker'a, "Onu yakaladım," dediğini duyuyorum. "Git Tristan'ın Josh'tan kurtulmasına yardım et. O piçin bu gece Trinity'yi terk ettiğinden emin ol."

Ryker omzumu sıkarken "Tamam," diye cevap veriyor ve birkaç dakika sonra kapının arkasından kapandığını duyuyorum.

Christopher beni en kötü halimde gördü, ama bu... hayatımın en dip noktası.

Christopher'la olan arkadaşlığım yüzünden başka bir ilişkim cehenneme döndü. Çıktığım her erkek onun tarafından tehdit edildiğini hissetti.

Potansiyel erkek arkadaşlarınıza en iyi arkadaşınızın bir erkek olduğunu nasıl açıklarsınız? Kimse bunu anlayamaz ve bu da flört etmeyi neredeyse imkansız hale getirir.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Christopher, kolları etrafımda sıkılaşıyor.

Başımı sallıyorum, sakinleşmeme yardımcı olması için onun topraksı kokusundan derin nefesler alıyorum.

Biraz geri çekilerek parmaklarımla yanaklarımdaki yaşları siliyorum. "Bu senin hatan değil" derken nefesim dudaklarımda titriyor. Omuz silerken gözyaşlarımdan yeniden biriktiğini hissediyorum. Gözyaşlarımdan arasından nefes almak için birkaç saniye ayırıyorum. "Böyle olacağı belliydi."

Bu gece Christopher'ın benim yüzümden bir adamı ilk dövüşü de değildi. Sanki bu sağlıksız bir alışkanlık haline geldi. İyi bir adamla tanışıyorum ve ne olduğunu anlamadan Christopher'ın dövüşmek zorunda kaldığı bir piç kurusuna dönüşüyor.

Hepsinden bıktım. Bunların hiçbirisi aşkı bulma şansına değmez.

Christopher elini yüzüme götürüyor, parmakları yanağımda hafifçe geziniyor. "Daha hızlı tepki veremediğim için özür dilerim demek istedim."

Yukarı bakınca, gözlerim onun kahverengi gözlerine kilitleniyor. Hâlâ öfkeyle kararmışlar ve ağzı sert bir çizgiye oturmuş.

Olanların şoku bir kez daha içimi titretiyor. İnanamayarak fısıldadım, "Josh gerçekten bana vurdu."

Christopher'ın eli boynumun arkasına kayıyor ve eğilerek yanağıma bir öpücük konduruyor. "O bir pislik. Tamam mı?"

Christopher'ın şefkatli öpücüğünü hissetmek beni küçük ve savunmasız hissettiriyor. Tek istediğim onun kollarında güvende olacağımı bildiğim bir yere saklanmak. Sanki hayatımın üzerine inşa edildiği temel sarsılmış ve geriye kalan tek sağlam şey oymuş gibi hissediyorum.

"Ben kahve yaparken sen de duş al," dedi. Kıpırdamayınca elimi tutuyor ve beni ebeveyn banyosuna doğru çekiyor. "Duş al, Dash. Rahat kıyafetler giy. Daha iyi hissetmene yardımcı olacaktır."

"Tamam," diye fısıldıyorum, yabancı bir kırılganlık kendime olan güvenimi yok ederken.

Tanrım. Acınacak haldeyim. Bir vuruş ve çekirdeğime kadar sarsıldım.

CHRISTOPHER

Dash her an kırılacakmış gibi görünüyor. Josh'un ağzını burnunu kırmak öfkemi biraz olsun dindirmedi.

Süite girdiğimde beklediğim son şey, bir adamın en iyi arkadaşına o kadar sert vurmasıydı ki, onu uçurdu. Hâlâ şaşkınım.

Dash'in yerde kayarkenki görüntüsü zihnimde canlanıyor ve onu göğsüme sarmak istememe neden oluyor.

ona bir daha ulaşamaz.

Öfke göğsümü yakıyor ve Dash'i duş alması için bırakamayınca yüz mendillerine uzanıyorum. Paketten iki tane çekerek, lekeli makyajını temizlemeye başlıyorum. Her silişte solgun teni ortaya çıkıyor. Yanağındaki lanet kırmızı iz hariç.

Onu bayıltmak yerine öldürmeliydim. Siktiğimin piçi.

Onda bir gariplik olduğunu biliyordum. Dash'i uyarmıştım ama o her zaman insanların içindeki iyiliği görmeye çalışır.

Dash'in o pislikle çıkmasına izin verdiğim için kendime kızgınım. İçgüdülerimi dinlemeli ve arkadaşımı korumalıydım.

Sikeyim.

Ben bir şey yapmadığım için yaralandı.

Yüzü temizlendiğinde onu dolaba çekiyorum ve bir eşofman altı alıp önünde çömelıyorum. Topuklu ayakkabılarını çıkarmasını sağlıyorum ve ardından pantolonu bacaklarından yukarı ve giydiği elbisenin altına kaydırıyorum.

Dash'e hayat geri dönüyor ve o elbisenin fermuarını açarken geri çekilip uzaklara bakıyorum. Kumaşın düştüğünü duyuyorum ve gözlerimi duvardan ayırmıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor bir an sonra, sesi küçük ve kırılgan geliyor.

Elini tutarak onu odasından çıkardım ve kendi odama gittim. Doğruca yatağa yöneldim ve yorganı arkaya atarak "Gir içeri" dedim.

Dash uzandığında, yorganı üzerine çekiyorum. Dolabıma doğru yürüyorum ve bir eşofman altı giymeden önce kot pantolonumu ve kazağımı hızla çıkarıyorum.

Yatağa tırmanıp Dash'i yanağı göğsüme yaslanana kadar kendime yaklaştırıyorum. Saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ama sonra bir hıçkırık onu titretirken elini ağzını kapatmak için kaldırıyor. "Özür dilerim." Sesi gergin geliyor ve bu kalbimi kırıyor.

Bedenimi ona doğru çevirerek, başının tepesine bir öpücük daha kondururken onu daha sıkı tutuyorum. "Özür dilerim. Seni korumalıydım," diyorum, "Bir daha asla olmayacak," diye söz vermeden önce kelimeleri ezerek çıkarıyorum.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Tristan içeri girdi. "Onun icabına bakıldı."

"Teşekkürler," diye homurdandım.

Dash'in arkasına oturur ve elini Dash'in yanına koyarak "O pislikten daha iyisini hak ediyorsun" der.

Dash göğsüme doğru başını salladı, sonra mırıldandı, "Teşekkürler, Tristan."

Ağabeyimin açık mavi bakışları benimkilerle kilitleniyor. Benim içimde dönen öfkenin aynısı onun gözlerinde de kaynıyor. İkimiz de öfkemizi babamızdan almışız. Sadece Tristan'ın öfkesini kontrol etmesi daha zor.

Ryker gelip kapı aralığında durur. "Dash, sana içecek bir şey getireyim mi?"

Benden uzaklaştı ve oturdu. "Su, lütfen."

Tristan'ın gözleri sol elime kaydı ve sonra "Christopher için bir buz torbası getir" dedi.

"Elbette." Ryker koridorda kaybolur.

Parmak eklemlerime bakıyorum. Biraz çiğ görünüyorlar ama iyi olacağım. Dash'in odasına gitmeden önce herifin kanını duruladım, görmesini istemiyordum.

Dash elimi tutuyor ve bir parmağını hafifçe morarmış deriye sürüyor. Ryker geri döndüğünde ondan buz torbasını alıyor ve hafifçe parmak eklemlerime bastırıyor.

Sağ elimi onunkinin üzerine koyup, "Biraz su iç. Ben iyiyim."

Dash elini benimkinin altından çekip Ryker'dan şişeyi alıyor. Birkaç yudum aldıktan sonra Tristan ve Ryker'a tereddütlü bir gülümseme veriyor. "Etrafımda dolanmanıza gerek yok. Ben iyi olacağım. Ben sadece uyuyacağım."

Şişeyi komodinin üzerine bırakıyor, sonra tekrar yorganın altına giriyor.

Tristan ayağa kalkar ve gitmek için dönmeden önce derin bir nefes alır.

Kapı arkalarından kapandığında Dash yan dönüyor, böylece bana bakıyor. Gözyaşlarının yeşil gözlerini zümrüt gibi parlattığını görünce buz torbasını yere bırakıyorum, böylece kollarımı tekrar ona dolayabiliyorum.

Dash ipeksi sarı saçları, açık teni ve koyu yeşil yaprak rengindeki gözleriyle bir oyuncak bebeğe benziyor. Kendimi bildim bileli Dash benim yanımdaydı. Ondan iki yaş büyük olmak benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu şiddetle koruyordum... ve bu gece onu hayal kırıklığına uğrattım.

Bir daha asla.

Sahip olduğumuz şeyi kelimelere dökmek çok zor. O benim diğer yarım. Sanki aynı ruhu paylaşıyoruz. O acı çektiğinde ben de acı çekiyorum ve şu anda kalbim göğsümden çıkarılmış gibi hissediyorum.

Peki neden çıkmıyoruz? Cevabı basit. Ben on beş, Dash on üç yaşındayken birbirimizle asla çıkmayacağımıza dair aptalca bir anlaşma yaptık. Arkadaşlığımız bizim için her şey. Önemli olan tek şey bu.

Ama yaptığımız lanet anlaşmadan pişmanlık duymaya başladım.

Dash, "Randevular berbattır," diye fısıldıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Bütün iyi adamlara ne oldu?"

Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başladım. "Bana sahipsin."

"Biliyorum." Başını kaldırıyor ve ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Ama aynı şey değil. Bu hızla gidersem, sonunda ya

Beni iyi bir adam olduğuna inandıran bir narsistle evlenmek ya da -"

"Bu asla olmayacak," diye homurdanıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Onu sen söylemeden çok önce öldüreceğim."

Kıkırdıyor ama gözlerindeki hüznü beni öldürüyor. "Orrrr, sonunda sefil ve yalnız kalacağım."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Yine... beni yakaladın."

Dash yanağını tekrar göğsüme yaslarken iç geçiriyor. "Evet, ama bir gün evlenmek istiyorum. Annemle babamınki gibi mutlu bir evlilik istiyorum. Çocuk istiyorum."

İyileşmek için zamanı olduğunda, onunla yaptığımız aptal anlaşma hakkında konuşacağım. Sadece bir sorun var. Dash beni bir arkadaştan fazlası olarak sevemezse, boku yerim.

"Bu, bir bok parçasına razı olman gerektiği anlamına gelmiyor," diyorum, sesim kalan öfke yüzünden gergin.

"Josh'la çıkmaya başladığımda işlerin bu hale geleceğini bilmiyordum. Başlangıçta çok iyiydi," diyor Dash.

Çok hoş.

"Danny'ye bak, yirmi yedi yaşında ve hâlâ doğru adamla tanışmadı. Ya artık öyle biri yoksa?" diye endişesini dile getiriyor.

Dash aşk konusunda ablama çok benziyor. İkisi de prenses olarak yetiştirildi ve kendilerini bekleyen bir peri masalı olduğuna inandılar.

"Otuz yaşına kadar düzgün bir adamla tanışmazsan, seninle evlenirim," diye mırıldanıyorum, aramızda bir ilişki olması konusunda ince davranmaya çalışarak.

Dash kafasını kaldırdı ve bana ters ters baktı. "Bunun şakasını bile yapma." *Lanet olsun. Beklediğim tepki bu değildi.*

Reddedilme ihtimaline karşı kendimi hazırlayarak, "Şaka yapmıyorum. Eğer ikimiz de bekarsak, neden olmasın? Dürüst olmak gerekirse, beni dışarıdaki altın avcılar ve drama kraliçeleriyle uğraşmaktan kurtaracaksa seninle gözümü kırpmadan evlenirim."

Yorumum dudaklarında bir kahkaha patlamasına neden oluyor. Sonra başını sallıyor. "Tamam. Otuz yaşına geldiğimde ve ikimiz de bekar olduğumuzda, flört etmeyi bırakır ve evleniriz."

Bu bir başlangıç.

Ona sırtarak, "Anlaştık." dedim.

Yanıma sokuluyor, sonra mırıldanıyor, "Şaka bir yana, teşekkürler Christopher. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın," diye fısıldıyorum gözlerimi kapatırken.

Bölüm 2

DASH

Dash 25; Christopher 27

Christopher'ın dahili telefonuna basarak cevap vermesini bekliyorum. "Evet?"

"Hazır mısın?" diye sordum. Ev sahipliği yapacakları Cadılar Bayramı partisi için Tristan ve Hana'nın evine gitmeden önce hâlâ giyinmemiz gerekiyor.

"On dakika daha," diye homurdanıyor Christopher.

İçimi çekerek bilgisayarımı kapattıktan sonra kalkıp ofisine giriyorum. Christopher'ın ofisi mahremiyet için tamamen kapalıyken, benim ofisimde cam bölmeler var, bu yüzden sadece Indie Ink'te bir yönetici değil, aynı zamanda Christopher'ın asistanı olduğum için koridoru net bir şekilde görebiliyorum.

Yukarı bakıyor, sonra mırıldanıyor, "On dakika dedim, Dash."

"Ve ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz," diye sesleniyorum ona. Masasına uzanarak son anlaşmamızın dosyasını kapatıyorum. "Zaten geç kaldık. Hadi gidelim."

Ceketinin asılı olduğu yere doğru yürüyorum ve askıdan alıp giyebilmesi için açık tutuyorum.

Christopher ofluyor ama en azından ayağa kalkıyor. Ceketini silkmeyi bitirdiğinde, "Benim CEO, senin de asistan olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Onun sözlerinden alınmıyorum çünkü çok çalıştığını ve yorulduğunu biliyorum. Danny, Christopher, Ryker ve benim aramda Indie Ink'i neredeyse biz yönetiyoruz. "Evet, ölesiye çalışmadığından emin olmak da benim işimin bir parçası."

Christopher ve ben ofiste olanın ofiste kalması konusunda bir anlaşma yaptık. İş ilişkimizin arkadaşlığımızı etkilemesine izin vermeyiz.

Ceketinin yakalarını düzelterek ona bakıyorum. "Saat yediyi çoktan geçti. Hâlâ hazırlanmamız gerekiyor."

Derin bir nefes alıyor ve neyse ki benimle tartışmıyor.

Biz ayrılırken ofis sessiz ve Christopher bizi apartmanımıza götürürken, "Indie Ink'e başladığından beri hiç izin almadın. Kendini erkenden mezara sokacaksın."

Christopher bana doğru bir bakış fırlattı. "Ara vermenin söz konusu olmadığını biliyorsun. Tristan'ın kendi işini kurmasıyla birlikte bir kişi eksildik."

"O zaman işi delege edin," diyorum.

"İş yüküm hakkında endişelenmeyi bırak. Ayrıca, sadece Jade mezun olana kadar." Jade yakın bir aile dostumuzun kızı. Indie Ink'e katıldıktan sonra yeni iş getirme işini o üstlenecek.

Başımı iki yana sallayıp "İki yıl daha var" diye mırıldandım.

Christopher arabayı binamızın bodrumuna park etti. Araçtan inip asansöre doğru yürüdüğümüzde, "Ben iyiyim. Endişelenmeyi bırak."

Kapılar kayarak açılıyor ve içeri giriyoruz. Anahtar kartımı okutuyorum ve her iki kat için de düğmelere basıyorum. "En iyi arkadaşın olarak endişelenmek benim işim. Bu hızla gidersen tükeneceksin." Ona bakarak ekliyorum, "En son ne zaman çıktın? Tanrım, hatırlayamıyorum bile. Haftalık akşam yemeklerimiz için de zamanımız olmadı."

Dairemin kapıları kayarak açılıyor ve Christopher'ın bakışlarıyla buluşurken kapıların kapanmasını önlemek için ilerliyorum. "Seni seviyorum ve senin bir işkolik olmana seyirci kalmayacağım. Hayatta daha fazlası var."

Christopher derin bir nefes alıyor ve bana kızgın bir ses tonuyla, "Bu anlaşmadan sonra, haftalık akşam yemeklerimize devam edebiliriz," diyor.

Başımı sallayarak, "Bana iyilik yapma" diye mırıldanırken kapıların kapanabilmesi için yoldan çekiliyorum.

İçimi çekerek ikinci kata ve yatak odama çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum ve bluzumu eteğimden çekip çıkararak başımın üzerine geçiriyorum.

Tam o sırada Christopher odama geldi ve "Üzgünüm Dash" dedi. Bakışları sütyenime takıldığı anda sözleri kesiliyor.

"Evet, kesinlikle biriyle yatman gerek. Bir sütyen gördüğünde nutkun tutulacak değil ya." Banyoya doğru yürürken şaka yapıyorum. Duştaki muslukları açıyorum ki su ısınabilsin, sonra odama geri dönüyorum. Christopher gitmişti ve bu dudaklarımda bir kıkırdamaya neden oldu.

Beni kaç kez mayoyla gördüğünü düşünürsek, iç çamaşırlarımla görmeyi sorun etmeyeceğini düşünebilirsiniz.

Eteğimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp hızlıca duş aldım. Avatar çifti olarak gitmemizi istiyordum ama o tür bir makyaj için zamanımız olmadığından, Yüzüklerin Efendisi'nden Arwen ve Aragon olarak gitmemize karar verdim.

Giyinmem ve makyajımı yapmam bir saatimi alıyor ve hazır olduğumda çantamı kaptığım gibi Christopher'ın benimkinin üst katındaki çatı katına çıkıyorum. Anahtar kartlarımız programlı, yani birbirimizin dairelerine girebiliyoruz. Bu binayı seçmemizin bir nedeni de ofise yakın olması ve iki dairesi olan tek bina olmasıydı.

Asansörün kapıları açıldığında Christopher'ın kanepede oturduğunu ve derin bir uykuya daldığını görüyorum.

Ona doğru yürürken, hafif kirli sakallı kare çenesine bakıyorum. Midemde hafif bir çarpıntı hissederek başımı sallıyorum ve anında

Duyguları bastırmak. Christopher'a aşık olmamak için sürekli bir savaş verdim. Bir erkekte istediğim her şey onda var. Dominant, sadık, koruyucu, başarılı, cehennem gibi ateşli... lanet olsun, liste sonsuz uzunlukta.

Bir an için planlarımızı iptal etmeyi düşündüm, böylece yatmayı tercih edebilirdi.

Ama Tristan ve Hana'nın bizi beklediğini bildiğim için kanepeye doğru yürüyorum.

Yanına oturdum ve elimi deri pantolonunun üzerine koyarak kalçasını okşadım. "Christopher."

Gözleri hızla açıldı ve öne doğru fırladı. Beni beklerken uyuyakaldığını fark edince elini kaldırıp burnunun kenarını çimdikliyor. "Özür dilerim."

"Sadece yüzümüzü gösterip geceyi bitireceğiz," diyorum.

Ayağa kalktığımda Christopher'ın gözleri üzerimde geziniyor. Ayağa kalkarken ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Başımın asansörü işaret ediyorum. "En fazla bir saat kalacağız. Tamam mı?"

Çatı katından çıkarken başını sallıyor ve onun ne kadar yorgun olduğunu görmek beni daha da endişelendiriyor. Katılmamız gereken bir aile etkinliği olmadığı sürece Christopher her gün sabah beşten gece yarısına kadar çalışıyor. Tristan Indie Ink'ten ayrıldığından beri sadece üç-dört saat uykuyla hayatta kalabiliyor.

Arabaya doğru yürürken, "Ryker ve ben sözleşmelerle ilgilenebiliriz, böylece yeni işlere odaklanmak için daha fazla zamanınız olur" dedim.

Mercedes Maybach'ına bindiğimizde Christopher, "Ryker'ın şirket avukatı olarak yapacak çok işi var," diyor. Carter Amca, Danny, Christopher ve Tristan'a Indie Ink'te çalışmaya başladıklarında birer tane almıştı. Benim kendi arabam var ama neredeyse hiç kullanmıyorum.

"O zaman ben hallederim," diye teklif ediyorum.

"Zaten işiniz başınızdan aşkın," diyor.

"Bir asistan bulabilirim," diyerek ikimize de yardımcı olacak bir plan yapmaya çalışıyorum.

Christopher bana baktı. "Aslında bu iyi bir fikir." Şaşırdım, kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Temel işleri üstlenecek birini bul, sonra sözleşmeleri sana devredeceğim."

"Anlaştık." Ona sırtıyorum, bir çözüm bulduğum için mutluyum.

CHRISTOPHER

Kardeşimin çatı katına girdiğimde, tüm kafataslarını ve mezar taşlarını görünce bir kahkaha attım. Cadılar Bayramı her zaman Tristan'ın en sevdiği bayram olmuştur.

"Başardın," diyor Tristan solumdan gelirken.

"Elbette," diye yanıtlıyorum birbirimize kardeşçe sarılmak için eğilirken.

Tristan'ın bakışları Dash'e yöneliyor ve sonra "Geldiğinden emin olduğun için teşekkürler" diyor.

"Bir şey değil." Dash bir kıkırdama çıkarır ve bu bir ciyaklamaya dönüşür. Bir sonraki saniye, Noah, Carla ve bebekleri Hayley'e ulaşmak için odanın diğer ucuna doğru hızla ilerliyor.

Dash'in Hayley'i kucağına alışını izliyorum. Yeğenini kendi kızımıymış gibi seviyor.

"Bir içki ister misin?" Tristan sorar.

"Elbette." Dash'in gecenin geri kalanında Hayley'nin yanından ayrılmayacağını bildiğimden, Tristan'la birlikte içki masasına doğru yürüyorum. Bana bir burbon dolduruyor, ben de "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum.

İçkilerimizden birer yudum aldıktan sonra, "İşler nasıl?" diye soruyorum. "İyi," diye cevaplıyor her zamanki tempolu haliyle.

Tüm aile Tristan'ın karanlık olan her şeye duyduğu sevginin farkında.

Neden onun yasadışı mal ticaretine karışmasını engellemedik? Cevap oldukça açık. Denedik ama Tristan'a istemediği bir şeyi yaptıramazsınız.

Tek alternatif olan onu doğru yolda yürümeye zorlayarak aileden uzaklaştırmak yerine, onu olduğu gibi kabul ettik. Her şeye göz kulak oluyoruz ve işler ters giderse yardım etmek için orada olacağız.

Ama kardeşimi asla olmadığı biri olmaya zorlamayacağım. Evet, onun güvenliği için endişeleniyorum ama dünyanın en iyi suikastçılarından birinin onun en iyi arkadaşı olduğunu bilmek geceleri daha rahat uyumama yardımcı oluyor.

Tristan, Tristan'dır. Ya onu olduğu gibi kabul edersiniz ya da kaybedersiniz ve benim, ahlakı ve yaşam tercihleri benden farklı olduğu için kardeşime sırtımı dönmeye hiç niyetim yok.

"Christopher," Alexei'nin kalın Rus aksanını duyuyorum arkamda.

Şeytan hakkında konuş.

Tanıdığım en korkutucu adamı ve Tristan'ın en iyi arkadaşını selamlamak için döndüğümde, ağzımın kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Alexei." El sıkışırken, "Seni tekrar görmek çok güzel. Umarım iyisindir?"

"Evet, işler iyi, o yüzden ben de iyiyim," diye kıkırdıyor. "Yorgun görünüyorsun," diyor Tristan bana.

"Sen de öyle." Bir kahkaha attım. "Dash bugün bana ders verdi bile."

"Kendini yakma," diyor ağabeyim, sözlerine endişe karışıyor. "Ben iyiyim. Merak etmeyin." Odaya şöyle bir göz attıktan sonra, "Bir selam vereyim," diyorum.

Diğerleri. Size sonra yetişirim."

Ryker'ın Noah'yla konuştuğu yere doğru yürürken, Noah "En azından artık bitti" derken konuşmalarının sonunu yakalıyorum.

Beni ilk Noah fark ediyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Kahretsin, gerçekten de ofisten çıkmışsın. Bu bir mucize."

Hepimiz, adını aldığım büyükbabam tarafından kurulan aile şirketine birlikte çalışıyoruz.

"Başlama," diye homurdanıyorum. Dash'in Hayley ile birlikte koltuklardan birinde oturduğu yere bakıyorum. "Çok hızlı büyüyor."

"Ciğerleri ve tavırları da öyle," diye mırıldanıyor Noah. "Annesine çekmiş. İstedliğini elde edemezse cehennem azabı çeker."

Bir kakhaha patlattım, sonra da "Ne zaman ara vermek istersen Dash sana bakıcılık yapmaya hazırdır" dedim.

Noah, "Kız kardeşime biraz şans verin, Carla ve ben kızımızı bir daha göremeyiz," diye şaka yapıyor.

Dash, Hayley ile birlikte kalktı ve bize doğru gelerek, "Çantası nerede? Bezini değiştirip biberon vereceğim."

"İlk misafir odasında," diye cevaplıyor Noah.

Dash, Hayley ile biraz vakit geçirirken, ben de arkadaşlarımızla selamlaşmak ve onlarla hasret gidermek için etrafta dolaşıyorum.

İki saat geçmesine rağmen Dash'ten hiçbir iz bulamayınca merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. İlk odayı kontrol ettiğimde Dash'i yatakta, uyuyan Hayley'nin yanında buluyorum.

Bu manzara göğsüme bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor. "Hey," diye fısıldıyorum.

Dash yeğenine sevgiyle bakmaya geri dönmeden önce bana bir sırıtış fırlatıyor. "Muhteşem değil mi?"

Bakışlarımı Dash'e çevirmeden önce Hayley'nin tombul yanaklarına bakıyorum. "Öyle."

Otuz yaşına geldiğinde Dash'e dünyayı sunabilmek için kılıcını yırtarak çalışıyorum, ama lanet olsun, beklemek beni öldürüyor. Her geçen gün daha da sabırsızlanıyorum. Beş yıl daha bekleyebileceğimi sanmıyorum. Son beş yıl yeterince zor geçti.

Dash'le ikimiz hakkında konuşmak aklımda bozuk bir döngü gibi dönüp duruyor. Yine de bana daha fazlasıyla ilgilendiğine dair herhangi bir işaret vermedi ve bu beni engelleyen tek şey.

Kuzenim ve Dash'in baldızı Carla odaya girdi ve Dash'e minnettar bir gülümseme verdi. "Çok teşekkür ederim. Yatabilmesi için eve gidiyoruz."

"Onunla vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun," diyor Dash. Ayağa kalkmadan önce Hayley'nin yanağına yumuşak bir öpücük konduruyor.

Kadınların birbirlerine sarılıp vedalaşmalarını bekliyorum, sonra Carla'ya yandan sarılıyorum.

Ayrılmadan önce ailemiz ve arkadaşlarımızla vedalaşmamız bir on beş dakika daha sürüyor.

Arabaya bindiğimizde ve bizi eve götürürken Dash camdan dışarı bakıyor. İçini çektiğinde, "Sorun ne?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayley'i her gördüğümde kendi çocuğum olsun istiyorum."

Dash, Josh'la olan ilişkisinden beri bir ilişki yaşamadı, bunun için minnettarım. Sanırım şimdi biriyle tanışırsa aklımı kaybederim.

Bu düşünce göğsümde tanıdık bir paniğe neden oluyor ve bu da beni onunla bizim hakkımızda konuşmaya daha kararlı hale getiriyor.

Araba kullanırken yapmak istemiyorum, bu yüzden "Bir gün" diye mırıldanıyorum.

Başını tekrar sallıyor. "Bay Doğru'yla tanışmayı ummaktan yoruldum. Bunu kendi başıma yapmayı düşünüyorum."

Bakışlarım ona kayıyor. "Ne?"

"Sanılanın aksine, kadınların artık erkeklere ihtiyacı yok. Seçeneklerimin neler olduğunu görmek için bir sperm bankasını ziyaret edeceğim."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Kaşlarım havaya kalkıyor ve bir an için bir şey söyleyemeyecek kadar afallıyorum. Sonunda ne dediğini anladığımda, "Ciddi misin?" diye soruyorum.

Arabayı bodrumda durdurduğumda Dash başını sallıyor. Araçtan inip asansöre yönelene kadar bekliyorum ve "O lanet spermin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. O boku vücuduna sokmana asla izin vermeyeceğim."

"Bağışçıların profilleri var ve hepsi iyice incelenmiş. En azından narsist bir piçle yetinmeyeceğim."

Asansör kapıları dairesine açıldığında, "Bir bebek... bu hayat için" diyerek onunla birlikte içeri giriyorum.

Dash bir kahkaha patlatır. "Biliyorum. Carla'nın beklediğini duyduğumdan beri bunu düşünüyordum. Bu bir gecede karar verdiğim bir şey değil."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Kanepeye otururken sordum.

"Çünkü bu şekilde tepki vereceğini biliyordum."

Tabii ki. Yani... siktir.

Dash yanıma oturuyor ve bir süre birbirimize bakıyoruz. Kararını verdiğini görebiliyorum, bu da zaten hissettiğim paniği daha da arttırıyor. "Lanet olası bir sperm bankası mı Dash?" Başımı sallıyorum. "Siktir, bu senden beklediğim son şeydi."

"Her zaman çocuk istediğimi biliyorsun," diyerek yaptıklarını haklı çıkarıyor.

Tanrım, böyle olmaz.

"Evet, ama lanet bir sperm bankasından mı?" Tekrar ediyorum. "Bu..."
"Çok soğuk... klinik." kelimelerini bulmakta zorlanıyorum.

"Süreç umurumda değil, Christopher. Sadece bir bebek istiyorum."

"Daha yirmi beş yaşındasın," diyerek onu ikna etmeye çalışıyorum. "Birkaç yıl bekle."

"Neden bununla savaşıyorsun?" diye soruyor. *Çünkü o bir bebek. Bir yabancıdan. Peki ya ben ne olacağım? Önce derslerimiz bizi meşgul etti, sonra da işimiz. Kahretsin, daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.*

Başımı sallayarak düşüncelerimi toparlamak için birkaç saniyemi ayırıyorum. "Sadece pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum. Ya bir bebeğin olursa ve sonra Bay Doğru çıkagelirse?" Zamana oynamaya çalışıyorum, böylece aramızdaki ilişki olasılığını ele almanın en iyi yolunu bulabilirim.

Dash sadece omuz silkiyor. "Eğer böyle bir şey olursa, *Bay Doğru* olacağı için bunu sorun etmeyecektir. Öyle biri olduğundan değil." Arkasına yaslanır ve derin bir nefes alır. "Ayrıca, evlenmeden de yaşayabilirim. Sen ve ailem varsınız. Hayatımda eksik olan tek şey bir çocuk. Gerçekten anne olmak istiyorum."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Dash elime uzanırken başını sallıyor. Parmaklarımızı birleştirerek, "Desteyinizi almak benim için dünyalara bedel." diyor.

Kolumu omuzlarına dolayabilmek için onu daha yakına çekiyorum. Saçlarına bir öpücük kondurarak mırıldanıyorum: "Eğer bu senin için bu kadar önemliyse, her adımında yanında olacağım."

Ama onun lanet bir sperm bankasına gitmesine izin vermem mümkün değil. Cesedimi çiğnemen lazım.

Zihnim yarışmaya başladı. Dash'in yabancı bir adamın çocuğuna sahip olduğunu düşünmek bile... Hayır, o bundan çok daha fazlasını hak ediyor. O her şeyi hak ediyor, bütün paketi. Evliliği. Bir aile. Tüm peri masalını.

Ve bunu ona vermek istiyorum.

Bu işe doğru yaklaşmalıyım. Tek bir hata, sahip olduğumuz her şeyi mahvedebilir.

Bölüm 3

DASH

Bir asistan bulmam üç haftamı aldı ve sonra onu eğitmek zorunda kaldım. Cody işlerin asistanlık kısmını halledince ben de sözleşmelere odaklanabiliyorum.

Bu aynı zamanda Christopher ve benim nihayet biraz boş vaktimiz olduğu ve haftalık akşam yemeklerimize devam edebileceğimiz anlamına geliyor.

Christopher verandamda iki bifteği ızgara yaparken ben de salataya son rötuşları yapıyorum. İşim bittiğinde, ikimize de birer kadeh kırmızı şarap koyuyorum.

Christopher eti getirdiğinde yemeğimizi tabağa koyuyorum. Telefonumu televizyona bağladım, böylece yemek yerken bazı donör profillerine bakabiliyoruz. Kanepeye oturup ilkin tıklıyorum. "Bir numaralı donör."

İrk: Beyaz Soy:

Alman Kan Grubu:

B+ Boy: 6.4"

Saç Rengi: Sarışın

Göz Rengi: Yeşil

Nitelikler: Lisans/Siyaset Bilimi

Meslek: Polis Memuru

"Ciddi misin?" Christopher mırıldanıyor, ve sonra o okur üzerinde bilgi. "Hayır."

"Bunun nesi var?"

Christopher'ın gözleri bana doğru kayıyor. "İkiniz de sarışın ve yeşil gözlüsünüz.

Çocuğunuz sonunda bir vampire benzeyecek."

Birkaç saniye göz kırpıyorum. "Ciddi misin? Mesele de bu zaten. Bebeğim bana benzeyecek."

"Hayır, Dash," diye mırıldanıyor bifteğini kesmeden önce. Aşağı kaydırıyorum, sonra mırıldanıyorum, "İki numaralı donör." **İrk: Çoklu**

Soy: Fransız-Norveç-İskoç-Afrikan(Kongolu) Kan Grubu:

O+

Yükseklik: 6,2"

Saç Rengi:

Kahverengi Göz

Rengi: Kahverengi

Nitelikler: Doktora

Mesleği: Öğrenci

Christopher ayrıntılara göz attıktan sonra başını sallar.

Aldığı lokmayı yutmasını beklerken kaşlarım kalkıyor, sonra "O bir öğrenci, bu da muhtemelen taşaklarının düşmediği anlamına geliyor" diyor.

Bir kahkaha atarak, "Doktorası var, bu da kesinlikle yirmi ikiden büyük olduğu anlamına geliyor," diyorum.

Başını sertçe sallar. "Kesinlikle hayır."

Gözlerimi devirerek bir sonrakine

geçiyorum. **İrk: Beyaz**

Soy: İrlanda-Alman Kan

Grubu: A- Boy: 5.11"

Saç Rengi: Kızıl Dalgalı

Göz Rengi: Ela

Nitelikler: Lisans / İşletme Meslek: Sunucu

Christopher bir iç çeker. "Muhtemelen saçmalık konusunda yeterliliği vardır.

Hayır."

Televizyonu kapattıktan sonra mantıksız en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Sana kimi gösterirsem göstereyim bir sorun yaşayacaksın." Başımı eğerek soruyorum: "Hiçbir sperm yumurtalarım için yeterince iyi olmadığına göre, ne yapmamı bekliyorsun? Bunun gerçekleşmesi için sperme ihtiyacım var."

Dikkatini tekrar yemeğine veriyor, bu da benim kendi bifteğimden bir ısırık almama neden oluyor.

Ancak yemeğimizi bitirip tabakları ve çatal bıçakları bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra Christopher "Başka bir seçenek daha var" diyor.

Şarap kadehlerimizi doldurduktan sonra tekrar oturuyorum ve soruyorum: "Beğendin mi?

Evlat edinme mi?" Başımı sallıyorum. "Hamile olmayı deneyimlemek istiyorum." "Evlat edinmekten bahsetmiyordum," diyor.

Gözlerimiz buluştuğunda ve ciddi bakışını gördüğümde, "Başka ne seçenek kaldı?" diye soruyorum.

"Tanıdığınız birinin spermini kullanmak."

Kaşlarım havaya kalkıyor, sonra kıkırdamaya başlıyorum. "Evet, hiç sanmıyorum. Arkadaşlarımızdan birine sormamın imkanı yok. Hamile kalana kadar ailemizin ve arkadaşlarımızın bunu bilmesini istemiyorum. Muhtemelen beni vazgeçirmeye çalışacaklardır."

Christopher başını sallıyor ve sonra soruyor: "Benim bir erkek olduğumun farkındasın, değil mi?"

Omurgam anında dikleşiyor ve söyledikleri kafama dank ederken Christopher'a bakıyorum. "Sperm donörü olmaya razı mısın? Gerçekten mi?"

Vay anasını. Bu mükemmel olurdu. Daha fazla güvendiğim kimse yok.

Christopher omuz silkiyor. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir yabancı yerine baba olmayı tercih ederim. Senin çocuk sahibi olman beni de etkiliyor.

Zaten baba olması gereken amca olmak yerine, donör çocuğun hayatının bir parçası olmayacağına göre, benim spermim de olabilir."

Christopher'a bakmaya devam ediyorum. "Emin misin? Bu büyük bir sorumluluk."

Christopher derin bir nefes alır. "Geçen ay bana planlarının ne olduğunu söylediğinden beri bunu düşünüyordum."

"Ya bir yıl sonra biriyle tanışırsan? Bu gezegende birlikte bir çocuğumuz olduğu gerçeğini kabul edecek bir kadın olduğunu sanmıyorum. Arkadaş olduğumuz için çıkmak zaten zor," diyerek ona en büyük sorunumuzu hatırlatıyorum.

Christopher ben başımı eğene kadar bana bakıyor ve sonra şöyle diyor: "Sen otuz yaşına geldiğinde evleneceğimizi söylemiştik. Bunu gelecek yıla erteleyebiliriz."

Ağzım açık kaldı ve tek yapabildiğim ona bakakalmak oldu. Bunu tamamen unutmuştum ve dürüst olmak gerekirse, o zamanlar şaka yaptığını düşünmüştüm.

"Bana öyle bakma," diye homurdanıyor. "Biz en iyi arkadaşız. Benzer ilgi alanlarımız var. En önemlisi de birbirimizi seviyoruz. Boşanmayacağız. Bu işi yürütemememiz için bir neden göremiyorum."

Hepsi doğru... ama...

Bunu yapabileceğimden emin değilim. En iyi arkadaşım söz konusu olduğunda kör değilim. O çok seksi. Tanrım, o en çok aranan bekar.

Onunla evli olmak ve sadece arkadaş olmak mı? Bu işkence olurdu. Kendimi tanıyorum. Daha fazlasını isteyeceğim ve Christopher benimle yaklaşamazsa, bu sahip olduğumuz her şeyi yok edecek. Onunla platonik kalabilmek için sürekli bir savaş veriyorum.

"Yani daha çok mantık evliliği gibi bir şey mi olacak?" Sözlerime tereddüt ve endişe karışarak soruyorum.

Christopher bana aklını mı kaçırdın der gibi baktı. "Hayır. Normal bir evlilik olacak, Dash."

Ne?

"Bu yakınlaşmamızı da içerecek mi?" diye sormadan önce ona bir an göz kırpbiliyorum.

Christopher sanki aptalca bir soruymuş gibi kıkırdıyor. "Tabii ki. Çocuk istiyorsun ve ben de hayatımın geri kalanında mastürbasyon yapmayı planlamıyorum."

Vay anasını.

Garip bir beklenti ve umut duygusu kalbime işlemeye başlıyor ve bu konuda kendimi garip hissederek bir kahkaha patlatıyorum.

CHRISTOPHER

Kesinlikle beklediğim tepki bu değildi.

Kahkahası dindiğinde ve gözlerindeki hüznün geri geldiğinde mırıldanıyorum: "Sen tüm peri masalını hak ediyorsun Dash. Sadece bir bebeği değil."

Omuz silkiyor, bakışları sehpanın üzerine yerleşiyor. "Peri masalları diye bir şey yoktur.

Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Var," diye iddia ediyorum. "Tristan ve Hana'ya bakın. Noah ve Carla'ya. Benim ailem, senin ailen."

Umutsuz bir bakış yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Bu tür bir ilişki benim için söz konusu değil."

Yüzümde kara bir ifade oluşmaya başladı. "Neden böyle söyledin?"

Başını sallar ve iç çeker. "Çünkü gerçek bu. Çoğu insan ruh eşiyle evlenir. Neden ilişkilerle boğuştuğumuzu sanıyorsun? Senin kız arkadaşların ve benim erkek arkadaşlarım

arkadaşlığımız yüzünden. Ve onları suçlayamam. Hiçbir erkek senin onlardan daha önemli olmanı kabul etmez."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve gözlerimi kısarak "Benim yüzümden mi çıkmaktan vazgeçtin?" diye sordum.

Dash başını sallamadan önce tereddüt ediyor. "Seni her zaman onların önüne koyduğumu duymaktan bıktım. Yine de haklıydılar. Seni her zaman ilk sıraya koyacağım."

Elini uzattım ve parmaklarımızı birleştirdim. Dash bana baktı ve sonra "Evlenmeliyiz, o zaman hiçbir sorun olmaz" dedim.

Sandalyeden kalkarken bir kahkaha patlatıyor ve elini benimkinden kurtarıyor. "Evet, doğru." Sürgülü kapıya doğru yürürken şehir manzarasına bakıyor. "Seksin ne kadar garip olacağını hayal edebiliyor musun?" Başını sallayarak tekrar gülüyor.

Endişeyle sordum, "Sence garip olur mu? Neden?"

Omzunun üzerinden bana bakarak gözlerini genişletiyor. "Ciddi misin? Neden biliyor musun? Sütyenime bir kez bakman kaçman için yeterliydi."

"O bir kez oldu ve hazırlıksız yakalandım," diye itiraz ediyorum. "Bunu hiç düşündün mü?"

Ayağa kalktım ve Dash yüzünü bana dönerek "Ne?" diye sordu. "Seninle seks mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum ona doğru yürürken.

Bakışlarını benden kaçırmadan önce kaşları havaya kalkıyor. "Ben gençken. Belki de."

Bu üzerinde çalışabileceğim bir şey.

"Ve?" Ben soruyorum.

"Ne demek istiyorsun ve?" diye mırıldanıyor, yüzüne rahatsız bir ifade yerleşiyor.

"Bunu düşünmek garip miydi?" Bu fikirden iğrenip iğrenmediğini bilmek isteyerek soruyorum.

"Bunu bana gerçekten şu anda mı soruyorsun?" diye nefes nefese kalıyor, sonra soruyu bana geri atıyor. "Bunu hiç düşündün mü?"

Önünde dururken dürüstçe, "Elbette ve benim için sorun değildi," diye cevap verdim.

Ağız birkaç kez açılıp kapanıyor ve sonra keskin bir nefes alıyor. "Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyuz?"

"Öyleyiz," diyorum, ya şimdi ya hiç diye düşünerek. "Bunu bir düşün, Dash. Söylediğın her şey doğruydu. Boku yedik. Ya evleneceğiz ya da arkadaşlığımız, kiminle çıkmayı seçersek seçelim ikinci planda kalacak."

Şarabından bir yudum almadan önce "Boku yedik," diye mırıldanıyor.

"Senin en iyi arkadaşın olmamayı asla başaramayacağım. Bu benim için bir olasılık değil," diyerek gerçeğı itiraf ediyorum.

"Ben de öyle," diye onaylıyor Dash. Gözlerini benimkilere dikerek, "Peki ne yapacağız?" diye soruyor.

Bir çift olarak çalışabiliriz. Dash son derece güzel, zeki, komik, sadık ve benim açımdan cazibesi var.

"Bunu bir düşünelim," diye cevap veriyorum ona, kararımı vermiş olmama rağmen. Ama bu sadece bana bağılı değil. "Evlenmemiz bizim için en kötü şey olur mu?"

Dash bir süre bana baktı, sonra "Hayır, sanırım değil" dedi. Etrafımda dolanıyor ve mutfağı doğru ilerleyerek şarap bardağını tekrar dolduruyor.

Yavaşça bana doğru yürüyor.

"Benimle seks yapmayı düşündüğünü söylemiştin. Garip miydi?" Tekrar soruyorum. Bunu aşmanın tek yolu açık sözlü olmak.

Dash ben uzanana kadar şarabın yarısını içti. Bardağı sehpanın üzerine bırakıp ona dönüyorum.

Çok rahatsız görünüyor, bu da beni daha da endişelendiriyor. Ondan bir evet duymayı bekliyordum, ama sonra "Hayır" diye mırıldandı.

Cevabının kafasında oturması birkaç saniye alıyor. "Garip değil miydi?" Doğru duyduğumdan emin olmak için soruyorum.

"Hayır, değildi," diyor mağlup bir iç çekişle. "Ama yıllar önceydi."

Ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor. "Bu üzerinde çalışabileceğimiz bir şey." Dash'in bu fikre alışması için zamana ihtiyacı olduğunu bildiğimden, "Bunu düşünmek için bir hafta ayıralım. Gelecek hafta sonu tekrar konuşur ve buradan nereye gideceğimize karar veririz."

Başını sallıyor ve bakışlarımla buluştuğunda şöyle diyor: "Sadece bunun arkadaşlığımızı etkilemesinden endişeleniyorum. Ya bunu yaparsak ve birimiz diğerinin sunmaya istekli olduğundan daha fazlasını isterse?"

Birkaç saniye ona bakıyorum, kendinden mi yoksa benden mi bahsettiğini merak ediyorum. "Daha fazla mı? Ne şekilde?"

İçini çekiyor ve omuzları çöküyor. "Biriyle çıkmaktan vazgeçmiş olabilirim ama bu her şeyi istemediğim anlamına gelmiyor. Ya romantizm, randevular, ayaklarımın yerden kesilmesini istiyorsam?"

Onunla göz göze geldik. "O zaman sana vereceğim."

Dash'in dudakları aralanıyor ve yüz hatlarında şaşkınlığın dalgalanışını izliyorum. "Öylece mi?"

Söylediğim her kelimeyi duymasını istediğim için ellerimi boynunun yanlarına götürüyorum ve ona yaklaşıyorum. "Dash, sen mükemmelsin. Beni başka hiç kimsenin anlamadığı kadar anlıyorsun. Birbirimize uyuyoruz."

"Bunu yapmayı kabul edersek ne olur? En iyi arkadaş olmaktan romantik olmaya nasıl geçeceğiz?" Sinirli bir kahkaha patlattı.

Bu tamamen farklı bir konu. Önceki ilişkilerimde kendimi geri çektim çünkü... dürüst olmak gerekirse, hiçbirinde bunu hissetmedim.

Ama Dash ile kendimi tutamayacağım.

Onu bırakarak mırıldandım, "Eğer bunu kabul edersek, tamamen taahhüt etmiş oluruz.

Ayrılmak yok, boşanmak yok."

Başını sallamasını bekliyorum. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun, yani aynı fikirdeyiz."

Dash'e bakıyorum, ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Onu sütyeniyle gördüğümde ne kadar sertleştiğimi hatırlıyorum. Ağırdan almamın imkanı yok.

Kahretsin, işte bir şey yok.

"Eğer çizgiyi aşmayı kabul edersek, kendimi tutamayacağım," diye uyarıyorum onu. Alnında hafif bir çatıklık oluşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İşte nasıl olduğumu biliyor musun?" Ona soruyorum, bilmediği bu yönümle onu rahatlatmak istiyorum.

"Indie Ink'i demir yumrukla yöneten kontrolcü bir pislik mi?" diye kıkırdamaya başlıyor.

Başımı salladığım anda yüzündeki gülümseme kayboluyor. Sanki iki kafam birden büyümüş gibi bana bakıyor, sonra gözleri açılıyor. "Bana dominant şeylerden hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Sessiz bir kahkaha atarken dudaklarım kıvrılıyor. "Baskın, evet. Şeyler, hayır."

Rahat bir nefes alıyor. "Güzel, çünkü kırbacı çıkardığın an seni onunla boğacağım."

Bu yorumu beni güldürdü, sonra da "O zaman kendimi tutamayacağım da ne demek?" diye sordu.

Tekrar ciddileşerek açıklıyorum: "Bu, sana en iyi arkadaşım gibi davranmayacağım anlamına geliyor, Dash. Sana evlenmeyi planladığım kadın gibi davranacağım. Hemen nişanlanacağız."

Gözleri tekrar açıldı. "Oh."

Bölüm 4

DASH

Christopher'ın kapalı ofis kapısına bakarken, Cumartesi günü söylediklerini düşünüp duruyorum. Karar vermeden önce ikimiz de seçeneklerimizi değerlendirmek için biraz zaman ayırma konusunda anlaşmıştık.

Çocuklar. Evlilik. Biz.

Christopher'ın geçmişte çıktığı zamanları düşünüyorum. Tabii yaptığı şeye çıkmak denebilirse. Okurken, tek gecelik ilişkilerin kralıydı.

Onu hiç kararlı bir ilişki içinde görmedim. Aynı kızla en uzun ne kadar çıkmıştı? Üç hafta mı?

Kahretsin, hatırlayamıyorum.

Kapı aniden açıldı ve hızla önümdeki sözleşmeye dönüp baktım.

Christopher son anlaşmayı içeren bir dosyayı masama koydu. "Bu gitmeye hazır."

"Tamam." Onu alıyorum ve sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum.

Masadan uzaklaşmaya başladığımda Christopher, "Bizim için öğle yemeği ayarlar mısın?" diye sordu.

Omzumun üzerinden bakarak, "Elbette. Özel bir şey var mı?" diye sordum.

Gözleri bana kilitlenmiş, görmeye alışık olduğumdan farklı bir ifade var gözlerinde.

Bu ilgi mi?

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Nasıl istersen." "Birde mi?"

Ben de ona gülümseyerek soruyorum.

"Lütfen."

Asansöre ulaştığımda düğmeye basıyorum. Koridora bakıyorum ve Christopher'ın hâlâ bana baktığını görünce, "Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Kapılar önümde açılırken yavaşça başını sallıyor. "Elbiseni beğendim." "Teşekkürler." Asansöre binip Ryker'in katının düğmesine basarken kıkırdıyorum.

Ryker'in asistanına gülümsedim. "Selam Dorris. Nasılsın?"

Kaşlarını kaldırmadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bugün muhteşem görünüyorsun, değil mi? Elbisene bayıldım, tatlım."

"Teşekkür ederim." Dosyayı ona uzatarak, "Ryker'in bunu aldığından emin olur musun?" diyorum.

"Tabii ki."

"Çocuklar nasıl?" Ben soruyorum.

Dorris gözlerini devirir. "Beni erken bir mezara gönderecekler. Dün James matematik ödevi yapıyordu. Bir dakika sonra duyduğum tek şey iki kere iki, orospu çocuğu dört. Üç kere iki, orospu çocuğu altı. Size söyleyeyim, ruhum kalktı ve bedenimi terk etti."

Gülmeye başladım, "Ya sonra?"

"Öğretmenini aradım, o da muhtemelen orospu çocuğu yerine toplamı şudur demek istediğini söyledi. "

Kahkahalarım ofiste yankılanıyor ve kendimi tutabilmek için bir kolumu belime sarmak zorunda kalıyorum.

"Söylemeye gerek yok, bunu asla unutmayaacağım," diyor Dorris ve kahkahalarımı daha da artırıyor.

"Paha biçilemez," diye nefes nefese kaldım. Tanrım, Dorris'i seviyorum. Asistanım olsaydı **h i ç b i r** işimi bitiremezdim. "Günümü güzelleştirdin."

"O güzel gülümsemeni görmek için her şeyi yaparım," diye iltifat ediyor. "Eğer Ryker'dan sıkılırsan, üst kata taşın," diye takılıyorum ona.

Huff diye bir ses çıkarıyor. "Ryker bensiz dağılacak."

"Gerçek bu," diye kıkırdıyorum uzaklaşmaya başlarken. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

"Sen de tatlım," diye sesleniyor arkamdan.

Masama döndüğümde öğle yemeği için suşi sipariş ediyorum ve ardından sözleşmeyi okumaya odaklanıyorum, böylece müşteri imzalamaya geldiğinde saat ikideki toplantıya hazır oluyorum.

Sonunda bunu hallediyorum ve toplantı odasında her şeyi hazırlıyorum, böylece toplantıya hazır oluyor.

Tam masama döndüğümde Cody iki kap suşiyi masama bırakıyor. "Teşekkürler." Cüzdanımdan biraz para çıkarıp Cody'ye veriyorum, sonra da "Tüm aramaları otuz dakika bekletin lütfen" diyorum.

"Elbette."

Öğle yemeğimizi alıp Christopher'ın ofisine giriyorum. Başını kaldırıyor ve gözleri bana odaklandığında ayağa kalkıyor. Yuvarlak masada buluşuyoruz ve her birimiz bir sandalye kapıyoruz. Bir kap açıp Christopher'ın önüne koyuyorum. "Umarım suşiyle aran iyidir."

"Her zaman," diye mırıldanıyor.

Yemek yerken ona Dorris'ten bahsediyorum ve bu kısa öğle yemeğimizi keyifli hale getiriyor.

Kolumdaki saate bakarak, "Bay Sullivan gelmeden önce her şeyi kontrol etmek istiyorum," diyorum.

"Onu tek başına idare edebilir misin?" Ben kapları toplarken Christopher soruyor.

"Elbette."

Ofisinden çıkıp çöpü attıktan sonra ellerimi yıkamak ve tazelenmek için tuvalete gidiyorum.

Telefonum çaldığında her şeyi tekrar kontrol ettim. "Dash West."

Birinci kattaki güvenlik görevlilerimizden Peter, "Bayan West, Bay Sullivan sizi görmek istiyor," diye beni bilgilendirdi.

"Onu yukarı gönderebilirsin," diye talimat verdim. "Olur, Bayan West."

"Teşekkür ederim, Peter." Telefon görüşmesini sonlandırıp asansöre doğru yürüyorum ve birkaç dakika sonra asansör açılıyor. "Bay Sullivan. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bugün imza atacağımızı duyduğuma sevindim" derken el sıkışıyoruz. Solumu işaret ederek, "Bu taraftan lütfen." dedim.

Toplantı odasına yaklaşırken cam bölmeden bakıyorum ve Christopher'ı görünce kaşlarımı çatmaya başlıyorum.

Ona halledebileceğimi söyledim.

CHRISTOPHER

Toplantı nihayet bittiğinde ve asansörler Bay Sullivan'ın arkasından kapandığında, ofisime geri dönüyorum.

Dash masama yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Bakışlarım, giydiği elbiseyle fazlasıyla seksi görünen vücudunda geziniyor.

"Neden?" O soruyor.

"Neden ne?" Masamın arkasına oturdum.

Dash dönüp bana baktı. "Neden müdahale ettin? Sana toplantıyı halledebileceğimi söylemiştim."

Çünkü o elbisenin içinde sikilebilir görünüyorsun ve Sullivan bekar.

"Sadece katılmak istedim," diyerek gerçeği geçiştiriyorum.

Dash başını öne eğiyor. "Basit bir imza ve ibranameyle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hiç de değil." Dikkatimi dizüstü bilgisayarımın ekranına veriyorum. "O zaman neden bana bakıcılık yaptın?"

İçimi çekerek ona baktım. "Dash, ben sadece toplantıya katılmak istedim." *Sullivan'ın senin hakkında herhangi bir fikre kapılmadığından emin olmak için. Şu anda ihtiyacım olan son şey, başka bir adamın seni koklaması.*

Oflayıp puflayarak, uzaklaşmadan önce ellerini sinirli bir şekilde kaldırıyor. Gözlerim anında kışına kilitlendi.

Çocuklar ve evlilik hakkında konuştuğumuzdan beri, içimde bir şalter attı. Eskiden Dash'i bir kadın olarak düşünmekten kaçınırdım, ama şimdi tek gördüğüm o. Giydiği elbise sağ olsun, günün yarısını sert geçirdim.

Telefonumu elime alıp onun dahili numarasının düğmesine basıyorum. "Ne?" diye tersledi.

"Sullivan'la yalnız kalmanı istemedim," diye itiraf ediyorum. "Ah... neden?"

Elimi kaldırıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Çünkü ben korumacıyım. Bu özelliğimi biliyorsun."

Dash bir kıkırdama çıkarır. "Bay Sullivan zararsızdır."

Sen böyle düşünüyorsun.

"Barış mı?" Ben soruyorum.

"Evet."

Telefonu yere bırakıp başımı sallıyorum ve bir sonraki anlaşmaya odaklanıyorum.

Beni öldürmeye çalışıyor.

Ayakkabılarını çıkarmak için eğilen Dash'in kışına bakıyorum. Ayakkabılarını kanepenin yanına bırakıp buzdolabına doğru yürüyor. "Şarap mı burbon mu?"

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum, "Burbon, lütfen."

Ceketimi çıkarıp koltuğun arkasına koyduktan sonra sürgülü kapıya yöneliyorum. Kapıları açıp balkona çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Dash arkamdan gelirken "Al bakalım," diyor. Bardakları ondan alıyorum. "Teşekkürler."

Şarabından bir yudum almadan önce pelüş bir kanepeye oturmasını izliyorum.

Dash'in karşısında oturmuş, ona bakıyorum. Cumartesi günkü konuşmamız beni çok sabırsız hissettirdi.

"Bu, her gece on ikiye kadar çalışmaktan çok daha iyi," diyor şarap kadehinin kenarından gülümseyerek.

"Evet."

Artık son beş yıldır var olmayan özel hayatıma odaklanmak için zamanım var. Aslında bu beni hiç rahatsız etmedi çünkü Dash yirmi dört-yedi benimle birlikteydi. Bir bakıma, o zaten benimdi.

"O kafanın içinde neler oluyor?" diye soruyor.

"Bebek ve evlilik meselesini düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

Dash'in kaşı kalktı. "Tereddüt mü ediyorsun?"

Başımı sallıyorum ve bardağı yan sehpaye bırakıyorum. Öne doğru eğilerek kollarımı kalçalarımaya dayıyorum. "Hiç de değil."

"Öyle mi?"

Başımı sallayarak bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Aklın nerede?"

Şarabından uzun bir yudum aldıktan sonra, "Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmekle bir hata olup olmayacağını merak etmek arasında gidip geliyorum," diyor. "Biriyle çıkarken nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım ve dürüst olmak gerekirse aklıma hiçbir şey gelmedi."

"Çünkü hiç ciddi bir ilişkim olmadı," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu da doğru." Dash bir süre bana baktı. "Peki, sen nasıl biri olacaksın?"

Bir kahkaha attım. "Muhtemelen aşırı sahiplenici, hükmedici bir pisliktir."

Dash'in ağzı yukarı kıvrılır. "Temelde şu anda olduğun gibisin."

Başımı sallıyorum ve neye endişelendiğini bildiğim için ekliyorum, "Dikkatli olacağım, Dash. Soğuk bir ilişki olmayacak. Ne istediğini biliyorum ve mutlu olmanı sağlayacağım."

Yüz hatları yumuşuyor. "Seni neden bu kadar çok sevdiğimi anlıyor musun?"

Sessiz bir kahkaha patlattıktan sonra burbondan bir yudum alıyorum.

"Ben..." düşünmek için duraklar ve alt dudağını endişelendirmeye başlar. Bir dakika sonra derin bir nefes alıyor ve "Zorla olmasını istemiyorum" diyor.

"Elbette," diye kabul ediyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Şarap bardağını elinden alıp yan masaya koyduktan sonra onu yukarı çekiyorum. Önümde durup bana sorgulayan bir bakış attığında, "Gözlerini kapat" diyorum.

Dediğimi yapıyor. Birkaç saniye bekledikten sonra sol elimi boynunun yanına götürüyorum. "Hiçbir şey düşünme. Sadece dokunuşuma odaklan." Ağzının köşesi kalkıyor.

Elimin altındaki yumuşak tenini hissederken bir yandan da güzelliğini içime çekiyorum.

Tanrım. Dash'i mümkün olan her şekilde istiyorum.

Onu hep benim olarak gördüm ama artık arkadaşı olmak yetmiyor. Onun her şeyini istiyorum.

Yavaşça, yanaklarımız birbirine değene kadar eğiliyorum, sonra fısıldıyorum, "Nefeslerime odaklan." Nefeslerimi kulağının üzerine bırakıyorum.

Dash ellerini yanlarıma doğru kaldırıyor ve gömleğimi tutuyor. Başımı hafifçe çeviriyorum ve çiçekli kokusunu içime çekerken dudaklarımın çenesine değmesine izin veriyorum.

Nefes alış verişı hızlanmaya başladığında geri çekiliyorum. Ayrılmış dudaklarına bakarken tatmin göğsümü dolduruyor. Yavaşça gözlerini açıyor ve bana odaklandıklarında ona gülümsüyorum. "Zorla olmayacak, Dash. Sana bunun sözünü verebilirim."

Bölüm 5

DASH

Bilgisayar ekranıma bakarken, dün geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıp duruyorum.

Christopher sıra dışı bir şey bile yapmadı ama lanet olsun, çok yoğundu. Bir dokunuş ve birkaç nefes ve yumurtalıklarım ters takla atıyordu.

Ne oluyor be?

Nasıl yani?

Tamam, belli ki etkilenmişim. Endişelendiğim şey bu değil. Christopher. Ya o beni benim onu istediğim gibi istemezse?

Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum ve bir iç çekiyorum.

Ofisinin kapısının açıldığını duyuyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ellerim havaya kalkıyor. Neredeyse klavyeyi masadan düşürüyordum.

Christopher anında kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

"Evet. Sadece biraz gözlerimi dinlendiriyorum."

Bana bir dosya uzatırken bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama ofisine geri dönmeden önce ağzının köşesinin yukarı kıvrılmasına neden oluyor.

Kapı arkasından kapandığı anda, alnımı sıkıcı bir gümbürtüyle masaya bırakıyorum.

Hayatımı sikeyim. Dün geceyi düşündüğüm herhalde yüzümden okunuyordu.

Tekrar doğrulup, kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum.

Siktir et. Neden böyle etkilenen tek kişi ben olayım ki?

Bu sabah tamamlanan bir sözleşmeyi aldım ve kalkıp ofisine girdim. Christopher başını kaldırıyor ve anında dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bir şey mi unuttum?"

Başımı sallarken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Kahretsin, bunu gerçekten yapacak mıyım?

Tepkisini görmem gerek. Eğer bir şey fark etmezse, o zaman ilişkinin yürümeyeceğini biliyorum.

Seksi olun. Baştan

çıkarıcı olun. Bunu

yapabilirsin.

Her zaman yaptığım gibi sözleşmeyi masasına bırakmak yerine, yavaşça masanın üzerine eğiliyor ve dekoltemi çok iyi göreceğini bilerek ona doğru uzatıyorum.

Sesimi alçaltarak mırıldandım, "Global Sync sözleşmesini daha önce imzalamıştım. Ryker'a vermeden önce bir göz atmak istersin diye düşündüm."

Christopher'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve dudaklarının sırtarak kıvrılması bana ne yaptığımı bildiğini söylüyor.

Tam korkup kaçmak üzereydim ki gözleri tekrar bakışlarımla buluşmadan önce birkaç saniyeliğine göğüs dekolteme kaydı. Gözleri daha koyu ve yoğun, karnımda bir çırpınmaya neden oluyor.

O an yüklü hissediyor ve sonra şöyle diyor: "Bir dahaki sefere masamın üzerine böyle eğilirsen, sonuçlarına hazırlıklı olsan iyi edersin."

Doğrudum ve kaşlarımı çattım. "Sonuçlar mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Kendimi tutuyorum çünkü düşünmek için zamana ihtiyacın var. Bir dahaki sefere beni baştan çıkarırsan, tepki veririm."

Anında yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Yani işe yaradı mı?"

Başını sallayarak elini bana uzattı. "Evet, şimdi bana sözleşmeyi ver."

Düşünmeden öne eğildim ve ona uzattım.

Christopher sandalyesinden kalkarken dosyayı masanın üzerine bırakıyor. Bana doğru yürürken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor ve sonra gözlerim açılıyor.

*Vay
anasını.*

Çok sert.

Evet, bu kesinlikle onun telefonu değil.

Aramızda oluşan beklentiden dolayı nefeslerim hızlanmaya başlayana kadar gözleri benimkileri esir alıyor.

"Endişelendiğin başka bir şey var mı?" Sesi alçak ve sert, sanki kendini tutmak için tüm gücünü harcıyormuş gibi.

"Hayır, böyle iyiyim" diye cevap veriyorum hemen. Serbest kalarak ofisinden çıkarken gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

En azından şimdi onu sertleştirebileceğimi biliyorum ve bu beni çok daha iyi hissettiriyor.

Tıpkı diğer kadınlar gibi benim de istendiğimi hissetmeye ihtiyacım var. Birkaç saniye önce olanlardan sonra, Christopher'la aramızdaki şeylerin gerçekten yürüyebileceği konusunda bana umut veriyor.

Masamın arkasına oturdum ve bilgisayar ekranıma baktım.

Kahretsin. Az önce oldu bu.

Dudaklarım kıvrılıyor ve ilk kez Christopher'ın uzun zamandır aradığım Bay Doğru olabileceği ihtimalini düşünmeme izin veriyorum.

CHRISTOPHER

Dash'in çatı katına girmesine izin verdikten sonra onu içeri kadar takip ettim. "Ben üstümü değiştirirken bize içki koyar mısın?" diye sordum.

"Elbette." Ben merdivenlerden ikinci kata çıkarken o da ayakkabılarını çıkarıyor.

Dolabıma doğru yürürken üzerimdeki takım elbiseyi çıkarıp bir eşofman altı giyiyorum. Bu gece bir şeyleri değiştirmeye karar vererek gömlek giymekten vazgeçiyorum. Odamdan çıkarken ağzımın kenarı kalkıyor.

Yaptığımız bu garip keşif tangosunu ne kadar sevsem de, daha fazlasına yol açıp açmayacağını bilmek için sabırsızlanıyorum. Hayatımda hiç böyle baştan çıkarılmamıştım ve dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim.

Işık hızında geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşıyorum.

Merdivenlerden inerken ışıkları kapatıyorum ve Dash'in pencerelerin yanında durup aşağıdaki şehir ışıklarına baktığı yere doğru yürüyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, sonra bana dönüyor. "Işıkları neden kapattın?"

"Duyularını keskinleştirmene yardımcı olmak için," diye mırıldanıyorum tam önünde dururken.

"Ne için?" Başını eğiyor ve dışarıdan gelen ışıkla sorgulayan bakışını seçebiliyorum.

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Oh," diye fısıldıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben sadece ona bakarak beklentinin artmasına izin veriyorum. Elimi ensesine götürerek saçlarını topluyorum ve başını yana doğru çekiyorum. Ağzım çenesine değene kadar eğilerek bir nefes veriyorum.

Dash kollarını kaldırıp boynuma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Kolumu sırtından indirmeden önce bir süre birbirimize sarılıyoruz, ta ki parmaklarım kalçasının yanından geçene kadar. Dudaklarım nabzına doğru hareket ediyor,

ve yarıştığını hissettiğimde, memnuniyetle sırtıyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor, köprücük kemiğime doğru yayılıyor.

İki elimi de beline götürüyorum ve bluzunu eteğinden çekiştirerek kumaşın altından geçiriyorum. Bir elimle yan tarafını tutarken, diğer elimi sırtında gezdiriyor, parmaklarımı ipeksi teninde gezdiriyorum.

Dash'in dudakları köprücük kemiğime değiyor ve sonra ellerini omuzlarıma götürüyor. Avuç içleri yavaşça göğsümden aşağı iniyor ve onun dokunuşunu hissetmek tüylerimi diken diken ederken çelik gibi sertleşiyorum.

Bana kararını vermeden önce işleri fazla zorlamak istemediğim için nabzına bir öpücük kondurup geri çekiliyorum.

Dash'in daha önce doldurduğu burbonu alıp içiyorum. Sıvı boğazımı yakıyor ve Tanrı'dan umuyorum ki bu gerginliğimi alıyor. Bardağı tekrar doldurup, Dash'in şarap bardağını sehpanın üzerine bıraktığı yere doğru yürüyorum ve bardağı onun pencerenin önünde durduğu yere götürüyorum.

Birkaç yudum almasını bekledikten sonra soruyorum: "Konuşmak istediğin bir şey var mı? Endişelendiğin bir şey var mı?"

Bir an düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Sadece doğru kararı verdiğimizden emin olmak istiyorum."

"Bunu düşünmek için hâlâ vaktin var," diye hatırlatıyorum ona. *İki gün. Sonra ya her şey ya da sadece arkadaşlar. Tanrım. Sadece arkadaş mı?*

Bu haftadan sonra mı?

Bu artık mümkün değil.

Dash'i istiyorum. Başka kimseyi değil. O bana mükemmel uyuyor.

Bölüm 6

DASH

Tamam. Kesinlikle bir çekim var.

Yine de hâlâ endişeliyim ve nedenini tam olarak kestiremiyorum. Sinirli bir şekilde oflayıp kafamı sallıyorum.

Odaklan, Dash. Sorun nedir?

Bu ofis kapı açılır, ve önce I olabilir davranmak
Ben Christopher masama bir dosya bıraktı, sonra da "Ofisime.

Şimdi."

Kahretsin.

Ayağa kalkıp kalem eteğimi düzeltirken bir iç çekiyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum. Kapıyı kapattım ve masasına doğru yürümek için döndüğümde aniden durdum çünkü tam önümde duruyordu. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, sonra da "Hiçbir şeye odaklanamıyorsun, o yüzden şimdi karar verelim" diyor.

"Şimdi mi?" Neredeyse ciyak ciyak bağıriyorum. Evet ya da hayır diyen kişi olmak istemediğimden, "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Christopher derin bir nefes alır. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Tekrar duymam gerek," diye mırıldanıyorum etrafından dolanırken. Geniş pencerelere doğru yürüyorum ve aşağıdaki trafiğe bakıyorum.

Christopher'ın hareket ettiğini duyuyorum ve sonra arkamda durduğunu hissediyorum. Omuzlarımdan tutup yüzümü ona çeviriyor. "Seninle bir çocuk sahibi olmak. Birlikte bir gelecek inşa etmek. Bunların hepsi benim için sorun değil."

Romantizm için çok fazla.

Sorun da bu. İşin duygusal tarafı.

Arzulanmak istiyorum.

Ama sonra artıları ve eksileri tartmaya devam ediyorum.

Christopher iyi bir baba olacak. Biz

çok iyi arkadaşız.

Bana her zaman saygılı davrandı.

Beni sevdiğini biliyorum. Romantik olarak değil ama hiç yoktan iyidir.

Değil mi?

Bir süre bana baktı, sonra başını eğerek, "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" diye sordu.

Derin bir nefes alarak, "Ben sadece... Ben," diye itiraf ederken garip bir yüz ifadesi takınıyorum. "Evlendiğimde, erkeğin beni istemesini istiyorum."

Christopher başını eğiyor. "Seni istemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Cinsel olarak mı yoksa genel olarak mı?"

"Her şekilde," diye mırıldanıyorum ve sonunda itiraf ediyorum, "Arzulanmak istiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve ardından, "Güven bana, bunu yapacağımızı kabul ettiğin anda, senin için bu endişeyi sileceğim" diyor.

Güven bana.

Christopher'la göz göze geldiğimde, daha iyi bir adam bulamayacağımı biliyorum. Arzulanmak her şey demek değildir. Bununla başa çıkmayı öğreneceğim. Bir süre daha tereddüt ettikten sonra nefes alıyorum ve "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Christopher'ın ifadesi değişmeye, çenesi bir damarı atmaya başlayana kadar sıkılmaya başlayınca bir kez daha bakıyorum.

"Ya da değil," diyorum çabucak, bombayı etkisiz hale getirmeye çalışarak.

Kahretsin, şimdi kafam karıştı.

Yavaşça başını sallar. "Seni öpmem senin için sorun değil mi?"

"Evet, görmemiz gerek-" Christopher ilerleyince sözlerim kesildi. Bir kolunu belime doladı ve sonra beni

Vücudu. Nefesim kesiliyor ve bir nefes daha alamadan ağzı ağızıma çarpıyor.

Donup kaldım.

Her şey birkaç saniyeliğine donuyor ve dudakları dudaklarıma değmeye başladığı anda kalbim bedenimden fırlayıp arkamdaki pencereden dışarı fırlıyor.

Vay canına. Çıldırıncı. Kahretsin.

Christopher başını eğerken bir elini başımın arkasına götürüyor. Dili ağızıma giriyor ve sonra beni cama doğru iterken omuzlarından tutmak zorunda kalıyorum.

Karıncalanmalar tenimde patlıyor ve vücudumu uçuyormuş gibi hissettiriyor. Beni öpmeye başladığında tüm vücudu benimkine baskı yapıyor.

Daha önce hiç yaşamamıştım. Dili benimkine emin adımlarla dokunuyor ve midemde bir kelebekler kaleydoskopunun harekete geçmesine neden oluyor. Dişleri dudaklarımı şişene ve karıncalanana kadar ısıyor.

Aman Tanrım.

Christopher bir öpücükle hakkımızda bildiğimi sandığım her şeyi değiştiriyor.

Baştan çıkarıcı, sahiplenici, sahiplenici hissettiriyor.

Arzulandığımı hissettiriyor.

Kendimi o ana kaptırdığımda, dilim kontrol için onunla savaşılmaya başlıyor. Ondan bir hırıltı geliyor ve ses vücuduma yıldırım çarpması gibi çarpıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde, gözlerimiz anında kilitleniyor ve Christopher'ın yüz hatlarını sıkılaştıran yoğun bir ifadeyle nefessiz kaldığını görmek dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor.

Bu, en iyi arkadaşımın daha önce görmediğim bir yönü.

"Samimiyet cephesinde herhangi bir sorun olmayacağını söylemek güvenli." demeden önce saniyeler geçiyor.

Benim endişelendiğim duygusal tarafı.

Christopher ile pencere arasındaki dar alandan kendimi kurtarıyorum ve ondan birkaç adım uzaklaşıyorum.

Ona karşı dürüst olmalıyım.

Arkamı dönüp gözlerimi onunkilere dikmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum." İfadesi anında kararıyor ve ben de öne atılıp elini tutuyorum. "Beni dinle, lütfen." Başını salladığında hızla devam ediyorum: "O öpücük daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Seni öyle öpüp de sana aşık olmamam mümkün değil."

Christopher başını sallar. "Sorun nedir?"

"Erkeğin de bana sırlıslıkla aşık olduğu bir ilişki içinde olmak istiyorum. Aşık olan tek kişi olmak..." Onu bıraktım ve bir adım geri çekilerek başımı salladım, "bu beni duygusal olarak öldürecek."

Bana kaşlarını çatı. "Aşık olacak tek kişinin sen olacağını mı sanıyorsun?"

Başımı sallarken kollarımı belime doluyorum.

Bana sanki hayatımda duyduğum en saçma şeyi söylemişim gibi bakıyor. "Dash." Başını sallayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve omuzlarımdan tutarak biraz aşağı eğiliyor. "Seni zaten seviyorum."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Aşık olmaktan bahsediyorum." Bunu ona başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Ellerini boynumun yanlarına doğru kaldırıyor ve nefesini dudaklarımda hissedene kadar eğiliyor. "Söylediklerimi dinle," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyor. "Senden etkileniyorum. Bunu seninle yapmak istiyorum. İstiyorum. Seni istiyorum."

Bakışlarım onunkileri arıyor ve son derece ciddi olduğunu görünce göğsümde bir umut belirliyor.

CHRISTOPHER

Sonunda, lanet sözlerim ona ulaşıyor.

"Seni istediğime inanmak senin için neden bu kadar zor?" Sorunun kalbine hitap ediyorum.

Dash benden uzaklaşıyor ve yuvarlak masaya oturmaya gidiyor. "Biz hayatımız boyunca arkadaşlık. Beni daha önce hiç böyle istemedin, peki neden şimdi?"

Bir sandalye çekip çeviriyorum, böylece oturmadan önce ona dönük oluyorum. Öne doğru eğilerek sandalyesini tutuyorum ve kendime doğru çeviriyorum, sonra onunla göz göze geliyorum. "Neden daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadığını düşünüyorsun? Arkadaş olduğumuz için değil, Dash. Sadece yapamadığım içindi. Sana ihanet ediyormuşum gibi hissettim. Josh'la olanlardan sonra, iyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Sen kimseyle çıkmadın ve ben seni yirmi dört-yedi yıldır yanımda tutuyordum. Sen otuz yaşına gelene kadar beklemekte sorun görmedim ve bu benim açımdan bir hataydı. Seni her zaman sevdim. Bunu biliyorsun."

Başını sallıyor. "Ama sen Trinity'de tek gecelik ilişkilerin kralıydın."

"Ciddi misin?" Başımı sallıyorum ve sessiz bir kahkaha patlatıyorum. "Josh'la ilişkini bitirdiğin gecedan beri kimseyle birlikte olmadım."

Dash söylediklerimi düşünürken bana bakıyor ve sonra şöyle diyor: "Beni sevdiğini biliyorum ama beni istemen bambaşka bir hikâye. Beni sadece... Dash olarak değil de bir kadın olarak gördüğünü anlamak çok zor."

Ellerimi kaldırıp yüzünü çerçeveleyerek ona yaklaşıyorum. "Her gün gördüğüm ilk yüz sensin. Her gece düşündüğüm son şey sensin. I

seninle evlenmek istemiyorum çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın. Her şeyi seninle istiyorum çünkü bu gezegende birlikte bir gelecek istediğim tek kadın sensin. Hayatımda olmamanı düşünemiyorum bile. Seni her zaman ilk sıraya koydum çünkü benim için bu kadar önemlisin. Sen benim önceliğimsin."

Dash başını sallamaya başlıyor ve ben de onu daha sıkı kavıyorum. "Bırak da bitireyim."

Başını salladığında devam ediyorum: "Bana sperm bankasına gitme gibi çılgınca bir fikirden bahsettiğinde neredeyse aklımı kaybediyordum. Başka bir adamın bebeğine sahip olduğunu düşünmek bile..." Başımı sertçe sallıyorum. "Buna asla izin vermem çünkü sen benimsin. Seni benimle bir ilişkiye alıştırmak istedim ve bu da benim açımdan başka bir hataydı. Josh'la ilişkini bitirdiğin gece, benim için o kişinin sen olduğunu anladım. Arkadaş olduğumuz için değil. Çünkü seni bir kadın olarak seviyorum, Dash. Seni bedenlen, kalben ve ruhen istiyorum."

Gözleri parlamaya başlıyor ve titrek bir nefes aldığında, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Bir elimi beline dolayarak ayağa kalkıyorum ve onu ne kadar istediğimi göstermeye başlarken kendime doğru çekiyorum.

Bunun Dash için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Benim baskın olmaya ihtiyacım olduğu gibi, onun da arzulanmaya ihtiyacı var.

Öpüşmeyi bir anlığına keserek kışını tuttum ve onu masanın üzerine kaldırdım. Ellerimi eteğine götürüyorum ve kumaşı kalçalarına doğru iterek bacaklarını ayırmaya zorluyorum, böylece aralarına girebiliyorum.

Ellerimi tekrar yüzüne götürdüğümde gözleri kocaman oluyor ve sonra ağzım onunkine çarpıyor ve onu son beş yıldır hissettiğim tüm açıklıkla öpüyorum.

Dilim ağzının sıcaklığına doğru ilerliyor ve sert vuruşlarla onun tadını içime çekiyorum. Dash kollarını boynuma dolayıp bedenini benimkine doğru ittiğinde, ona sahip olma dürtüsü beni ele geçiriyor. Öpücük kendi başına bir hayat alıyor.

Vücudum ne kadar iyi hissettirdiğinden titriyor. Dilinin benimkine sürtünme hissini ezberliyorum. Dişlerim açlıkla dudaklarını çekiştiriyor.

Tanrım, onu şu anda istiyorum. Onun derinliklerine dalmak istiyorum. İnemelerini duymak istiyorum.

Vücutlarımız tek bir vücut gibi hareket etmeye başlıyor, her sürtünme, her itme aramızda bir ısı cehennemi yaratıyor.

Havasızlıktan nefes nefese kalırken, sürtünmeden dolayı ağızlarımız uyuşuyor. Ellerim beline doğru kayıyor ve dokunuşumu nazik tutamıyorum,

Parmaklarım ona batarken, sikim ona ulaşmak için pantolonuma baskı yapıyor.

Telefonum çalmaya başladığında Dash'i masanın üzerinde becermeme bir saniye kalmıştı.

O anı paramparça ediyor ve beni kendime getiriyor. Geri çekilerek Dash'ten uzaklaşıyorum.

Darmadağınık halini ve şehvet dolu gözlerini incelerken nefesim dudaklarımda dolaşıyor.

Sikmek. Evde olsaydık, onu öyle bir sikerdim ki, onu ne kadar istediğime dair aklında hiçbir şüphe kalmazdı.

Arkamı dönerek masama doğru ilerledim ve cevaplama düğmesine basarak "Evet" diye homurdandım.

"Efendim, saat dörtteki randevunuz g e l d i . Bayan Lamberd." Cody beni bilgilendirdi.

"Bana beş dakika ver."

"Peki, efendim."

Telefonu kapatıp Dash'e dönüyorum. Masadan kalkmış ve kıyafetlerini düzeltmiş. Elleri sürekli üstünün ve eteğinin üzerinde geziniyor.

Gergin.

Gözleri yüzüme dikildiğinde, kravatıma düşmeden önce sadece bir saniyeliğine bakıyor. Aceleyle bana doğru geliyor ve kravatımı düzeltmeye başlıyor. Bakışları tekrar yukarı kayıyor ve sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken fısıldıyor: "Gitmeye hazırsın."

Bana arkasını döndüğünde bileğini tutuyorum. "Önemli bir şey varsa Cody'ye ver. Toplantı uzun sürmeyecek. Hemen sonra gidiyoruz."

Dash başını sallar. "Tamam."

Başparmağım teninde geziniyor. "Ben meşgulken fazla düşünme."

Tekrar başını salladı ve bileğini tuttuğum yerden kurtardı. "Bayan Lambert'i içeri göndereceğim."

Bölüm 7

DASH

Her şeyi fazla düşünmüyor musun?

Son otuz dakikadır yapabildiğim tek şey bu.

Ryker'a bir sözleşme götürmüştüm ve asansörden indiğimde Christopher'ın masamın yanında durduğunu gördüm.

Yanına yaklaşıp bilgisayarımı kapatışını izliyorum ve sonra çantamı alıyor. Bana doğru gelerek elimi tutuyor ve beni asansörlere doğru sürüklüyor.

Kapılar anında açılıyor ve içeri adım attığımızda çantamı bana uzatıyor. Kayışı omzuma geçiriyorum ve katlar bodruma doğru sayarken Christopher'ın yanımda olduğunu ve güçlü parmaklarının benimkilerle birleştiğini çok iyi fark ediyorum. Binadan çıkarken sessiziz ve bu sadece bedenimin gerilmesine ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

Yolcu koltuğuna tırmanıp emniyet kemerini çekerken düşüncelerim Christopher'ın söyledikleri ve o acayip ateşli öpücük arasında gidip geliyor.

O öpücük.

Tanrım, o

öpücük.

Ateşim varmış gibi hissettim.

Kendimi ona sürttüğümünden oldukça eminim.

Söylediği her kelimeye inanıyorum ama yine de içimi kemiren bir şey var ve bunun ne olduğunu anlayamıyorum.

Ben Yani derin içinde düşündüm, I Yapma.

Hatta farkına varmak Biz ev Christopher kapımı açana kadar. "Hadi gel."

Emniyet kemerini çözdüm ve hızla dışarı çıktım. Christopher elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştirerek beni asansöre çekiyor. Anahtar kartını okutuyor ve benim katımın düğmesine basıyor.

Bakışlarım birleşmiş ellerimize düşüyor. Bunu daha önce binlerce kez yapmıştık ama bugün farklı hissettiriyor. Tutuşu aynı anda hem sahiplenici hem de rahatlatıcı.

Kapılar açıldığında beni içeri çekti ve sonra yüzünü bana döndü.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde kalbim anında boğazıma fırlıyor. İrisleri gece kadar karanlık ve cehennem kadar yoğun.

Elimi onunkinden kurtarıyorum ve zamana oynayarak çantamı kanepeye bırakıp buzdolabına doğru yürüyorum. Ben daha açmadan Christopher kalçalarımın tutuyor ve zahmetsiz bir hareketle dönüp beni tezgâha doğru itiyor. Ellerini mermerin üstüne koyuyor, beni vücuduyla etkili bir şekilde kafesliyor.

Başını eğerek gözlerimi kendi gözleriyle yakalıyor. "Bunu yapmaya karar verdik, bu yüzden geri adım atmak yok. Bir ilişki içinde olmamıza alışmak için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum, ama benim yanımda garipleşmene izin vermeyeceğim. Bunu senin için nasıl kolaylaştırabilirim?"

Derin bir nefes alıyorum, sonra itiraf ediyorum, "Garip değil, bu..." Bakışlarım onun tanıdık yakışıklı yüz hatlarında geziniyor. "Sana baktığımda en iyi arkadaşımı görüyorum ama öpüştüğümüzde sanki farklı biriymişsin gibi hissettim. Bu mantıklı mı?"

Kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor. Kollarımı beline doladığımda vücudum anında onunkine karşı gevşiyor.

"Çünkü ben hâlâ senin en iyi arkadaşımın," diye mırıldanıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Sonra biraz geri çekiliyor ve elini yanağıma götürerek, ağız ağızıma değene kadar başını eğiyor. Öpücük

Vahşı ve her şeyi tüketen ama şefkatli. Dudakları bana kendimi değerli, kadınsı hissettiriyor... İsteniyorum.

Bitirdiğinde gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ve şimdi ben senin erkek arkadaşımın."

Bu benim tanımanız gereken yepyeni bir yönüm."

Dudaklarım anında bir gülümsemeye dönüşüyor. "Erkek arkadaşım mı?"

Bakışları ısınıyor, yüz hatlarında yumuşak bir ifade belirliyor. "Şimdilik.

Git üzerine rahat bir şeyler giy ki konuşabilelim."

Onu bırakıp merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Üzerime rahat bir eşofman altı ve tişört giydikten sonra oturma odasına geri dönüyorum.

Christopher ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamış. Kanepede oturuyor, kollarını kalçalarına dayamış, bir yandan da sehpayı bakıyor.

Yaklaştığımda başı bana dönüyor ve kanepeye yaslanıyor. Yanına oturuyorum ve bir bacağımı diğerinin altına sokarak vücudumu onunkine bakacak şekilde konumlandırıyorum.

Christopher da aynı pozisyonu alıyor, böylece birbirimize daha yakın oluyoruz, sonra sol elimi tutuyor. Başparmağı yüzük parmağımın üzerinde geziniyor. "Artık bunu yapmaya, bir ilişki içinde olmaya karar verdiğimizize göre, bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor. Bir çocuk istiyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bana kalsa yarın evleniriz. Ama ben senin peri masalı gibi bir düğün yapmanı istiyorum, o yüzden tek istediğim seks yapmadan önce nişanlanmamız. Çocuğumu taşıırken yüzüğümün parmağında olmasını istiyorum."

Sözleri beni sersemletirken ona sadece bakabiliyorum. Bu konuyu tartışmamız çok normal, ama onu bu konuda konuşurken duymak... aslında baştan çıkarıcı. Bu onu benim için milyonlarca kez daha çekici kılıyor.

Midem bulanıyor ve ağzımda bir gülümseme belirliyor. "Hayatımda senden bu sözleri duyacağımı hiç düşünmemiştim," diyorum kıkırdayarak.

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Ayrıca benim yanıma taşınmanı da istiyorum."

"Peki ya benim evim?" Gözlerimin arasında hafif bir kaş çatma oluşarak soruyorum.

"Kiraya verebilir ya da satabilirsiniz. Burası senin, karar senin ama yatırım olarak tutmanı tercih ederim."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Ağzı seksi bir sırtışla kıvrılıyor, sonra da "Yani benim yanıma mı taşınyorsun?" diyor.

"Evet. Ne zaman?" Eşyalarımı toplamak için ne kadar zamanım olduğunu bilmek için soruyorum.

"Bu gece."

"Ha?" Ona bakakaldım.

"Geceyi benim evimde geçir. E ş y a l a r ı n ı bu hafta sonu çatı katına taşıyabiliriz."

Bu gece. Biz.

"Aynı oda mı?" diye sormadan önce zorlukla yutkunuyorum. Kıkırdıyor. "Aynı yatak."

Oh.

Ahhh...

Christopher elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmaklarını yanağımda ve çenemde gezdiriyor. Yumuşak dokunuşu karnımın beklentiyle gerilmesine neden oluyor.

"Tüm bunların başlama nedenini unutmayalım. Bir çocuk istiyorsun. Birlikte yaşayacağız, nişanlanacağız ve her şeyi doğal akışına bırakacağız. Bu gece sana saldırmayacağım."

Bir kahkaha patlattım ve kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım, sonra da "Beni bu kadar iyi tanıman korkunç" diye mırıldandım.

CHRISTOPHER

Bugün kat ettiğimiz mesafeden gerçekten etkilendim.

Dash geri çekildiğinde ve gözlerimiz tekrar kilitlendiğinde, "Yukarı çıkmadan önce duş almak ister misin yoksa çantanı mı hazırlarsın?" diye soruyorum.

"Çantamı hazırlayayım." Ayağa kalktı, sonra sordu, "Akşam yemeği sipariş edecek misin?" "Tabii. Özel bir şey var mı?"

"Kalamar, lütfen."

Dash eşyalarını toplarken başımı sallayıp telefonumu çıkarıyorum.

On dakika sonra ceketimi alıyorum ve daireme çıkabilmek için asansörün düğmesine basıyorum. Gözlerim Dash'in üzerinde geziniyor ve o yukarı bakınca gülümsüyorum.

Çok fazla aynı yatakta yatmadık ve bunun onun için büyük bir alışma süreci olduğunu biliyorum.

Kapılar açıldığında, onun yerine oturma odasının ışıklarını kapatıyorum ve Dash'i asansörün içinde takip ediyorum.

Benim katıma ulaştığımızda, çatı katıma giriyoruz. Çantayı ondan aldım. "İçkilerimizi doldurur musun?"

"Evet, tabii."

Gece çantasını odama götürüyorum ve tam üzerimi değiştirmek üzereyken telefonum çalıyor. Kapıcı olduğunu görünce, "Evet." diye cevap verdim.

"Sizin için bir yemek teslimatı var, efendim." "Hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp odamdan çıkıyorum. Asansöre doğru giderken, "Yemekler geldi." diyorum.

Asansöre adım atıyorum ve Dash'in mutfakta duran bakışlarıyla karşılaşyorum, kapılar kapanırken ona göz kırpıyorum.

Aşağı inip yemeğimizin parasını ödedim ve teslimatçıya teşekkür ederek tekrar yukarı çıktım.

Ben yemeği tezgâha koyduğumda Dash dolaptan tabak almakla meşgul. "Ben tabakları hazırlarken sen de üstünü değiştir," diyor.

Yatak odama gidip takım elbisemi çıkardım ve aşağı inmeden önce bir eşofman altı ve tişört giydim.

Dash oturma odasında her şeyi hazırlamış, kanepede onun yanına çöktüğümde televizyonun açık olduğunu fark ediyorum. "Ne izliyoruz?"

"Yok bir şey. Sadece biraz müzik açıyorum."

Biz yemeğimizin tadını çıkarırken enstrümantal bir parça çalıyor. Yemeğimizi bitirdikten sonra tabaklarımızı mutfığa götürüyorum. Tekrar Dash'in yanına oturup bacaklarımı uzatıyorum, ayaklarımı sehpanın üzerine koyuyorum ve sonra kolumu onun omuzlarına doluyorum.

Yanıma sokuluyor ve elini karın kaslarıma koyuyor. Mutlu bir iç çekerek, "Buna alışabilirim" diyor.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum. "Benim olmak mı?"

Bir an sessiz kaldı, sonra yanağını göğsüme yasladı. "Ben hep senin oldum."

Her yönden değil.

Onunla konuşmak istediğim hâlâ önemli bir konu var. "Konuşmak istediğim bir şey daha var."

Dash bana baktı. "Ne?" Yüzümdeki ciddi ifadeyi fark edince dik oturdu. "Kötü bir şey mi oldu?"

Onu kendime doğru çekerken başımı sallıyorum. "Josh'la çıktığın zaman hakkında." "Ah, hayatımın en kötü hatası," diye mırıldanıyor.

Konu hakkında hassas olmaya çalışarak, "Seni değiştirdiğini nasıl belirttiğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Lanet olası narsist."

Derin bir nefes alıyorum ve konuya girmeden önce bırakıyorum, "Ondan çok kötü bir darbe aldın ve sana vurduğu zamandan bahsetmiyorum." Sadece bu anı bile kanımı kaynatmaya yetiyor. "Duygusal ve psikolojik olarak demek istiyorum. Eline geçen her fırsatta seni mahvetti. İyileştiğini sanıyordum ama geçen hafta bir şeyler fark ettim. Konu kendi cinselliğin olduğunda kendine güvenmiyorsun. Seni isteyeceğimden şüphe duyduğunu sanmıyorum, daha ziyade seni istemem için bir neden olmadığını düşünüyorsun."

Dash yanımda donmuş bir şekilde otururken, sözlerimden sonra müzik havayı dolduruyor. Söylediklerimi düşünürken zihninin bir mil hızla koştuğunu hissedebiliyorum.

Bir dakika sonra, "Bütün hafta boyunca beni neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyordum," diye mırıldandı.

Kolumu onun etrafında sıkıyorum. "Seni istediğimi kaç kez söylediğimin bir önemi yok, bunu hak ettiğini kabul edene kadar bana inanmayacaksın."

Başını sallıyor ve bir şey söylemeyince elimi çenesinin altına koyup yüzünü bana doğru kaldırıyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde, "Sen dünyayı hak ediyorsun, Dash. Güzelsin, zekisin, çok seksisin ve son derece sadıksın. Bir kadında istediğim her şey sende var."

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra hareket ederek üzerime çıkıyor. Ellerini çeneme götürüyor, bakışları yüzümde geziniyor. Eğilip ilk kez bir öpücük başlattığında anın yükü artıyor.

Hızını onun belirlemesine izin verirken ellerimi kalçalarına götürüyorum.

İlk başta ağzı çekingen, ama sonra dili benimkini buluyor ve elleri saçlarıma kayıyor. Öpücük tutkuyla yanana kadar yoğunlaşıyor.

Dash'in içinde kaybolurken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.
Dudaklarımız kendi dilini konuşuyor ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde yüzünü boynuma gömüyor. Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

Bir kıkırdama çıkarıyor, nefesi tenimde patlıyor. "Aşık olduğumda delirdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Sessiz kahkahalar dudaklarımdan dökülüyor. "Yapmıyorsun. Sadece çok heyecanlanıyorsun."

Uzaklaşıyor ve çarpıcı bir gülümseme ve gözlerinde hevesli bir ışıkla, "Kahretsin, bunu gerçekten yapıyoruz" diyor.

Başımı salladım. "Öyleyiz."

"Herkes ne zaman söyleyeceğiz?"

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "Ne zaman isterseniz."

"Nişan yüzüğümdeki taş ne kadar büyük olacak?"

Gülmeye başladım. "Sen ne kadar istersen."

"Ben mi seçeceğim?" Ondan yayılan heyecan bulaşıcıdır. "Yarın."

Ona doğru eğilerek uzaktan kumandaya uzanıyorum ve televizyonu kapatıyorum. Hareket etmeye başladığında başımı sallıyorum. "Seni yakaladım." Ayağa kalkarken ellerimi kıçına götürüyorum.

Onu merdivenlerden yukarı taşıırken yüzündeki gülümseme paha biçilemez. Yaşadığım sürece, onun bu andaki mutluluğunu asla unutmayacağım.

Yatak odasına ulaştığımda, kıçına vurdum. "Git duş al."

Dash bacaklarını indirip beni bırakmadan önce hızlı bir öpücük çalıyor.

O yatmaya hazırlanırken ben de aşağı inip tabakları ve çatal bıçakları bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Işıkları kapatıp yatak odasına doğru yürüyorum.

Şarj aletini telefonuma takıyorum ve Dash'in işini bitirmesini beklerken e-postalarımı kontrol ediyorum. İş bittiğinde, dolaptan temiz bir eşofman altı alıyorum.

ve banyoya gidiyorum. Rutin işlerimi aceleyle hallediyorum ve işim bitip banyonun kapısını açtığımda onu yatağında gördüğüm için dudaklarım kıvrılıyor.

Işıkları kapatarak yorganın altına giriyorum ve onu yanıma çekiyorum. Bana sokulurken kokusu beni sarıyor.

"İyi geceler güzelim," diye mırıldanıyorum, saçlarına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler."

Dudaklarımda bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalarken Dash'e sarılmanın verdiği hissi içime çekiyorum.

Bölüm 8

DASH

Piç kurusu.

Olayları Christopher'ın bakış açısından dinledikten sonra, şimdi her şey daha anlamlı geliyor.

Josh bana kendimi değersiz hissettirdi. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Onu üzecek bir şey yapmaktan korktuğum için yanında yumurta kabuklarının üzerinde yürümek zorundaydım. Hoşuna gitmeyen bir şeyi hemen yüzüme vururdu. İlişkimizin sonlarına doğru ne giydiğimi, ne yediğimi, zamanımı nasıl geçirdiğimi kontrol etti.

O pisliğin beni böyle kontrol etmesine izin verdiğimi düşünmek. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Keşke zamanda geriye gidebilsem ve genç halime biraz akıl verebilsem.

Ama Christopher haklı. Dünyayı hak ediyorum. *Onu hak ediyorum.*

Düşüncelerim bu sabaha dönerken dudaklarım kıvrılıyor. Onun kollarında uyanmak... doğru hissettirdi. Karın kaslarını avucumun altında ve göğsünü yanağımın altında hissetmek içimde bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

"Hazır mısın?" Christopher aniden sordu. Başımı kaldırıyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Kesinlikle."

Ayağa kalkmamı bekliyor, sonra elimi tutuyor. "O parmağa yüzük takma zamanı geldi," diye şakacı bir şekilde homurdanıyor beni yanına çekerken.

Mutlu bir kahkaha patlattım.

Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor ve arabaya gidip Tiffany's & Co'ya doğru yol alırken Christopher'a göz ucuyla bakmaya devam ediyorum.

Mağazaya girdiğimizde derin bir nefes alıyorum ve sonra içimde coşkulu bir heyecan patlıyor.

Kahretsin, bunu gerçekten yapıyoruz.

Küçüklüğümünden beri bu günü hayal ederdim ama Christopher'la birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim.

Yine de bilmeliydim.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve bakışlarım yüzünde geziniyor; keskin çenesi, saçları, zeki kahverengi gözleri.

Onu hep sevdim. Romantik düşünceleri görmezden geldim çünkü o benim en iyi arkadaşım. Artık evlenmeyi kabul ettiğimize ve onu romantik bir ışık altında görmeme izin verildiğine göre... ne kadar hızlı düştüğüm baş döndürücü.

Ya da belki de ona hep aşkıttım ve şimdi bunu hissetmeye iznim var?

Fark eder mi?

Onunla evleneceğim.

Christopher tezgâhtara bir şeyler söylüyor ve sonra özel bir odaya götürülüyoruz.

Yerimize oturduktan sonra asistan yüzük parmağımın ölçüsünü alıyor ve ardından nişan yüzüklerini sergiliyor. Önümdeki güzellik karşısında nefesim kesildi.

"Hoşuna giden bir şey görüyor musun?" Christopher mırıldanıyor.

"Hepsi göz kamaştırıcı." Bakışlarım her birinin üzerinden atlayıp duruyor.

Zaten yeterince zor değilmiş gibi, bize yardımcı olan beyefendi karışıma bir ekran daha ekliyor.

Christopher hemen bir yüzüğe uzanıyor ve sol elimi tutarak parmağıma takıyor. Muhteşem mavi elmasa bakarken gözlerim açılıyor. Yüzüğümün hep prenses kesim bir pırlanta olmasını hayal ederdim ama kare şekli elime tam oturuyor.

Gözlerim Christopher'a, sonra ringe, sonra tekrar ona kayıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Başını bir kez sallarken ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Beğendin mi?"

Parmağımdaki yüzüğe tekrar bakıyorum ve aniden göğsümde bir duygu birikiyor ve gözlerim yaşarmaya başlıyor. "Evet. Bayıldım."

"Bunu biz alacağız."

Christopher evrakları doldurup ödemeyi yaparken, ben parmağımdaki muhteşem yüzüğe bakmaya devam ediyorum.

Evlenme teklifini bu şekilde hayal etmemiştim ama başka türlü olmasını da istemezdim.

Bu bizim yolumuz.

Christopher'ın bir kağıt parçasını imzalamasını izliyorum ve sonra gözlerim açılıyor ve beyin aktivitem donuyor.

Vay canına. Kahretsin.

Bir şekilde arabaya binene kadar soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum ve sonra dönüp Christopher'a bakıyorum. Fark etti ve hemen sordu, "Bir sorun mu var?"

"Sekiz milyon," diye belirttim. "Başka bir şey seçebilirdim."

Etrafım zenginliklerle çevrili olarak büyüdüm ve kendi banka hesabım da bunu kaldırabilir ama lanet olsun, bir yüzük için sekiz milyon dolar mı?

"Merak etmeyin. Nişan hediyesi olarak kendime bir Bugatti La Voiture Noire alacağım" diye şaka yapıyor.

Kaşım havaya kalktı. "Gerçekten mi? Senin baktığın mı?"

"Evet." Christopher motoru çalıştırdı, sonra bana gülümsedi. "Senin için en iyisini istiyorum, Dash. Sadece en iyisini."

İşte böyle, kalbimi eritti. Konsolun üzerine eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. Hafifçe geri çekilerek fısıldıyorum, "Teşekkür ederim."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Bir öpücükten daha iyisini yapabilirsin."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doluyorum ve sonra ona düzgün bir şekilde teşekkür ediyorum. Öpüşmeyi bitirdiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve arabanın kendi tarafıma geçip emniyet kemerini takarken gülümsememi engelleyemiyordum.

Christopher bizi Indie Ink'e geri götürürken nişan yüzüğüne bakıyorum.

Bekle.

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca başımı öne eğiyorum.

Seks.

Endişe dalgasının vurmasını bekliyorum, ama bunun yerine kalbime sadece daha fazla heyecan yayılıyor.

Christopher'dan bir bebeğim olacak. Onunla evleneceğim.

Tanrım, her anımda o var ve şimdi de her rüyamda o olacak. Bakışlarım ona dönüyor, her zaman yanımda olan adama. Her zaman diğerlerinden üstün tuttuğum adama.

Sevdiğim tek kişi.

CHRISTOPHER

Nişanımızı kutlamak için Dash'i en sevdiği restorana yemeğe götüreceğim.

Arka tarafta mahremiyetimizin olduğu bir masada otururken gözlerim sürekli sol eline gidiyor.

Yüzüğümü onun parmağında görmek beni gurur ve sevgiyle dolduruyor.

En iyi şampanyadan bir şişe sipariş ediyorum ve ikimiz de birer kadeh içtikten sonra masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tutuyorum.

Başparmağımı yüzüğün üzerinde gezdirerek şöyle diyorum,

"Her şeyi tersinden yapıyoruz ama Dash Marcelle West, benimle evlenir misin?"

Başını sallarken gülmeye başlıyor. "Evet."

"Daha romantik olmadığı için üzgünüm," diye mırıldandım. "Bunu düğünle telafi edeceğim." Bu da bana bir şey hatırlattı. Cüzdanımı çıkarıp kredi kartlarından birini çıkarıyorum ve masanın üzerinden Dash'e uzatıyorum. "Düğünü planlamaya başladığında her şeyi bu karta yükle. Ayrıca, ihtiyacın olan her şeyi ve ev eşyalarını da."

Dash kaşlarını çatıyor. "Benim de param olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım," diye kıkırdıyorum. "Bunu senin için yapmama izin ver. Bu benim için önemli." "Tamam." Dash kartı çantasına koyuyor, sonra soruyor, "Ne zaman

ailelerimize söyleyebilir miyiz?"

Aldığım şampanya yudumunu yuttuktan sonra cevap veriyorum: "Yarın mı? Daha sonra kişisel eşyalarını çatı katına taşıyabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Şampanyanın tadını çıkarırken birbirimize bakıyoruz ve Dash'i mutlu görmek benim için her şey demek.

Hayatımızın geri kalanında onu her gün böyle görmek istiyorum. O daha azını hak etmiyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Seni mutlu eden kişi olduğum için ne kadar şanslıyım," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Dudakları daha da kıvrılıyor. "Geçen hafta her şeyin ne kadar değiştiğini düşünmek. Biraz gerçeküstü hissettiriyor."

"Pişmanlık yok mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, sarı saçları usulca omuzlarına dökülüyor. "Yok. Sen, Bay Doğru'sun."

Bir kakhaha attım ve sonra ona takıldım, "Sonunda bunu fark etmene sevindim."

Başını öne eğiyor. "Sonunda mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Seninle beş yıl önce evlenebilirdim. Sadece sen henüz hazır olmadığın için bekledim," diye itiraf ediyorum.

Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık oluşuyor. "O zamanlar gerçekten şaka yaptığını sanmıştım. Ciddi olduğunu bilseydim her şey değişirdi."

Bu kez öne doğru eğilirken kaşlarımı çatma sırası bende. "Ne diyorsun sen?"

Gözleri hafifçe kısılıyor ve dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana aşık olmamak için sürekli bir savaş verdim."

"Yani beş yılımızı boşa harcadık," diye mırıldandım. "Temel olarak," diye onaylıyor.

Sandalyeye geri oturup başımı sallıyorum. "Yeni anlaşma."

"Duyalım bakalım."

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Şu andan itibaren açık iletişim hattı. Hiçbir şeyi varsaymıyoruz."

"Anlaştık," diyor bir menü alırken.

Siparişlerimizi verdikten sonra Dash parmağındaki yüzüğü başparmağıyla döndürmeye başladı. Öne doğru eğilip fısıldıyor: "Artık nişanlandığımıza ve senin yanına taşındığıma göre, seks yapmaya nasıl yaklaşacağız?"

Sessiz bir kahkaha patlattım. "Kesinlikle yaklaşmayacağız. Sen hazır olduğunda, bu gerçekleşecek. Bunu bana bırak."

Bir an bana bakıyor, sonra boyun eğiyor. "Tamam."

Ağzımın kenarı memnuniyetle yukarı kıvrılıyor. Dash henüz farkında değil ama onunla işim bittiğinde, onu becermem için bana yalvaracak.

Tanrım, bu çok eğlenceli olacak.

Gözleri sürekli benimkilere kayıyor ve sonra şöyle diyor: "Yırtıcı görünüyorsun."

Endişelenmeli miyim?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hiç de değil."

Yemeğimiz geliyor ve yemeğin tadını çıkarırken Dash'in çatı katına ne taşımak istediğini tartışıyoruz.

"Geri kalan eşyaları ne yapacağım?" diye soruyor.

"Ya depoya kaldırırsın ya da satarsın," diye cevap veriyorum. "Bağış da yapabilirsiniz." Burnunu kaşıdı ve bana "Bırak ben halledeyim. Tamam mı?"

Ağzı anında yukarı kıvrılıyor. "Buna minnettar olurum."

"Dairenin kiralanması işini de ben halledebilirim," diye teklif ettim.

Dash'in yüz hatları sevgiye benzer bir şeyle yumuşar. "Koca olmakta gerçekten çok iyisin."

"İyi bir örneğim vardı," diye kıkırdıyorum.

"Hatırlat da babana teşekkür edeyim," diye gülüyor.

Yemeğimizi bitirip ödemeyi yaptıktan sonra Dash'in elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştirerek restorandan çıkıyoruz.

Çıkışın dışında bir adam neredeyse bize çarpacaktı ve geri çekilip gözlerini ona odakladığımda damarlarımdaki kan ürperdi.

Bakışları bana yönelmeden önce Dash'e kilitleniyor. "Dash, Christopher." "Josh," diye mırıldandım. Adamın gözleri tekrar Dash'e dönerken Dash'i kendime doğru çekiyorum. "Merhaba," diye fısıldıyor Dash, yüzü solgun. Elimi sıkıca kavırıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor ona.

Dash onunla karşılaştığı için hâlâ sersemlemiş durumda, bu yüzden onun yerine ben cevap veriyorum. "Biz iyiyiz." Şerefsizi bir çentik daha aşağı çekmek isteyerek ekliyorum, "Aslında nişanımızı kutluyoruz."

Gözleri Dash'in sol eline kayarken yüz hatları sertleşiyor ve sonra mırıldanıyor: "Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu hep biliyordum."

Dash'in elini bırakarak kolumu omzuna doladım ve onu yanıma sabitledim. "Eve gidiyoruz. Afiyet olsun."

Onu kaldırımdan aşağıya doğru yönlendiriyorum ve arabaya ulaştığımızda vücudunu bana doğru çeviriyor, kollarını aramıza sokuyor. Onu kendime doğru sarıyorum, şu anda tek ihtiyacının güvende hissetmek olduğunu biliyorum. Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve eğilerek "Seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Dash başını kaldırıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde. Öpüşmeyi derinleştirirken kollarını boynuma doluyor. Çekingen davrandığı önceki gecenin aksine, kendini tutmuyor. Dili benimkine değdiğinde içimdeki ateşi anında alevlendiriyor.

Göğsümde sahiplenici bir hırıltı yükselirken öpücüğün kontrolünü ele alarak dişlerimle dudaklarını çekiştiriyorum.

Öpüşme nihayet sona erdiğinde Dash dudaklarıma gülümsüyor. "Seni seviyorum." Gözlerimiz buluşana kadar geri çekiliyor. "Josh'la ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Seni her zaman koruyacağım," diye mırıldanıyorum.

Gözleri tekrar gözlerime kilitlenmeden önce ağızma bir öpücük daha konduruyor. "İkimiz hakkında endişelerim vardı ama bu gecedен sonra seninle evlenmek istediğime yüzde yüz eminim." "Senin çocuklarına sahip olmak ve seninle bir hayat kurmak istiyorum" diye fısıldarken bakışları duygu dolu.

Şu anda ne kadar güzel görüldüğünü düşünürken dudaklarım kıvrılıyor ve sonra mırıldanıyorum, "Benim Dash'im."

Bölüm 9

DASH

Haberi ailemle paylaşacağım için o kadar heyecanlıyım ki, Christopher arabayı ailemin evine doğru çekerken koltukta zıplamama ramak kaldı.

Onlara sürpriz yapmak istediğim için sadece kahve içmeye geleceğimizi söyledim.

Arabadan iniyoruz ve Christopher elimi tuttuğunda ona sırtıyorum. Anahtarımı kullanarak eve girmemize izin veriyorum, sonra da "Anne. Baba." diye sesleniyorum.

"Mutfak," diye cevaplıyor annem.

Mutfağa girdiğimiz anda kendimi daha fazla tutamıyorum ve ailemin görmesi için sol elimi kaldırıyorum. "Nişanlandık!"

Masada oturup kahvaltı ettikleri yerden ilk kalkan annem oluyor.

"Aman Tanrım. Bir bakayım." Annem elimi tutuyor ve sonra yüzüne mutlu bir gülümseme yayılıyor. "Bugünün geleceğini umuyordum." Bana sarılıyor, sonra Christopher'a doğru ilerliyor ve kollarını ona doladığında, "Sonunda seni damadım olarak alıyorum" diyor.

Babam sol elimi tutuyor ve yüz hatlarını kaplayan duyguyu izliyorum. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve benim için ne kadar mutlu olduğunu görmek beni çok etkiliyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve babam beni sıkıca tuttuğunda gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diye mırıldanıyor. "İyi bir adam seçmişsin."

Geri çekildiğimde, gözlerimin kenarından tek bir damla yaşı silerken babama gülümsüyorum. "Tıpkı babam gibi."

Baba ve Christopher tokalaşıyor, ama sonra baba onu kucaklıyor. Sırtını iki kez sıvazlayan baba, "Christopher'a bakacak kişinin sen olacağına sevindim.

benim küçük kızım."

Christopher geri çekilirken, "Onu her zaman mutlu etmek için elimden geleni yapacağım, Jax Amca" diyor.

"Bunu babam olarak yükseltmemiz gerekecek," diye şaka yapıyor babam. "Onur duyarım," diye yanıtlıyor Christopher, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Gel otur. Kahvaltı ettin mi?" Annem soruyor.

Christopher, "Hayır, Dash mümkün olan en kısa sürede gelmek istedi," diye açıklıyor.

Ben ikimize birer fincan kahve hazırlarken, Christopher babamın yanına oturdu.

"Düğün ne zaman?" Annem tabağına pastırma ve yumurta doldurmaya başlarken soruyor.

Christopher bana bakıyor. "Henüz kesin bir tarihe karar vermedik ama Dash her şeyi ayarlar ayarlamaz."

Annem bana baktı. "Sen hep bahar düğünü isterdin."

"Evet, düğünü planlamak için altı ay yeterli olacaktır," diye cevap veriyorum. "Mart mı? Nisan mı?" Annem soruyor.

"Paskalya ne zaman?" Ben soruyorum.

Annem bir an düşünür. "April."

"O zaman Mart ayı için bir tarih belirleyebiliriz," diyorum.

Kahveyi masaya taşıırken annemin yanına oturuyorum ve Christopher'a fincanını uzatıyorum. Gözlerine bakarak, "Tarihi sen seçebilirsin." diyorum.

Christopher telefonunu çıkarıyor ve takvimde geziniyor. "Ayın on ikisinde."

Annem sağ elimi tutup sıkıyor. "Mart'ın on ikisinde bebeğimiz evleniyor."

Bakışlarını tekrar Christopher'a çeviriyor. "Evleneceği kişinin sen olduğuna ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Christopher, "Bu ikimiz için de geçerli," diye şaka yapıyor ve annemle babamın kahkahalarını çekiyor.

Ön kapının açılıp kapandığını duyuyoruz, sonra vaftiz annem Bayan Sebastian mırıldanıyor, "İzin günümde neden bu kadar erken geldim ki?"

Kalktım ve ona sarıldım. "Benim sayemde, Mamma G." Geri çekildiğimde sol elimi yüzünün önünde tutuyorum.

"Aman Tanrım." Yüzüğe bakarken gözleri genişler.

Vaftiz annem eksantriktir, bu yüzden kendimi onun tepkisine hazırlıyorum. Kendisi erkek olarak doğmuş ama ben doğmadan bir yıl önce cinsiyet değiştirme ameliyatı olmuş, yani benim için her zaman teyzem olmuş. Ayrıca doğumuma da o yardım etmiş, yani aslında ilk gördüğüm kişi o.

"Sana o taşı veren adam kimdi?" diye soruyor, gözleri Christopher'a kayıyor. "Tanrım, lütfen bana Christopher olduğunu söyle."

Başımı salladığımda, yanımdan geçip, ısı arayan bir füze gibi doğruca ona yöneliyor. Tam zamanında ayağa kalkan Christopher'ı yakaladığında, Bayan Sebastian bir çığlık atarken bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlıyor.

Sakinleştğinde onun yanağına bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

Artık benim göz kamaştırıcı kıçım vaftiz bebeğim için endişelenmeyi bırakabilir."

Hepimiz masaya oturduktan sonra, "Della Teyze'yi kontrol edeceğim, sonra biz dört kız resepsiyon mekânlarına bakabiliriz. Sadece programlarınızın nasıl olduğunu bilmem gerekiyor."

Annem kardiotorasik cerrah ve Bayan Sebastian hemşire olduğu için her şeyi son dakikaya kadar planlamam gerekecek çünkü çok fazla izin alamıyorlar.

Bayan Sebastian elimi okşadı. "Çalışma programlarımızı size e-posta ile göndereceğim, o zaman bize ihtiyacınız olan tarihleri doldurabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Christopher'la birlikte çatı katına mı taşınacaksın?" Babam soruyor.

Başımı salladım. "Bugün, aslında."

"Peki ya senin evin?" Babam soruyor.

Christopher benim yerime cevap veriyor, "Yatırım olarak tutuyor. Kiraya vereceğiz."

Babam başını sallıyor, mutlu görünüyor, sonra Christopher'a sırtıyor.

"Kahretsin, bugün beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bakışlarım babam ve Christopher arasında gidip gelirken kalbimi sıcaklıkla dolduruyor.

Birlikte hayatımız mükemmel olacak.

CHRISTOPHER

"Hazır mısın?" Dash'e sordum. "Benim annem seninkinden çok daha gürültülü olacak."

Dash emniyet kemerini çıkarırken bir kıkırdama sesi çıkarır. "Bayan Sebastian'dan kurtulduk. Kimse ondan daha gürültülü olamaz."

"Doğru." Konsolun üzerinden eğilerek parmaklarımı Dash'in boynunun arkasına doladım ve hızlı bir öpücük için onu kendime çektim.

Onu bırakıp arabanın kapısını açtığımda, annemin ön kapının yanında durduğunu görüyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme var, bu da öpücüğü gördüğü anlamına geliyor.

Dash arabanın önünden geçer geçmez annem bir çığlık atıyor ve ardından Dash'e saldırıyor. "Nihayet!"

Sarılmalarını izliyorum, kalbim gururla kabarıyor.

Babam kapıda beliriyor ve ona doğru yürürken ağzı yukarı kıvrılıyor. Biz sarılırken mırıldanıyor: "Çok acele ettin. Neredeyse anneni delirtecektin."

Bir kakhaha attım.

Babam Dash'i kucaklamaya gidiyor ve annem bana doğru geldiğinde ve mutlu gözyaşlarını gördüğümde kollarımı açıyorum.

Bana sıkıca sarıldı ve "Bugünün geleceğini hep biliyordum" dedi. Eve giriyoruz ve annem hemen Dash'in elini tutuyor, yüzüğe yaltaklanıyor.

Babamın kaşları kalktı, sonra homurdandı, "Şimdi annenin yüzüğünü yenilemem gerekecek. Bunun için teşekkürler."

Gülerek kolumu omuzlarına atıyorum. "Dash için sadece en iyisi."

Babamın gözleri benimkilere kilitlendi. "Ve senin için."

Sırıtarak, "İşte bu yüzden kendime Bugatti alıyorum." dedim.

"Öyle mi?"

Ben başımı sallarken oturuyoruz.

"Arabayla gezdireceğin ilk kişi benim," diye emrediyor babam.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum. Bakışlarım Dash ve annemin hâlâ yüzük hakkında konuştukları yere dönüyor.

"Sigortan var, değil mi?" Babam soruyor, onun da gözleri yüzükte. "Tabii ki var. Yoksa kafama bir tokat atardın."

Babam kıkırdıyor. "Orası kesin."

Otururlarken Dash anneme, "Bayan Sebastian bana kendisinin ve annemin çalışma programlarını gönderecek," diyor. "İzinli oldukları tarihleri sana bildireceğim, sonra düğün mekânlarına bakmaya gidebiliriz."

"Oooh... Aklımda şimdiden bir çift var," diye heyecanla haykırıyor annem.

"Nerede? Aklıma sadece şehir kulübü geliyor ve orada olmasını gerçekten istemiyorum."

"San Diego'daki L'Auberge Del Mar," diyor annem. Telefonunu çıkardı. "Şu resimlere bir bak. Aşık olacaksın."

Mekâna bakarken Dash'in yüzüne güzel bir gülümseme yayılmasını izliyorum. "Muhteşem." Gözlerini telefonda ayırmadan bana bir el uzatıyor. "Gel bak."

Kıkırdarak ayağa kalktım ve kolçağa oturarak Dash'in üzerine eğildim. Annem fotoğrafları karıştırırken "Okyanus manzarasını seviyorum," diyorum. Dash bana sırtıyor. "Sadece üç saat uzaklıkta."

"Bunu bir gün yapabiliriz," diyor annem Dash'e. "Leigh ve Bayan Sebastian müsait olduğunda bana haber ver, o zaman dördümüz gidebiliriz."

Dash mutlu bir çığlık atıyor. "Çok heyecanlıyım!"

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Onu böyle mutlu görmek her şey demek. Annem ve Dash çiçeklerden konuşmaya başlayınca kalkıp babamın yanına gidiyorum.

Yanına çökerek fısıldıyor, "Gerçek düğüne kadar konuşacakları tek şeyin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, yüzümde geniş bir sırıtış vardı.

Babam kıkırdıyor, bir süre sonra da mırıldanıyor: "Teşekkür ederim oğlum. Tristan ve Hana'nın kaçması anneni çok şaşırttı. Buna ihtiyacı vardı."

"Biliyorum." Resepsiyonları olmasına rağmen evlenmeleri yine de büyük bir sürpriz oldu. "Tristan'ın seçtiği yola katılmıyor olabiliriz ama bu onu daha az sevdiğimiz anlamına gelmiyor."

"Yine de beni erken mezara göndermeye niyetli," diye mırıldandı babam. Kıkırdıyorum. "Seni hiçbir şey öldüremez."

"Kendi çocukların olana kadar bekle."

Babamla gözlerimi kilitleyerek,

"Yakında" dedim.

Kaşı tekrar havaya kalkıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım, sonra güldüm. "Dash artık çocuk istiyor."

Babamın gülümsemesi genişler. "Torunlarımı şımartacağım, sonra da onları aşırı dozda şekerden hiperaktif bir halde sana geri göndereceğim."

"Sakın Carter Amca," diye gülüyor Dash, konuşmamızı dinlemiş. "O zaman bir gecelik çanta bırakayım."

"Şuna bak, torunlarımı şımartamayacağımı söylüyor," diye alınganlık gösteriyor babam.

"Onlara istediğin kadar şeker verebilirsin," diyor Dash. "Ama onlar etrafta cehennem zebanileri gibi koştururken oturup bekleyen sen olacaksın."

"Onlar mı?" Annem yüzünde umutlu bir ifadeyle soruyor.

"Kesinlikle." Dash bir kolunu anneme doluyor. "En az iki tane."

"Hamile kalman için sabırsızlanıyorum," diyor annem, gözleri mutluluktan parlıyor.

Babamın telefonu çalıyor, sonra "Danny geldi." diyor.

Dash kafasını kaldırır. "Güzel, o zaman ona şimdi söyleyebiliriz." Annemle babam kapıyı açmak için kollarını bile kıpırdatmadan Dash ayağa kalkıyor ve bir dakika sonra Dash'in "Hey, müstakbel baldızım" diye bağırıldığını duyuyorum.

"Ne?" Danny çığlık atıyor. "Sen ciddi misin? Sakın bu konuda şaka yapmaya kalkma."

Dash'in "Nişanlandık," dediğini duyuyorum ve sonra aynı anda konuşmaya başladıklarında tek bir kelime bile anlayamıyorum.

Eşyalarını çatı katına taşıyabilmemiz için Dash'i arabaya sürüklemek zorunda kalmadan önce ailemle mutluluğumuzu paylaşarak bir saat daha geçiriyoruz.

Bölüm 10

DASH

Christopher merdivenlerden yukarı çıkarken, "Önce giysilerinizi taşıyalım," diyor.

Onu takip ederek, alay ediyorum. "Umarım ağır işler yapmaya hazırsındır. Bir sürü kıyafetim var."

Bir kıkırdama çıkarır. "Biliyorum. Çoğunu satın aldığımda ben de oradaydım."

"Haberleri vermek için Noah'yı aradın, değil mi?" Christopher soruyor. "Evet, bizim adımıza mutlu oldu. Tristan ne dedi?"

"Zamanı gelmişti," diye kıkırdıyor.

Dolaba doğru yürürken çantaların olduğu yeri gösterdim. "Onları doldurabilmemiz için aşağı indirebilir misin? Bu bizi aşağı yukarı yürümekten kurtarır."

Christopher çantaları indiriyor ve yere bırakıyor.

Yukarı bakarken, bir çekmeceyi açtığında gözlerim açılıyor. Sütyenlerimi çıkarmaya başlarken ağzı yukarı kıvrılıyor. "Gördüklerim gerçekten hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor onları bir torbaya yerleştirirken.

"Ne diyebilirim ki, ben bir Victoria's Secret kızıyım."

İç çamaşırlarımın olduğu çekmeceye yöneldiğinde ben de fırlıyorum. "İç çamaşırlarımı bırak. Onları ben paketlerim."

Christopher başını sallarken bana külot eriten bir bakış atıyor. Bir g-stringi kaldırıyor, sonra "Seni bunun içinde görmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

Elinden kaptığım gibi bir kahkaha patlattım. "Dur. Böyle giderse hiçbir şey yapamayacağız."

Christopher iç çamaşırımın geri kalanını halletmem için beni bırakıyor ve işim bitip yukarı baktığımda yüzüm alevler içinde kalıyor.

Korkunç vibratör kutumu tutarken gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde bana bakıyor. "Hangi oyuncakları tercih ettiğini hep merak etmişimdir" derken ağzının kenarı yukarı kıvrılıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıp kutuya uzanıyorum ama Christopher kutuyu elimden çekiyor. Daha da kötüsü, büyük mor olanı aldı.

Utandığımı hissederek gülüyorum. "Oh Tanrım. Lütfen dur."

Kutuyu yere bırakıyor ve sonra bana doğru ilerliyor. Yüzündeki ifade yırtıcı bir hal alıyor ve vücuduma sıcaklık doluyor.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Ellerimi göğsüne götürüyorum ve gözlerimiz kilitlendiğinde ve vibratörün uğultusunu duyduğumda dudaklarım aralanıyor ama söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum.

Bacağımın yan tarafına bastırıldığında, vücudum sarsılıyor.

Christopher eğiliyor ve ağzı kulağıma değene kadar nefesi çenemde geziniyor. "Onu kullandığında kimi düşünüyorsun?"

Vay canına. Kahretsin.

Nefeslerim hızlanmaya başlıyor ve "Sen" diye itiraf ederken gözlerimi kapatıyorum.

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Sana ne yapayım?" diye sorarken sesi kısık ve boğuk.

Ben utancımdan ölmeden önce vibratörü aramızda gezdiriyor. Karnımın üzerinde titreşimi hissettiğimde, yoğun ihtiyaç beni dolduruyor ve kalbim yarışmaya başlıyor.

Christopher'ın omuzlarından tutup fısıldıyorum, "Üstümdesin."

Christopher boğazının arkasından tüylerimi diken diken eden alçak bir ses çıkarıyor, sonra fısıldıyor, "Seni sert mi alıyorum?"

ve hızlı mı, yoksa yavaş ve derin mi?"

Oh, Tanrım. Bu gidişle orgazm olacağım. Vibratörü aşağı indirirse.

İhtiyacım olan sürtünmeyi sağlamak için kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

"Yavaş ve derin."

Titreşim aniden duruyor ve Christopher geri çekilerek bana seksi bir sırıtış atıyor. "Bunu kesinlikle hatırlayacağım."

O kıyafetlerimi çantaya koymaya devam ederken ben donup kalıyorum, az önce olanlardan dolayı nefesimi toplamaya çalışıyorum.

İçimde biriken arzuyu sertçe yutarak en yakın elbiseyi kapıp dolaptan dışarı fırlıyorum.

Çatı katına çıkarken, Christopher'ın sadece sesiyle ve vibratörü karnımın üzerinde tutarak beni neredeyse orgazm ettiği gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. O şeyi birkaç santim aşağı indirseydi, tam orada boşalırdım.

Şaşırmış bir halde Christopher'ın odasına doğru yürüdüm.

Biriyle seks yaptığımda kendimi orgazm etmek her zaman bana bağlıydı. Christopher'la seviştiğimizde durumun böyle olmayacağını hissediyorum.

Elbiseleri dolabın benim tarafıma asarken bu düşünce yüzüme bir sırıtış yayılmasına neden oluyor.

Belki bu gece olur?

CHRISTOPHER

Saat neredeyse gece iki oldu ama Dash'in tüm eşyalarını çatı katına taşıdık. Yarın her şey için bir yer bulmalıyız ki Dash burada kendini evinde hissetsin.

Işığı kapattım ve yatağa tırmanarak bir iç geçirdim. "Ölüler gibi uyuyacağım."

Dash bana dönüyor ve yanıma sokuluyor. Elini göğsüme koyuyor ve "Bugün güzel bir gündü" diye iç geçiriyor.

"Evet," diye kabul ediyorum.

Bacağını benimkinin üzerine ittiğinde dudaklarım yukarı kıvrılıyor. Ondan dalga dalga gelen ihtiyacı hissedebiliyorum ve seks yapmadan önce birkaç gün boyunca bu şekilde kalmayı planlıyorum. Onu altımda çırılçıplak bıraktığımda, coşkudan adımı haykırarak.

Sadece bu düşünce bile beni sertleştirmeye yetiyor.

Parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirmeye başlıyorum ve bu onu pelvisi kalçama bastırana kadar bana daha da yaklaştırıyor. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum ve bu ağzımın köşesinin daha fazla kıvrılmasına ve sikimin çelik gibi sertleşmesine neden oluyor.

Sesimi alçak tutarak, "Bu mekân gerçekten güzel görünüyor," diyorum. "San Diego'ya arabayla gitmek yerine özel jetle gitmelisin."

"Uh-huh," diye mırıldanıyor, bana karşı daha sert bastırırken nefesleri hızlanıyor.

Kontrolüm elimden kaymaya başlıyor ve bu kadar çabuk teslim olmak istemediğim için ereksiyonumu görmezden gelip saçlarına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, güzelim."

Cevap vermesi birkaç saniye sürüyor. "İyi geceler."

Uyanık yatıyorum, nefes alışını dinliyorum. Eli göğsümde yumruk haline geliyor ve sonra bana baktığını hissediyorum.

Elimi kışına götürüyorum ve onu tutarak yüzümü onunkine çevirirken onu kendime doğru itiyorum. Nefeslerini dudaklarımda hissederek

Elimi eşofmanının kumaşının altına sokup kığına masaj yaparak fısıldıyorum, "Kendini bana sür."

Dash elini boynuma götürüyor ve hareket etmeye başladığında ağı benimkine yapışıyor. Parmaklarımı tenine batırıyorum, dilim ağına doğru ilerlerken pelvisini yan tarafıma doğru daha sert bastırıyorum. Hareketlerini taklit ediyorum ve saniyeler sonra bana karşı geriliyor. Vücudu sarsılırken ilahi bir ses çıkartıyor. Boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve orgazm olurken nefesleri ağımda patlıyor.

Sikim sarsılıyor ve onu becermemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ağı indiğinde, yüzünü çenemin altına gömüyor.

Dash'i kendimden daha iyi tanıdığım için elimi eşofmanından çekiyorum. Bunu fazla düşünecek ve utanacak. Bunun olmasını engellemek için iki kolumu da ona doluyor ve kendime çekiyorum.

"Çok ateşliydi," diye mırıldandım. "Kendini tutmayıp istediğini almana bayıldım."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor.

Sesindeki endişeyi duyunca, "Seks yapmadan önce aramızda bir beklenti oluşmasını istiyorum. O ana kadar olan sürecin tadını çıkarmanı istiyorum."

Başını kaldırıyor ve beni öptüğünde gülümsediğini hissediyorum. Geri çekilirken, "Yani gerçek seks dışında her şey mi?" diye soruyor.

"Evet."

"Bu kulağı hoş geliyor," diye kıkırdarken bana karşı rahat bir pozisyona yerleşiyor.

Dash, ben pes edip onu anlamsızca becermeden önce beni ne kadar zorlayabileceğini görmek isteyen bir kadın.

İç çamaşırı bile olabilecek bir şort ve göğüslerinin her kıvrımını gösteren dar bir bluz giymiş, sutyen takmadığı için sabahtan beri sertleştim.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Klima paneline doğru yürüyüp, sıcaklığı düşürüyorum.

Dash'in bir kutudan tencere ve tavaları çıkarırken kışını havaya kaldırdığı mutfığa gidiyorum. Dayanamayıp kışına bir tokat attım ve bu onu dikleştirdi.

Ondan bir tava alarak diğerleriyle birlikte rafa asıyorum ve "Dayanamadım" diyorum.

Dash arkamdan geliyor ve etrafıma uzanırken önünü sırtıma bastırıyor. Tezgâha bir tencere koyduktan sonra eli bacağımanın yanına düşüyor ve sonra parmakları eşofmanımın bel bandına kadar uzanıyor. Nefesi kürek kemiklerimin altındaki deriyi ısıtıyor. Bakışlarımı indirerek, bir parmağını bel bandında gezdirmesini izliyorum ve bu yarı sertleşmeme neden oluyor.

Elini kumaşın altına sokmak yerine parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor ve sırtıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip bavulunu açmaya devam ediyor.

Arkamı döndüğümde Dash bana muzip bir sırıtış atıyor ama sonra bana verdiği sertleşmeyi görünce gözleri düşüyor ve açılıyor.

Tezgâha yaslanıyorum ve bana verdiği tepkiyi izliyorum. Bakışları yüzümde geziniyor, sonra tekrar aşağıya iniyor ve benimle göz göze gelmeden önce alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Bana çatal bıçak ve tabakların olduğu kutuyu getirebilir misin?"

Ağzından çıkmasını beklediğim şey bu değildi.

Kıkırdayarak tüm kutuları istiflediğimiz yere gidiyor ve istediği kutuyu arıyorum.

Her şey için bir yer bularak tüm mutfak eşyaları arasında çalışmayı başarıyoruz. Öğle yemeği için mola vermeye karar veren Dash, titrediğinde bazı menüler arasında geziniyordu. Meme uçları titriyor ve dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

"Deniz ürünleri tabağı mı yoksa biftek mi alsak?" diye soruyor, gözleri telefonunda.

"Biftek," diye mırıldanıyorum.

Tekrar titriyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bana mı öyle geliyor yoksa sıcaklık mı düştü?"

Kafasını kaldırıp gülümsediğimi görünce kaşları çatılıyor.

Gözlerim göğüs uçlarına kayıyor, sonra mırıldanıyorum, "Kısasa kısas."

Göğüslerine bakarak bir kahkaha patlatıyor. "İyi oynadın." Klima paneline doğru yürüyor ve benim tezgâha yaslandığım yere dönmeden önce sıcaklığı ayarlıyor.

Bileğinden tutarak onu daha yakına çekiyorum. Bakışlarım göğüs uçlarının erotik görüntüsüne iniyor. "Lütfen bana evdeyken hiç sütyen giymediğini söyle."

"Bilmiyorum," diye kıkırdıyor.

Elimi kaldırırken onunla göz göze geliyorum ve parmağımı sert tomurcuğun üzerinde gezdirdiğimde dudakları aralanıyor.

"Bunu duyduğuma gerçekten sevindim," diye fısıldıyorum eğilip ağzını yakalarken. Dilimi sıcak derinliklerine sokarken, göğsünün ağırlığını avuçluyorum ve ne kadar mükemmel hissettirdiğini anlıyorum.

Dash parmak uçlarında yükseliyor, kolları boynuma dolanıyor ve beni aynı yoğunlukta öpmeye başlıyor.

Boğazımın arkasında bir hırıltı oluşuyor ve kığına uzanarak bizi döndürüyorum ve onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum. Bacakları aralarına girmem için açılıyor ve ellerimi kalçalarına ve uyluklarına sertçe sürterek ağzını yalayıp yutuyorum.

Saniyeler içinde nefesim kesildi ve kalbim kaburgalarımaya çarparken, sikim ona sürtünen ısıya ulaşmak için zorlanıyor.

Kontrolümü kaybetmek üzere olduğumu anlayınca öpücüğü kesip geri çekiliyorum.

Nefesimizi tutarak birbirimize bakıyoruz, gözlerimizde arzu yanıyor.

Dash başını sallamaya başladı ve kıkırdadı, "Tam bir baş belasısın."

Bölüm 11

DASH

Christopher'la yakınlaşmakla ilgili endişelerim mi?

Gitti.

Yok edildi.

Ne endişesi?

Hayatımda hiç bir erkeği Christopher'ı istediğim kadar istememiştim. Beni sürekli bir uyarılma durumunda tutuyor.

Yaptığı her şey seksi hissettiriyor. Bakışları. Sırtışı. Nefes alma şekli.

Oyunumu geliştirmeliyim.

Genelde üstümü değiştirmek için banyoya giderdim ama bugün öyle yapmadım. Christopher'ın her an duştan çıkabileceğini bildiğimden, hemen ona uygun dantelli bir iç çamaşırı giydim.

Kapının açıldığını duyana kadar bekliyorum ve ancak o zaman jartiyere uzanıyorum. Belime doluyorum ve kirpiklerimin altından ona bakarken çok seksi görüldüğümü umuyorum.

Kalçalarından tehlikeli bir şekilde sarkan bir havluyla durduğu yerde bana kilitlenmiş ateşli bakışlarını görmek, vücudumda yoğun bir arzu uyandırıyor.

Çorapları yavaşça çekiyorum ve yerine oturtuyorum. Vücudumun her kıvrımını vurgulayan kalem elbiseyi elime alıp giyiyorum ve Christopher'a sırtımı dönüyorum. "Fermuarımı çeker misin lütfen?"

Bana yaklaşıyor ve fermuarı yavaşça yukarı çekerken parmaklarının tenime değdiğini hissediyorum. Bu samimi dokunuş tüylerimi diken diken ediyor.

ve dudaklarım ayrılıyor.

İşi bittiğinde elleri yanlarımdan aşağıya, elbisenin uyluğumun ortasında durduğu yere iniyor ve sonra kumaşı yumrukluyor. Nefesi saçlarımı karıştırıyor ve başımı yana eğerek saç tellerinin boynumdan düşmesine izin veriyorum.

Dudakları tenime değdiğinde gözlerim kapanıyor ve o anın tadını çıkarıyorum.

Tanrım, onu çok istiyorum. Çaresizce.

Christopher geri adım atıyor ve sonra havlu ayaklarımın dibine düşüyor. Gülümsememi bastırmak için mücadele ediyorum ve arkamda çıplak olduğunu bilmek içimde ezici, heyecan verici bir his uyandırıyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve sonra gözlerim açılıyor, midemde çırpıntılar patlıyor ve karnım geriliyor.

Vay anasını, gördüğüm şey hoşuma gitti.

Christopher'ın her yeri kaslı, ve siki... daayumm. Bir erkeğin o kısmının çekici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Her santimi sert, güç ve güven saçıyor. Bu sarhoş edici.

Sonra arkasını döndü, kıyafetlerine uzandı ve ben de onun Göt.

"Şimdiye kadar kendimi hiç kış insanı olarak görmemişim," diye mırıldandım.

mükemmelliğin içinde.

"Öyle mi?" diye kıkırdıyor. Boxerını ve pantolonunu giyiyor ve gömleğini silkelerken bana bakıyor, alnında hafif bir kaş çatma var. "Her gün kıyafetlerinin altına iç çamaşırı giyiyor musun?"

Gülümseyerek ona sırtıyorum. "Evet."

Yavaşça başını sallar. "Bunun için teşekkürler. Şimdi hiçbir iş yapamayacağım."

Topuklu ayakkabılarımı giyerken bir kahkaha patlattım ve onun yanından geçerken kışına bir tokat attım. "Kısasa kısas."

Makyajıma başlamak için tuvalet masasına doğru yürürken kıkırdadığını duyuyorum.

Christopher masaya bir fincan kahve koyduğunda rimel sürmekle meşguldüm. Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Yatağa oturuyor ve kahvesini yudumlarken ben makyajımı yapmaya devam ederken beni izliyor.

"Bunların hepsine ihtiyacın yok," diye mırıldanıyor işim bittiğinde. "Bu benim savaş boyam. Kendime güvenmemi sağlıyor."

Bir kıkırdama çıkarır. "Gidip biraz savaş kazanalım o zaman."

"Beş dakika," diyorum banyoya doğru yürürken. Ellerimi yıkadıktan sonra küpelerimi ve nişan yüzüğümü takıyorum.

Christopher yataktan kalkarken, "Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra, "Böyle düşünmene sevindim" diyorum.

Bardakları mutfağa götürdükten sonra asansöre yöneldik. Aşağı inerken dönüp Christopher'ın kravatını düzeltiyorum. Ellerimi omuzlarında gezdirdikten sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. "Her şey için teşekkür ederim. Bunu benim için gerçekten bir rüyanın gerçekleşmesi haline getiriyorsun."

Dudakları şefkatli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Çünkü sen benim için bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin. Ben sadece iyiliğinin karşılığını ödüyorum."

CHRISTOPHER

Kız kardeşimin ofisine giriyorum, tüm yönetici toplantılarımızı yaptığımız masaya oturuyorum ve klasörleri mermer yüzeye bırakıyorum.

Danny sandalyesinde arkasına yaslanırken bana sırıtıyor. "Seni aşık görmek güzel. Kafanı kışından çıkarıp Dash'e doğru bir hamle yapmana sevindim."

Benim adıma mutlu olduğunu biliyorum ama gözlerindeki hüznü de kaçırmıyorum. "Yakında aradığın kişiyle tanışacaksın."

Bir dosyaya uzanırken iç geçiriyor. "Nefesimi tutmayacağım."

Ryker içeri girdi ve oturur oturmaz, "Dash ve ben nişanlandık." dedim.

Kaşları havaya kalkıyor ve Danny'ye bakıyor. "Şaka mı yapıyor? Anlayamıyorum." Bir kahkaha patlatır. "O ciddi."

Ryker kocaman gülümseyerek bana doğru eğildi ve kardeşçe sarıldı. "Tebrikler.

Kuzenime göz kulak

ol." "Bakacağım."

Kao ve Noah nihayet bize katılıyor ve Noah haberi en yakın arkadaşına söylemiş olmalı çünkü Kao elimi sıkmaya geliyor. "Tebrikler. Umarım Dash'le birlikte mutlu olursunuz."

"Teşekkürler."

"Dash nerede?" Danny kapıya bakarken sorar.

Tam o sırada Dash aceleyle içeri girer. "Üzgünüm, bir telefon görüşmesine takıldım."

Hepimiz hazır olduğumuzda Danny öne doğru eğilerek "Kao, yeni tasarımlar nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ben CEO olabilirim ama en büyüğümüz olan Danny, Indie Ink'in COO'su ve başkanı. Şirketin sorumluluğunu paylaşıyoruz ama toplantılarda liderliği o alıyor.

"Güzel, yarın size betayı gösterebileceğim," diye cevap veriyor.

Danny başını salladı ve getirdiğim klasörleri yaklaştırdı. Göz gezdirdi. "Yeni iş iyi görünüyor. Ryker, işin yasal kısmını takip ediyor musun?"

"Indie Ink ile evet, ama CRC ile bir plan yapmamız gerekiyor. Hana artık hukuk okumadığı için, Bay Cutler emekli olduğunda bu bir sorun haline gelecek."

Danny onunla göz göze gelir. "Jase'i arayacağım."

Noah hiçbir şey olmamış gibi "Her zaman hukuk diploması alabilirim" diyor. Dash'in kardeşi de anneleriyle aynı yüksek IQ'ya sahip, o yüzden sanırım bunu hemen yapabilir.

"Peki ya finans tarafı?" Ben soruyorum.

"İkisiyle de başa çıkabilirim," diye yanıtlıyor Noah. "Dürüst olmak gerekirse, sıkıldım. Beni meşgul edecek ek bir iş işime yarayabilir."

Dash bir kıkırdama çıkarır. "Dikkat et, bütün işimi sana yükleyeceğim." "Hem hukuk okuyup hem de çalışmaya devam edebilir misin?" Danny sorar. "Gözleri kapalıyken," diye mırıldanır Dash.

Danny, Noah'ya "Tamam, ama başa çıkamadığın an bana haber ver," der.

"Yapacağım."

"Ayrıca, bir hukuk asistanı aramaya başlayın," diye Ryker'a talimat veriyor.

"Evet, Hanımefendi," diye cevap verir ve Danny'nin gözleri ona dikilir.

Ona böyle hitap edilmesinden nefret ediyor. Elimi kaldırarak sırtışıımı gizlemeye çalışıyorum.

Danny, Ryker'ı "Bana bir daha böyle demeye cüret edersen rütbeni öyle hızlı indiririm ki başın döner," diye tehdit ediyor.

Bir kıkırdama çıkarır. "Ne? Hanımefendi?"

"Ryker." Kadın onu uyarır gibi bir bakış atıyor ama bu onun üzerinde hiçbir etki yaratmıyor. "Dorris'i hukuk asistanlığına terfi ettirip yeni bir özel kalem müdürü alamaz mıyız?"

Dash aniden sordu.

Ryker'ın bakışları kuzenine kayıyor. "Bu iyi bir fikir. Zaten paralegal çalışmalarda ön lisans derecesi var."

"Biliyorum, bu yüzden bahsetmiştim," diye sırtıyor Dash.

Danny'nin gözleri Dash'e takılır. "Bence CHRO görevini gerçekten sen devralmalısın. İnsan kaynaklarını yönetecek yeteneklere sahipsin."

Dash bana bakıyor, sonra cevap veriyor, "Belki Jade çalışmaya başladıktan sonra.

Şu anda Christopher batmış durumda."

"Seni bu konuda tutacağım," diyor Danny. "Ryker ve benim dört ay sonra bir iş seyahatimiz var."

"Afrikalı olan mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Tüm kıta ele geçirilmeye açık, bu yüzden bunun üzerine atlamamız gerekiyor."

"Ya Asya?" Ben soruyorum.

Danny bir an kaşlarını çatıyor, sonra Ryker'a bakıyor. "Önümüzdeki Haziran'da oraya gidiyoruz, değil mi?"

"Evet."

Dash, "Düğün için burada olduğun sürece," dedi. "Baş nedime olarak sana ihtiyacım var."

Danny donup kalıyor, sonra gözleri açılıyor ve yüzünü bir duygu kaplıyor. "Aww... baş nedimen olmamı mı istiyorsun?"

Dash ona deli olmalısın bakışı atıyor. "Tabii ki." Danny ve

Dash sarıldıklarında, "Toplantı bitti." diyorum.

Bölüm 12

DASH

L'Auberge Del Mar'daki süite girdiğimde sanki bulutların üzerinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Geçen hafta Christopher'la kalmak bir rüyaydı. O mükemmel bir nişanlı. Belki de hayattan ne istediğimi bildiği içindir, ama yine de harika biri.

Özellikle birbirimizi baştan çıkarmamıza bayılıyorum. Eminim hafta sonunu annem, Della Teyzem, Bayan Sebastian ve Danny ile geçirmiyor olsaydım, muhtemelen bu gece onun üzerine atlardım.

Bir kızın kaldırabileceği çok fazla şey var ve ben birkaç gün önce sınırimi geçtim. Onunla sevişmek için sabırsızlanıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Annem soruyor.

"Ahh... burası ne kadar büyüleyici," diye yalan söylüyorum.

"Elbette," diye alay ediyor Bayan Sebastian. "Erkeğinizi düşündüğünüzü hepimiz görebiliyoruz."

Bir kahkaha patlattım. "O kadar belli mi?"

Della Teyze bana sıırttı. "Hepimiz hayatımızın bir döneminde o bakışı atmışızdır."

Vaftiz annem, "Genellikle tam selam vermeden önce," diyor. "Mamma G!"

Danny bir şişe şampanya patlatırken ben ona gülüyorum.

Hepimiz birer bardak aldığımızda Danny kendi bardağını havaya kaldırıyor. "Umarım sen ve kardeşim sadece mutluluğu ve sevgiyi tadarsınız."

"Teşekkür ederim." Duygusal hissederek köpüklü sıvıdan bir yudum alıyorum. "Brunch mı yapıyoruz yoksa etrafa mı bakıyoruz?" Annem soruyor.

"Hadi etrafa bakalım. Buranın vaftiz bebeğim için yeterince iyi olup olmadığını görmek istiyorum," diyor Bayan Sebastian.

Gözlerim giydiği topuklulara takılıyor. "Onlarla mı?"

"Tanrım, bugün günah işleyeceğim," diye soluk soluğa bağılıyor. "Sakın benimle başlama.

Göz kamaştırıcı kıçımın topuklu ayakkabılar olmadan asla görünmeyeceğini biliyorsun."

"Dayanamadım," diye takılıyorum ona. Herkes Bayan Sebastian ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla uğraşılmayacağını bilir. Kapıya doğru yürüyorum.

"Hadi gidelim."

Süitten çıkarken Della Teyze "Düğün koordinatörüyle ne zaman buluşacağız?" diye soruyor.

"Saat ikide, yani vaktimiz var," diye cevap veriyorum.

Asıl törenin yapılacağı gözetleme noktasına geldiğimizde gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum.

Danny kollarını belime doladı. "Birimizin hayaline kavuşmasına sevindim."

Ona yandan sarılıp gülümsüyorum. "Senin de zamanın gelecek."

Okyanusa bakıyoruz, sonra mırıldanıyor, "Burası çok güzel."

"Mükemmel," diye katılıyorum.

Bundan altı ay sonra burada Christopher'la birlikte olacağımı düşünmek.

Bu düşünce beni çok etkiliyor ve ilk gözyaşım dökülürken elimi kaldırıp ağzımı kapatıyorum. Danny beni hemen kucaklıyor ve fısıldayarak, "Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun," diyor.

Duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak ona tutunurken başımı sallıyorum. "Çok mutluyum."

Bayan Sebastian ikimizi de kucaklamaya gelirken, "Kalıcı makyaj için modanın anasına şükürler olsun," diye mırıldandı. "Gözlerim yaşardı ve daha bir saat bile olmadı."

Resepsiyonun yapılacağı güzel salona doğru ilerliyoruz. "Herkesin sığabileceği kadar büyük," diyor annem.

"Tanrım, yapacak o kadar çok şey var ki. Davetiyeler, elbiseler, çiçekler," diye saçmalamaya başladım.

"Hangi renkleri kullanacaksın?" Della Teyze soruyor.

"Altın rengi, bebek mavisi ve beyazı çok seviyorum."

Dudakları anında kıvrıldı. "Oh, tam gönlüme göre bir gelin."

"Düşünüyordum da, sen ve annem altın rengi elbiseler giyebilirsiniz, Mamma G ve Danny de mavi elbiseler giyebilir?" Hayatımdaki en önemli kadınlara bakıyorum.

benim hayatım.

"İşıldadığım sürece," diyor Bayan Sebastian öyle bir yetenekle ki, kahkahalarla gülüyoruz.

"Gelinlik için bir fikrin var mı?" Danny soruyor.

Başımı salladım. "Birkaç tasarıma baktım ama hiç biri benim için öne çıkmadı."

"Bu gece birkaç elbise bakabiliriz," diye söze giriyor.

"Süitte bir PJ partisi," diye ekliyor Bayan Sebastian.

"Mekândan memnun musun?" Della Teyze soruyor.

Hızlı hızlı başımı sallamaya başlıyorum. "Evet, bayıldım."

"Yani on iki Mart için rezervasyon yaptırabilir miyim?"

diye soruyor. Elimi sallayarak, "Brunch'tan sonra hallederim" diyorum.

Della Teyze başını sallar. "Carter ve benden bir düğün hediyesi."

Christopher'ın annesine sarılırken alt dudağım dışarı fırlıyor. "Ç o k teşekkür ederim."

Geri çekildiğimde annem bir elini belime koyuyor. "Gerisini baban ve ben halledeceğiz."

"Aww... Anne." Ölçülemeyecek kadar kutsanmış hissederken, gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum.

Annemin kollarında ağlarken fısıldıyorum, "Çok mutluyum."

Annem kolay kolay ağlamaz. Hayatımda iki kez soğukkanlılığını kaybettiğini gördüm, balomda ve Hayley doğduğunda. Bu yüzden onun titrediğini hissetmek ve düzensiz nefes alışlarını duymak beni çirkin bir şekilde ağlatıyor. Onu daha sıkı kavıyorum. "Senin ve babamın sayesinde razı olmadım ve şimdi kendi peri masalımı yaşıyorum."

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor Bayan Sebastian. "Şaraba ihtiyacım var. Bütün bu ağlamalar cildimi kurutuyor."

Annemden uzaklaşırken hıçkırıkla kahkaha arası garip bir ses çıkarıyorum.

Mutlu gözyaşlarımızı kurularak restorana doğru yürüyoruz.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor ve makyajımı düzeltmekten vazgeçtim.

CHRISTOPHER

Dash mekânı ziyaret ederken ben ofisteydim çünkü o yokken çatı katı çok sessizdi.

Sadece bir hafta sürdü ve baktığım her yerde o var.

Tanıdık kahkahalar duyuyorum ve sonra babam, Tristan, Jax Amca ve Noah ofisime giriyor.

Tristan sandalyelerden birine otururken, "Gördün mü, sana çalışacağını söylemiştim," diyor.

Babam bana gülümsüyor, sonra da "Seni kaçırmaya geldik" diyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Öyle mi? Sence de bekârlığa veda partisi için çok erken değil mi?"

"Sadece içki," diye açıklıyor Jax Amca.

Ayağa kalkıp ceketimin asılı olduğu yere doğru yürüyorum ve ceketimi omuzlarıma atamadan babam, "Tanrı aşkına, dışarı çıkıyoruz. Ceketı çıkar."

Kancaya geri takarken dudaklarımdan bir kahkaha patlaması kaçıyor. "İkinci doğa."

Binadan çıkıp caddenin karşısına geçiyoruz ve bloğun köşesindeki lüks bara gidiyoruz.

"Annen aradı," diyor babam. "Görünüşe göre bütün gün ağlamışlar."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Beş kadın bir düğün planlıyor. Bunun olması kaçınılmaz."

Mekâna girdik ve birer kadeh burbonla bir masaya oturduğumuzda babam, "Mekânın masraflarını annen ve ben karşılayacağız," dedi. Ben itiraz edemedim devam ediyor: "Bu bizim sana düğün hediyemiz."

"Teşekkürler, baba."

Sonra Jax Amca öne doğru eğilir. "Gerisini biz hallederiz." Hemen başımı sallamaya başlıyorum ve müstakbel kayınpederim bana kaşlarını çatıyor. "Bu pazarlığa açık bir konu değil. Bunu Dash ve senin için yapmak istiyoruz."

Nefesimi bırakıp kıkırdıyorum. "Pazarlığa açık değil diye başlamanı sevdim."

Babam gülüyor. "Küçükken ona ne dediğimizi hatırlayın... Bay Ama." Herkes kıkırdıyor, sonra babam ekliyor, "Ama ben istemiyorum... ama bu... ama şu."

Babama gülümseyerek, "Bunu kimden aldığımı merak ediyorum" diye mırıldandım. Gözleri açılıyor. "Benden değil, orası kesin."

Jax Amca'ya bakarak, "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Viskilerimizin tadını çıkardıktan sonra babam, "Siz balayındayken Jaxson ve ben senin ve Dash'in yerine bakacağız, böylece Danny üzerinde çok fazla baskı olmayacak" dedi.

Elimi babamın omzuna koyarak onu sıkıyorum, sonra Jax Amca ile göz göze geliyorum, "Teşekkürler, ben de bu konuda endişeliydim."

"Var mı sen düşündüm hakkında nerede sen alarak

Dash için balayı?" Tristan soruyor.

"Her zaman İrlanda'ya gitmek istemiştir. Muhtemelen onu oraya götüreceğim." "Orayı çok sevecek," diye onaylıyor Jax Amca.

"Yani," diye başlıyor babam Jax Amca'ya bakarken, "görünüşe göre torun için çok beklememiz gerekmeyecek."

"Benim zaten bir tane var," diye gülüyor Jax Amca.

"Salak, ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdanıyor babam.

Jax Amca bana bakıyor. "Bundan sonra," başparmağıyla Noah'ı işaret ediyor, "her şeye hazırım."

Noah ve Carla herkesi kazara hamile bıraktı.

Kıkırdayarak, "Kendini hazırla çünkü Dash artık bir bebek istiyor" dedim.

Noah gülmeye başlar. "Şimdi hamile kalırsa koridorda paytak paytak yürüyeceğini hatırlat ona."

"Bunu ona sen söyle. Taşaklarımı sağlam seviyorum," diye mırıldandım.

Herkes gülüyor, sonra babam "Evet, seni parmağında oynatıyor" diyor.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Lanet olsun, yarın dönmesi için sabırsızlanıyorum. Onsuz bir gün ve kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Jax Amca benimle göz göze geliyor, yüz hatları yumuşuyor. "Kızımı sevdiğin için teşekkür ederim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Her şeyden çok."

"Kafanı kışından çıkarman neden bu kadar uzun sürdü?" Tristan soruyor.

Başparmağımı alt dudağıma sürterek açıklıyorum: "Dash ile aramızda biraz iletişim sorunu vardı. Anlaşılan ikimiz de aynı şeyi istiyorduk ama diğerinin hazır olmadığını düşünüyorduk."

"İşte bu yüzden açık bir iletişim hattının mutlu bir evliliğin anahtarı olduğunu söylüyorum," diye mırıldandı babam.

"Öyle mi? Annem öyle diyor, sen de öyle diyorsun," diye takılıyor Tristan ona.

"Oğlum, beni bu sandalyeden kaldırtma," diye tehdit ediyor babam, dudaklarında şakacı bir gülümseme.

"Ama gerçek bu," diye Tristan'a karşılık verdim.

Babam başını sallıyor, "İşte yine başlıyor... ama bu... ama şu." Gülüşerek, geceyi sonlandırmadan önce hep birlikte akşamın tadını çıkarıyoruz.

Arabama doğru giderken telefonumu çıkardım ve Dash'i aradım.

"Hey," diye cevap veriyor, kahkahalar ve arka planda müzik.

"Neredesin?" diye soruyorum.

"Süitte. Pijama partisi veriyoruz," diye açıklıyor.

"Eğleniyor musun?" Arabama doğru yürürken kapıların kilidini açmak için düğmeye basıyorum.

"Evet, ama seni özlüyorum."

"Ben de seni özledim," diye sırtıyorum kapıyı açarken. "Neredesin?" diye soruyor.

"Ofis. Eve, boş yatağıma gidiyorum," diye homurdanıyorum.

"Yarın içinde olacağım," diye kıkırdıyor.

Sesimi alçaltarak mırıldandım, "Hmm... umarım çıplaktır."

"Tanrım," diye iç geçiriyor. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bir cümle ve ben ateşliyim." Arabaya tırmanırken sesimi alçak tutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Biliyor musun," diye fısıldıyor.

"Telefondaki senin yığın mı?" Bayan Sebastian'ın sorduğunu duyuyorum.

"Evet," diye gülüyor Dash, sonra da "Gitmem gerek," diyor.

"Gecenin tadını çıkar, güzelim."

"Seni seviyorum." Arka planda tüm kadınların "ah" dediğini duyuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm 13

DASH

Asansörün kapıları açıldığında saat öğleden sonra dördü çoktan geçmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kanepeye yaslanmış Christopher'ı gördüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyor.

Ona doğru yürürken, "Beni özledin mi?" diye sordum.

Yavaşça başını sallıyor. Ona ulaştığımda bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzı benimkine çarpıyor, dili ve dişleri beni nefessiz bırakacak bir çılgınlığa sürüklüyor.

Geri çekildiğinde sersemlemiştim. Boğazımı temizliyorum. "Ben de seni özledim."

"Seni özlediğimin yarısı kadar bile değil. Yolculuktan keyif aldın mı?"

Gözlerinin içine bakarken başımı sallıyorum. "Mekan çok güzel. Seninle orada evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Christopher elini yüzüme götürüyor ve kulağımın arkasındaki saç tellerini okşuyor. "Bunu duymak hoşuma gidiyor." Doğruldu ve "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Kahvaltı yaptım."

"Bir tabak sipariş ettim. Hadi yiyelim."

O mutfığa doğru yürürken, "Çantamı kaldırayım ve rahat bir şeyler giyeyim" diyorum. Merdivenlerden yukarı çıkarken ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

*Evde olmak güzel. Evde
olmak.*

Sorun yer değil, Christopher.

Çantamı dolaba bırakıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Elbisemin fermuarını açıp yere bırakıyorum ve eşofmanlarıma uzandığımda Christopher'ın elleri kalçalarımaya yerleşiyor.

Omzuma bir öpücük kondurduğunda gülümsemem anında büyüyor, sonra mırıldanıyor: "Yeterince rahat görünüyorsun."

Arkamı dönüp, "Sen öyle diyorsan." diyorum. Onu iterek dolaptan çıkıyorum ve üzerimde sadece şeftali rengi dantel sütyenim ve tangamla koridorda ilerliyorum.

"Tanrım," diye homurdandığını duyuyorum arkamdan.

Omzumun üzerinden bakıp bana doğru geldiğini gördüğümde, ileri atılırken bir kahkaha patlatıyorum. Daha merdivenlere varmadan kolu etrafımı sarıyor ve ayaklarımdan çekiliyorum.

Christopher beni omzuna atıyor ve yatak odasına götürüyor. Beni yatağa bırakıp üzerimde süründüğünde dudaklarım bir solukta aralanıyor, "Bu mağara adamı yanını seviyorum."

Bileklerimden tutarak beni yere yapıştırıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde nefes almayı unutuyorum. Yüzündeki yırtıcı bakışı görünce, ne olacağını anlıyorum.

Eğildiğinde bir beklenti patlaması hissediyorum. Dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve sonra sağ kolumu bırakıyor.

Henüz başaramadığım bir ustalikle sütyenimin düğmelerini çözüyor ve dantel odanın diğer ucuna fırlıyor.

Daha aşağı inerek külotumu tutuyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Christopher vücuduma bakmak için duraklıyor ve dudaklarının seksi bir sırtışıla kıvrılıp "Tanrım, nefes kesicisin" diye mırıldanmasını izliyorum.

Gömleğinin arkasından tutuyor ve bir hamlede çıkarıyor.

Sıcak.

Pantolonunu ve boxerını çıkardığında, arzu içimde patlıyor ve beni anında nefessiz bırakıyor.

Christopher'ın gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra bacaklarımı tutarak onları açıyor. Elleri kalçalarımın sürtünüyor ve kalçalarım kalkıyor, ama istediğim yere dokunmak yerine parmakları yanlarıma giriyor.

Başını eğiyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Daha önce hiç bir erkek üzerime boşalmamıştı, bu yüzden ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.

Karnıma bir öpücük konduruyor, sonra aşağı iniyor. Nefesinin buklelerimin üzerinde dolaştığını hissediyorum ve bedenim beklentiyle geriliyor.

Tek yaptığı üzerimde nefes almak ve bu beni çıldırtmaya başlıyor. "Christopher," diye inliyorum, çok daha fazla sürtünmeye ihtiyacım var.

Bana istediğimi vermek yerine, ağzı meme ucuma yapışana kadar yavaşça vücudumda ilerliyor. Sertçe emiyor, sırtımı kamburlaştırıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirirken, "Tanrım, ağzını üzerimde hissetmek cennet gibi," diye inliyorum.

Christopher başını kaldırıyor ve sonra ağzı benimkinde. Öpücük yoğun ve vahşi, dişleri ağzımı uyuşmuş karıncalanmalardan başka bir şeye dönüştürmezken dudakları benimkini yoğuruyor. Ellerimi göğsünden aşağı kaydırıp kaslarını hissederken dili benimkine sert vuruşlar yapıyor.

Parmaklarımı sikinin etrafına doladığımda ve o bana doğru ittiğinde, içime bir titreme yayılıyor. Öpüşmeyi kesip yalvarıyorum, "Seni şimdi istiyorum."

Christopher'ın ağzı boynuma doğru iniyor ve sikini ulaşamayacağım bir yere çekiyor. Tam şikayet etmek üzereyken eli bacaklarımın arasına giriyor ve parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor.

İçime doğru itiyor, göğsünde bir inilti dalgalanıyor. "Kahretsin, ıslanmışsın." Beni parmaklamaya başlıyor ve ne kadar ıslak olduğumu duyduğumda yüzüm alevler içinde kalıyor.

Christopher'ın kafası anında yukarı kalkıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, yerin yarılıp beni yutmasını diliyorum.

Sonra başını bana doğru sallıyor. "Sikime ne kadar çaresizce ihtiyacın olduğunu duymak tahrik edici." Alt dudağımı ısırıyor, sonra inliyor, "Kahretsin, iyi hissediyorsun."

Sözleri ve bacaklarımın arasında sihirli bir şekilde çalışan eli arasında karnım gerilmeye başlıyor. Ama sonra parmağını içimden çekerek benden sinirli bir inilti çıkarıyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Christopher girişime yerleşiyor ve içime giriyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve hava boğazıma çarpıyor. Pazularını tutuyorum, tırnaklarım keskin acıdan derisine batıyor ve bir an için bekaretimi yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

O içimde. Christopher sonunda içimde.

Gözlerimi kapatarak bu anıyı zihnime kazımaya çalışıyorum, asla unutmak istemiyorum.

Vücudunun üst kısmını üzerimden ittiğinde hâlâ nefes nefese kalıyorum ve ellerimi tutarak başımın yanında parmaklarımızı birleştiriyor.

Gözlerimi açtığımda yüz hatlarının gergin, bakışlarının karanlık olduğunu görüyorum ve... Tanrım... açgözlü... ateşli... erotik görünüyor.

Çekiliyor ve gözleri benimkilere kilitlenmiş halde yavaşça içime geri itiyor, öncekinden daha derine, lanet vibratörlerimden daha derine.

Vücudum ne kadar iyi hissettirdiğinden titrerken dudaklarımdan nefes nefese bir inilti süzülüyor. Sonra Christopher tekrar çekilirken birleştiğimiz yere bakıyor ve dudakları ayrılıyor, onu bir seks tanrısı gibi gösteriyor.

Tekrar içime girdiğinde, onun ve içimde olmasının verdiği his beni o kadar büyülüyor ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Sadece Christopher.

CHRISTOPHER

Her itişte Dash soluk soluğa kalıyor, nefes alışları hızlanıyor.

Derinlerine daldığımda, amının sikimin etrafına sarıldığını hissettiğim için göğsümde bir inilti oluşuyor.

Nirvana.

Bir kez daha derinliklerine sokmadan önce yavaşça çekilirken parmaklarım onunkileri sıkıca kavriyor. Ayrılmış dudaklarından başka bir inilti süzülüyor, başı geriye eğiliyor, göğüsleri her nefeste kalkıp iniyor.

Enfes bir kadın. İç duvarlarının sikimi sıkı bir yumruk gibi sıkıldığını hissederken, kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken sadece ona bakabiliyorum.

Benim Dash'im. En iyi arkadaşım ve seveceğim tek kadın. Ruh eşim.

Sahip olduğumu düşündüğümde daha fazla otokontrol kullanarak, yavaşça içine geri itmeden önce dışarı çekiyorum. Sıcaklığı, benim için ne kadar ıslak olduğu, bana verdiği her tepki - hayat değiştiriyor.

Vücudu benimkinin altında titriyor ve ben tempoyu yavaş tutmaya devam ettiğimde başını arkaya eğerek, "Hızlı ve sert. Fikrimi değiştirdim. Hızlı ve sert istiyorum."

Onun çaresizliğini izlerken ağzımın kenarı memnun bir sırıtışa dönüşüyor.

Daha fazla sürtünme elde etmeye çalışırken kalçaları bana karşı dönüyor, ama ben tempoyu cezalandırıcı bir şekilde yavaş tutuyorum.

"Christopher," diye inliyor, gözleri hararetle benimkilere dikilmiş.

"Lütfen." Yavaşça, içine doğru iterken başımı sallıyorum ve sonra duraklıyorum.

"Oh, Tanrım. Beni öldüreceksin," diye inliyor ellerimi sıkıca kavrarken.

Ellerini bırakarak, vücudumun üst kısmını ön koluma yaslarken hareket etmesini engellemek için kalçasını kavıyorum. Göğsüm çakıl taşlı meme uçlarına sürtünüyor ve bu bana ondan sinirli bir inilti kazandırıyor. Dash ellerini omuzlarıma götürüyor ve sonra tırnakları tenime batıyor.

Ancak o zaman tekrar çekiyorum ve ona daha fazla işkence etmek için tekrar sonuna kadar itmiyorum, bunun yerine sadece sikimin başını itiyorum. Altımda titreyene, nefesleri boğazında düğümlenene kadar itişlerimi kısa ve yavaş tutuyorum.

İçine girebildiğim kadar sert girdiğimde Dash'in vücudu geriliyor ve yüzünün melek gibi olmasını izlerken hayretle doluyorum. Daha fazla hızımı alamayıp, içine girmeye başladım.

"Oh. Kahretsin. Benim. Siktir. Tanrım" diye sayıklamaya başlıyor, sonra "Christopher" diye inliyor.

Zevk omurgamdan aşağı cızırıyor ve pelvislerimizin birbirine bağlanma sesini ve ne kadar kaygan olduğunu duymak orgazmımı durdurmamı imkansız hale getiriyor.

Dash altımda titremeye başlıyor, dudaklarından inlemeler ve iç çekmeler dökülürken tırnakları sırtımı tırmalıyor. Aletim sarsılmaya başladığında gözlerimiz kilitleniyor ve kendimi onun içine boşalttığımda, zevk beni çıplak bırakıyor, sadece biz varız... sadece bu an.

Birbirimizde uhrevi bir haz buluyoruz, ruhlarımız bir oluyor ve ben yoğun bir sahiplenme duygusuna kapılıyorum.

Dash benim. Sadece benim.

Orgazmı azalmaya başladığında nefes nefese kalıyor. Onun tepkisine o kadar uyum sağlamıştım ki, kalbimin göğsümden fırladığının, ciğerlerimin hava almak için yandığının farkında bile değildim.

Ben yavaşça içine girmeye devam ederken Dash ellerini çeneme götürüyor ve son zevkin tadını çıkarıyor.

Gözleri b u ğ u l a n ı y o r , ezilmiş yapraklar gibi görünüyor, sonra fısıldıyor, "Seni ne kadar sevdiğimi anlatacak kelime yok."

Ağzım yukarı kıvrılıyor ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondururken mırıldanıyorum: "Koşulsuzca. Geri dönülmez bir şekilde. Her şeyi tüketerek."

Parlak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Sonsuza dek."

"Benim Dash'im." O benim hayatımda değerli olan her şeyi temsil ediyor.

İçine doğru itiyorum ve sonra birbirimizin gözlerine bakarken hareketsiz kalıyorum. Diğer kolumu yukarı kaldırarak yüzünü çerçeveleyorum. Başımı eğip dudaklarımla onun dudaklarını okşamaya başlıyorum ve tek vücut olduğumuz bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmeye çalışıyorum.

Kolları boynuma dolanıyor ve sonra altımda titremeye başlıyor. Geri çekiliyorum ve bir damla gözyaşının saçlarına karışmasını izliyorum. Onun duygularının üstesinden geldiğini görmek kalbimi şefkatle, koruyuculukla ve ona duyduğum mutlak sevgiyle dolduruyor.

Hayatın gerçek anlamını, uğruna cenneti ve dünyayı feda edeceğiniz o kişiyi bulduğunuzda öğrendiğinizi söylerler.

O anda hayatın gerçek anlamını öğrendim - Dash.

Bölüm 14

DASH

Masamda oturmuş, haftanın toplantılarını planlarken dudaklarımda bir gülümseme dolaşıyor.

Düşüncelerim düne gidip duruyor. Seks daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Yemek yemeyi, diğer her şeyi unuttuk ve geceyi sevişerek, birbirimizi keşfederek ya da sadece birbirimizin kollarında tatmin olmuş bir şekilde uzanarak geçirdik.

En iyi arkadaşlar olarak aramızda özel bir bağ olduğunu düşünmüştüm ama şu anda yaşadıklarımın yanında bu hiçbir şey.

Kendimi tamamlanmış hissediyorum.

Kişisel telefonum çalmaya başladı ve Della Teyze olduğunu görünce, "Merhaba, müstakbel kayınvalidem" diye cevap verdim.

Kıkırdıyor. "Müstakbel gelinim bu sabah nasıl?" "İyi." Yüzümde aptalca mutlu bir gülümseme var.

"En muhteşem gelinliklerin olduğu bir butik buldum. Benimle öğle yemeğinde buluşmak ister misin?"

"Tabii, birde mi?"

"Adresi sana mesaj atarım."

"Teşekkürler anne," diyorum, kelimeler dilimden rahatça dökülüyor.

"Aww... kalbim. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım, sonra Christopher "Annen mi?"

diye sordu. Kafamı kaldırdım. "Hayır, senin."

Başını eğiyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ona anne demeni duymak hoşuna g i t m i ş olmalı."

Yumuşak bir kahkaha patlatarak başımı sallıyorum. "Onunla öğle yemeğinde buluşacağım.

Bana göstermek istediği bir butik var."

"Arabamı mı alıyorsun?" diye soruyor, benimkinin evde olduğunu bildiği için. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

Danny ofisinden çıktı ve doğruca benimkine yöneldi. Kapı aralığına doğru eğilerek, "Dorris için bir terfi mektubu yazacak vaktin var mı?" diye sordu.

"Elbette, hemen ilgileneceğim," diyorum.

"Ryker'ın gerçekten yeni bir özel kalem müdürü işe almasını sağlayacak mısın? Unutmak zorunda."

"Gözden geçirdiğim adayların kısa listesini ona vereceğim." "İyi fikir." Arkasını dönmeye başladı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye sesleniyorum arkasından.

İhtiyacım olan belgeyi bilgisayarımda açıyorum ve Christopher kapısının önünde durmaya devam edince, "İhtiyacın olan bir şey var mıydı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Sadece sana bakıyorum."

Kıkırdayarak, "Sen bana bakarken çalışamam ve eminim ki senin de ilgilenmen gereken bir işin vardır" dedim.

Ofisine geri dönerken "Köle şoför," diye homurdanıyor.

Terfi mektubunu hazırladım ve çıktısını aldıktan sonra kısa aday listesiyle birlikte bir klasöre koydum. Kalkıp Ryker'ın katına iniyorum ve Dorris'e sırtarak "Müsait mi?" diye soruyorum.

"O her zaman müsaittir," diye mırıldanıyor ve bana göz kırpmıyor.

Ryker'ın ofisine girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, böylece mahremiyetimiz oluyor. Dosyayı tam önüne koyuyorum. "Dorris'in terfi mektubunu imzalamanız gerekiyor ve PA'ların bakması için kısa bir listem var."

"Tanrım, bunu unutmuşum," diye itiraf ediyor dosyayı açarken. Belgeye imzasını atıyor, sonra da listeye göz gezdiriyor."

Masasının etrafında dolaşarak ikinci çekmecesinden bir zarf alıyorum ve mektubu düzgünce katlayarak içine koyuyorum. Ona uzatarak, "Bunu Dorris'e ver. Tepkisini görmek istiyorum."

"Lanet olsun, sen ve Danny arasında kimin daha patron olduğunu bilmiyorum," diye homurdanıyor ayağa kalkarken.

Zarfı benden alıp Dorris'in dahili telefonunun düğmesine basıyor.

"Evet, Ryker?"

"Bir dakikalığına içeri gel."

Yan tarafa geçiyorum ve o ofise girdiğinde sırtımdan kendimi alamıyorum. "Neye ihtiyacınız var?"

Ryker ayağa kalktı ve masasının etrafında dolaşarak kısa listeyi ona uzattı. "Bana yeni bir asistan bulmanı istiyorum."

Dorris'in yüzüne anında bir kaş çatma yerleşir. "PA MI? Neden? Nereye gidiyorum ben?"

Adam zarfı ona uzatıyor ve kadın zarfı açmadan önce gözleri bana kayıyor. Kelimeleri okuduğunda, ağzını kapatmak için bir elini kaldırıyor. "Bu gerçek mi?"

"Bunu hak ettin," diyor Ryker ve sonra Dorris onu kucaklamak için çekerken kendini desteklemek zorunda kalıyor.

Onlara doğru yürürken elimi sırtına koyuyorum. "Tebrikler, Dorris."

Yanağındaki bir damla gözyaşını silerek geri çekiliyor. "Aileme ve bana karşı çok iyisin. Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Ryker ve Dorris'i konuşmaları için yalnız bırakarak çantamı almak üzere kendi ofisime dönüyorum.

Christopher'ın ofisine girdim ve oturduğu yere doğru yürüyerek, "Öğle yemeği için dışarı çıkıyorum" dedim.

Ayağa kalkıyor, kollarını bana dolamadan önce arabanın anahtarını bana uzatıyor. "Dikkatli sür ve keyfini çıkar" derken gözlerinde sevgi dolu bir bakış vardı.

"Getireceğim. Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi, yoksa sipariş mi verirsin?" Ben sorarım. "Sipariş vereceğim." Dudaklarımı yakalamak için eğildi.

Geri çekilmeye başladığında, öpücüğü derinleştirmek için ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve bu onun ağzıma karşı sırtıtmasına neden oluyor.

Öpücüğü kesip fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Gözleri yüzümde geziniyor. "En çok seni seviyorum."

CHRISTOPHER

Danny ve Ryker'ın dört ay içinde Afrika'ya gidecek olması nedeniyle, orada şubeleştirdiğimizde yerimizi güçlendirebilecek şirketlere bakıyorum.

Güney Afrika'da oldukça istikrarlı görünen bir e-ticaret şirketi var.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda annemin adının yanıp söndüğünü görünce "Merhaba?" diye cevap veriyorum.

"Merhaba, Dash hala ofiste mi?"

Gözlerim hemen bilgisayarımdaki saate gidiyor ve saatin bir buçuk olduğunu görünce, "Bire çeyrek kala çıktı. Orada değil mi?"

"Hayır, telefonunu denedim ama sürekli telesekretere düşüyor," diyor annem, sesine endişe karışarak.

"Bir deneyeyim. Seni geri arayacağım," diyorum ve aramayı keserek Dash'in numarasını çeviriyorum. Çalmaya devam ediyor ve cevapsız kaldığında tekrar deniyorum.

Saniyeler geçtikçe endişem artmaya başlıyor ve ayağa kalkarak Danny'nin ofisine doğru yürüyorum. "Arabana ihtiyacım var."

"Seninki nerede?" diye soruyor çantasından anahtarını çıkarırken.

"Dash'te ve telefonuna cevap vermiyor."

Danny kaşlarını çatı. "Bu onun üzerine gitmen gerektiği anlamına gelmiyor. Bırak kız yemeğinin tadını çıkarsın."

Danny'ye kaşlarını çatarak anahtarları ondan alıyorum. "Otuz dakika önce annemle buluşması gerekiyordu."

"Kahretsin," diye mırıldanır Danny. "İyi olduğuna eminim. Belki de trafiğe takılmıştır."

"Umarım öyledir." Ofisten çıkarken arabamı takip etmek için uygulamayı açıyorum ve konumu gördüğümde annemi arıyorum. Açar açmaz, "Beverly Bulvarı'ndasın, değil mi? Dash orada mı?"

"Ben buradayım ve arabanız yolun karşısına park edilmiş durumda ama ondan hiçbir iz yok. Ona ulaşabildin mi?" Annem soruyor.

"Yoldayım," diyorum kalbimin etrafında bir endişe yumağı kenetlenirken.

O iyi. Sakin ol.

Danny'nin arabasına koşarak direksiyonun başına geçiyorum. Trafikte aracı yönlendirirken hız sınırına uymak zor oluyor. Dash'in numarasını aramaya devam ediyorum ve cevapsız kalan her aramada kalbimdeki baskı daha da artıyor.

Beverly Bulvarı'ndan aşağı inerken arabamı ileride görüyorum ve arkasına park ediyorum.

Arabadan inip sokağın aşağısına ve yukarısına baktım ama Dash'ten iz yoktu. Arabama doğru yürüyorum ve sürücü kapısını deniyorum, kapı açıldığında kanım donuyor.

Dash'in el çantasını yolcu koltuğunda ve anahtarı da koltukların arasındaki konsolda görüyorum.

Çantasını aldım ve açtığımda telefonunu buldum.

Sikeyim.

"Christopher?" Annemin seslendiğini duyuyorum. Omzumun üzerinden bakarak yolun karşısına geçişini izliyorum.

"Dash'ten hâlâ iz yok mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ben yine bir aşağı bir yukarı yola bakıyorum.

Bir saat oldu bile.

Anahtarı ve el çantasını arabada bırakmazdı.

Siktir, bir şey oldu.

Telefonumu çıkarıp kardeşimin numarasını çeviriyorum. "Bu bir sürpriz," diye cevaplıyor Tristan.

"Dash kayıp." Bu sözleri yüksek sesle söylemek bile midemi bulandırıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Sana ihtiyacım var."

"Neredesin sen?" Tristan soruyor.

"7415 Beverly Bulvarı." Ona adresi verdim.

Görüşmeyi sonlandırıp araç kamerasını kontrol etmek için arabama biniyorum. Oynatma menüsüne ulaşmak için düğmeye basıyorum ve sonra arabanın yoldan aşağı inişini izliyorum.

"Christopher," diye fısıldıyor annem, sesi endişeyle gergin.

"Bana bir dakika ver," diye mırıldanıyorum, arabamın durmasını izlerken çenem geriliyor. Dash'in kıpırdadığını duyuyorum ve sonra nefesi kesiliyor,
"Bu da ne?"

Boğuk bir ıglık duyduğumda kaslarım geriliyor ve sonra görüntü duruyor.

Nefes almak zorlaşıyor ve sonra annemin şöyle dediğini duyuyorum:

"Carter, hemen gelmen gerekiyor. Dash'e bir şey oldu."

Başka bir şey algılayamıyorum ve gözlerimi kapatarak olanları anlamaya çalışıyorum.

Kendimi ka f e s e kapatılmış gibi hissederek arabadan iniyorum ve tekrar sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyorum, panik içime işliyor.

Dash hangi cehennemde?

Bir elimi kaldırıp yüzümü ovuşturuyorum, çünkü onun kaçırıldığını fark etmek beni ürpertiyor.

Onu kim aldıysa öldüreceğim.

Tanrım.

Dash.

Annem kolunu bana doladı. "Babam geliyor."

Başımı sallıyorum, Dash'in kayıp olduğu, kaçırıldığı gerçeğini kabullenemiyorum.

Onu kimin kaçırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Fidyeye için mi?

Tristan'ın arabası Danny'ninkinin arkasında gıcırdayarak durduğunda ona doğru yaklaştım.

Arabadan iner inmez "Bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Buraya götürülmüş ama araç kamerası görüntülerinde bir şey görünmüyor." "Bir kontrol edeyim. Muhtemelen takip edilmiştir."

Telefonunu çıkardı,

"Alexei, bana 7415 Beverly Bulvarı yakınlarında son iki saatin kamera kayıtlarını bulabilir misin?" dediğini duyuyorum. Birkaç saniye sonra, "Teşekkürler" diye mırıldandı.

"Polisi aramalıyız," diyor annem.

Başımı salladım. "Onları aradığımızda elimiz kolumuz bağlanıyor."

Tristan yolcu tarafına binerken ben sürücü tarafına geri dönüyorum. Dash'in Indie Ink'ten ayrıldığı anın görüntülerine gidiyoruz.

Bölüm 15

DASH

Kendime geldiğimde başımda hafif bir çarpıntı oluyor ve yönümü şaşırmış hissediyorum. Hafızamı yoklamaya çalışıyorum ama en son hatırladığım şey Della Teyze'yle buluşmaya gittiğim.

"Sonunda," diye homurdanan bir adam duyuyorum ve bu ses gözlerimi açmama neden oluyor. Görüşümün odaklanması bir an alıyor ve sonra Josh'a bakarken alnımda bir kaş çatma oluşuyor.

"Josh?" Hâlâ kendimde değilmişim gibi hissediyorum. "Ne oldu?"

"Konuşma hakkın yok," diye hırılıyor bana. Gözlerim onunkilerle birleştiğinde ve irislerinde hiçbir duygu görmediğimde, içimde korku dalgalanıyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bundan sonra olacıklardan korkarak, başımı döndüren oturma pozisyonuna geçmeye çalışıyorum.

Josh avını takip eden bir hayvan gibi yavaşça etrafımda dolaşıyor.

Oh, Tanrım. Bu çok kötü.

Hayatta kalma içgüdülerim canlanıyor, ama hızlı bir hareketle karnıma tekme atıyor. İçimdeki şiddetli acı nefes alma yeteneğimi elimden alırken ve acı içinde haykırmama neden olurken bedenim yana düşüyor.

"Kapa çeneni!" Sesindeki boş tınıdan irkiliyorum ve sonra bana fısıldıyor. "Şşş... ses çıkarma."

Kahretsin, o deli. Onu beş yıldır görmemiştim. Ne haltlar dönüyor burada?

Ona bakıyorum ama yüzünü göremeden bana bir tekme daha atıyor. O kadar sert ki, acı içinde yere yığılmadan önce bedenimi yerden kaldırıyor.

İstesem bile ses çıkaramıyorum. Yan tarafıma bir tekme daha geldiğinde hala ciğerlerime biraz hava almak için mücadele ediyorum.

Ona durması için yalvarmak istiyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni takip ediyor ve sırtıma sert bir tekme daha atıyor. Son tekmeyle birlikte gövdemde keskin bir acı hissediyorum ve haykırıyorum, "Dur. Lütfen!"

Josh önümde eğiliyor ve gözyaşlarımdan birini yanağımdan siliyor. Dehşet içinde, gözyaşını parmağından yalamasını izliyorum. Sonra tısladı, "Bana ihanet ettin."

Nefes nefese kalıyorum, vücudum ağrıyor, titriyor.

Daha yakına eğiliyor, gözleri cansız ve sert. "Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın?"

Ciğerlerime yeterince hava almayı başardığımda, "Beş yıl oldu. Tanrım, sen neden bahsediyorsun?"

Başını öne eğiyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor. "Hayatını yaşamana izin vermemin tek nedeni bana sadık kalmandı. Beni Christopher'la aldatmaya nasıl cüret edersin?"

Ne oluyor lan?

Josh kolunu kaldırıyor ve yumruğu yanağıma değmeden hemen önce bir çığlık atıyorum ve sonra her şey kararıyor.

Boş bir odada uyandığımda, etrafımdaki havanın yoğun, küflü bir kokusu var. Hiçbir şey duyamıyorum. Trafik yok. Şehir hayatının telaşı yok. Sadece

ölüm sessizliği. Etrafıma baktığımda bir tür kulübede olduğumu fark ediyorum.

Oh, Tanrım.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla hiçliğin ortasında da olabilirim.

Eğer durum buysa, Christopher beni asla bulamaz.

Korku ve umutsuzluk göğsümde savaşmaya başlıyor, kalp atışlarım kaburgalarımın vurana kadar hızlanıyor.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama karnımdaki ağrı daha yavaş hareket etmemi sağlıyor. Titreyen bacaklarımın üzerinde durarak kolumu belime doluyorum ve acıyla nefes almaya çalışıyorum.

Kendimi kurtarmanın bana bağlı olduğunu bilerek, o deli piç döndüğünde silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya başlıyorum. Yerde parçalara ayrılmış bluzumu gördüğümde, sadece eteğim ve sütyenimle durduğumu fark ediyorum.

"Kahretsin. Oh, Tanrım. Bu çok kötü." Göğsümde yükselen mutlak dehşetle birlikte sesim titriyor. Tökezleyerek kapıya gidiyorum ama açmaya çalıştığımda yerinden oynamıyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bir araba sesi duyuyorum. Lastikler çakılların üzerinde çıtırdıyor.

Tanrım. Hayır. Hayır.

Titreyen bir elimi ağzıma götürerek, mutlak dehşet beni sararken nefes nefese kalıyorum. Aptalca etrafıma bakıp saklanacak bir yer arıyorum. Sadece basit görünümlü bir mutfak, boş bir oturma odası, banyo gibi görünen bir yere açılan bir kapı ve muhtemelen yatak odası olan başka bir oda var. Hemen sürünerek geçebileceğim bir pencere arıyorum ama hepsi tahtalarla kapatılmış.

Başka çıkış yok.

Bir araba kapısının arpıtığını duyuyorum ve ardından sadece kendi hızlı nefeslerimi duyabildiğim bir sessizlik geliyor. Kalbim göğsümde hızla çarparken bir köşeye geri dönerken etrafıma tekrar çılgınca bakıyorum.

Josh'ın bana ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Öldürmek mi? Tecavüz mü edeceksin?

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırmaya ve korkudan felç olmama yetiyor.

Kapının tokmağı tıkırdıyor ve Josh içeri giriyor. Onu görmek bile midemi bulandırıyor.

"Ne yapıyorsun Josh? Bu adam kaçırma. Saldırı. Bundan paayı sıyracağını düşünmen mümkün değil. Bırak gideyim," diyorum, kendimden emin - hatta cesur - görünmeye çalışıyorum ama sesim titrek ve titrek çıkıyor. Korktuğumu duyabilmesinden nefret ediyorum.

Kapıyı arkasından kilitliyor ve anahtarı cebine koyuyor, sonra karanlık gözleri benimkilere takılıyor. "Emirleri ben veririm."

Bana doğru hamle yaparak, vücudunun tüm ağırlığını bana çarpıyor ve karnıma attığı yumrukla ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Acı içimde titreşirken beni sertçe duvara doğru itti. Saldırı yüzünden görüşüm bulanıklaşıırken sadece hırıltı çıkarmayı başarabiliyorum.

Geri adım attığında yere düşüyorum ve orada yatmak istiyorum ama bana tekrar tekme atmaya başlamasından korkuyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, duvarı destek olarak kullanıyorum ama sonra beni boynumdan yakalıyor. Parmakları boğazımı sıkıyor ve ayak parmaklarımın üzerinde zar zor durana kadar beni tahtaya doğru itiyor.

İstemiyorum ama ona bakmaktan, gözleriyle buluşmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerinde parlayan herhangi bir duygu belirtisi bulamıyorum ve bu beni çok korkutuyor. Boşlar, hayattan yoksunlar.

"Neden?" Sıkı kavrayışından nefes almaya çalışırken soluk soluğa kaldım.

"Cezayı hak ediyorsun," diye alay ediyor. "Sonuçlarına katlanmadan bana karşı gelemeyeceğini anladığında, ilişkimizden geriye kalanları onarabileceğiz."

Ne oluyor be?

Beni bırakıyor ve ben ağır bir şekilde ahşap duvara yaslanıyorum. Titreyen bir elimi boynuma götürüyorum. Hareketim dikkatini elime çekiyor. Tekrar saldırıyor ve nişan yüzüğümü acı veren bir bükümleyle parmağımdan çekip alıyor. Yüzüğü kulübenin diğer tarafına fırlatıyor.

Yüzünde kuşkulu bir ifadeyle, "Onunla nişanlandığına inanamıyorum. Bu ne lan? Cidden benden daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Sadece ona bakabiliyorum, zihnim olanlara yetişmekte zorlanıyor. Alacakaranlık kuşağına fırlatılmış gibiyim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Zalim bir alay dudaklarını dişlerinden geri çekiyor. "Yapabileceğinin en iyisinin ben olduğumu anlamalısın. Seni anlayan tek kişi benim. Seni kontrol edecek sağlam bir ele ihtiyacın var. Bak ne hale geldin." Üzerimde saldırgan bir el sallıyor. "Açık saçık kıyafetlerin, aldığın kilolar, aşırı makyajın ve her yere sarkan saçların, hepsi bitiyor."

Zihnim dönüyor. Bu da ne böyle? Buna nasıl anlam vermem gerekiyor?

Dehşet içinde, mutfağa doğru yürümesini izliyorum. Çekmecelerden birinden bir ip çıkardığında gözlerim açılıyor. Tereddüt etmeden kapıya doğru koşuyorum.

Josh bana doğru atılıyor ve ben kapı kolunu tutamadan beni belimden yakalayıp geri çekiyor. Çaresiz bir çığlık attım ve sonra beni yere bıraktı. Yanıma çömelip homurdandı: "Bir daha denersen seni öldürürüm."

Her kelimesine inanıyorum ve bu beni donduruyor. İçime dolan korkuyu tarif edecek bir kelime yok. Kendimi korkutucu bir transa girmiş gibi hissediyorum, bedenim titriyor.

Josh ipi tavandaki ahşap kirişlerden birinin üzerine atıyor ve bana doğru uzandığında hayatta kalma içgüdülerim geri geliyor. Ona tekme atmaya çalışıyorum. Kollarını ve yüzünü tırmalıyorum. Başımın yan tarafına baş döndürücü bir yumruk indirdiğinde vahşi bir çığlık atıyorum, bedenim yere yığılıyor.

Josh benden çok daha güçlü ve ipi bileklerime dolamaya başladığında sersemlemiş bir halde kendimi çaresiz hissediyorum.

"Hayır," diye inliyorum. Beni havaya kaldırdığında, kalan tüm gücümle karşı koymaya çalışıyorum. Josh beni tekrar yere atıyor ve parmaklarını tekrar boynuma sıkıca doluyor. Bu sefer sertçe sıkıyor ve hava kaynağımı kesiyor. Nefes almaya çalışıyorum ama hiçbir şey onun beni tutuşunu geçemiyor. Elini ve kolunu pençeliyorum, sonra çekmeye çalışıyorum ama yeterince güçlü değilim.

Gözlerini bana dikeyor ve başını sallıyor. "Sakin ol, yoksa seni boğarak öldürürüm."

İçimi derin bir ürperti kaplıyor ve kendimi mücadele etmeyi bırakmaya zorluyorum. Beni tekrar yukarı çekiyor ve ipi bileklerime sıkıca bağladığında, dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamıyorum.

"Bak ne hale geldin," diye tükürüyor dişlerinin arasından. "Beni sorgulamaya asla cesaret edemezdin. Şimdi benimle dövüşmeye mi çalışıyorsun? Yeter artık!"

Vücudum havaya doğru çekiliyor ve kendimi yerden birkaç santim yukarıda, şiddetli bir şekilde titrerken buluyorum.

Bundan sağ çıkamayacağım.

Düşünmemek ya da hissetmemek için elimden geleni yapıyorum. Olacakları umursamamaya çalışıyorum.

Deniyorum ama acı ve umutsuzluk her köşemi doldururken sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Yıkılmış bir halde, gururumu feda ettim ve yalvardım, "Lütfen, Josh. Bu konuyu konuşalım. Bana ne yapacağımı söyle ki aramızdaki ilişkiyi düzeltebileyim."

O kadar uzun süre bana bakıyor ki tüylerim diken diken oluyor, sonra dudakları muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu gece orada kalabilir ve ne yaptığını düşünebilirsin. Yarın özrünü kabul etmeyi düşüneneğim."

O kapıya doğru yürürken hıçkırmamak için dişlerimi sıkıyorum ve arkasından kilitletiğinde yalnız kalıyorum.

Nefesim kesiliyor ve sonra dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. Arabanın gittiğini duyduktan sonra, sadece sessizlik var. Bu benim korkularımı, acımı ve umutsuzluğumu arttırıyor.

Keşke Christopher'ın kollarını etrafımda hissedebilseydim.

Umutsuzca, bu düşünceye tutunuyorum.

Christopher.

CHRISTOPHER

Tanrım, aklımı kaybedeceğim. Dash'in nerede olduğunu ve neler yaşadığını bilmemek beni öldürüyor.

Hepimiz Alexei'nin evindeyiz. Gözlerim Leigh Teyze'ye kayıyor, annem ona sarılmış, olanlardan dolayı yıkılmış bir halde oturuyor. Aklından neler geçtiğini ancak Tanrı bilir.

Babam Jax Amca'nın yanında duruyor, ikisinin de bakışları Tristan ve Alexei'nin Dash'i bulmak için ellerinden geleni yaptıkları ekranlara yapışmış durumda. Plakasız ve kimliği belirsiz siyah bir cipe bindirildiğini öğrenebilmişler.

işaretleyiciler. CCTV görüntülerini kullanarak, Ojai Vadisi'nin diğer tarafında kaybolana kadar arabayı takip ettiler çünkü o bölgede hiç kamera yoktu.

Dünyadaki tüm paraya sahip olsam ve Dash'i bulmama yardım edemese ne işe yarar ki?

Tanrım. Onu bulmamızın bir yolu yok.

Ellerim titriyor ve kalbimin üzerindeki yumruk tüm yaşamı sıkıyor.

Burada öylece durup hiçbir şey yapmadan duramayacağım için anahtarlarımı alıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Babam soruyor.

"Dash'i aramak için. Hiçbir şey yapmadan duramam," diye çıkışıyorum. "Geliyorum," diyor Jax Amca.

Arabayı malikaneden uzaklaştırdığımda taksiyi sessizlik kaplıyor. Ojai Vadisi'ne doğru sürüyorum ve cipi ararken her yolu kontrol edip her araba yoluna bakıyoruz.

"Dash bu evlerden herhangi birinde olabilir," diye mırıldanıyor Jax Amca, sesinde ağır bir endişe var.

Dash'i görmeyeli dokuz saat oldu. Dokuz lanet saat. Arabayı yolun kenarına çekip direksiyonu sıkıca kavriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. İçimdeki kaosla nefes almaya çalışıyorum.

Dash.

Neredesin?

Fiziksel bir ağrı vücuduma yayılıyor, beni ürpertiyor ve nefes nefese bırakıyor.

Tanrım, acı çekiyor. Bunu içimde hissedebiliyorum. Onu kim aldıysa öldürecek.

Fidye için bir çağrı olmayacak.

Bu kişisel mi?

"Christopher," diye mırıldanıyor Jax Amca, elini omzuma koyarak.

Gaza basarak u dönüşü yapıyorum ve "Tristan'ı hatta bağlayın" diyorum.
Jax Amca aramayı yapar, sonra telefonu hoparlöre verir. "Bir şey bulabildin mi?" Tristan soruyor.

"Bence kişisel bir mesele. Temas k u r d u ğ u herkese b a k m a m ız gerekiyor," diyorum, nefeslerim hızlanıyor.

"Indie Ink'teki müşteriler?" diye soruyor, hepimizin aynı arkadaşlara sahip olduğunu bildiğinden. "Yeni biriyle tanıştı mı?"

"Hayır. Aklıma gelen tek müşteri Grant Sullivan." Aklıma başka biri geliyor. "Şu anda aklıma gelen tek kişi o."

"Hallediyorum."

Tristan aramayı kendi tarafında sonlandırır.

"Bunun gerçekten kişisel olabileceğini düşünüyor musun?" Jax Amca soruyor.

"Evet," diye homurdandım. "Ya öyle olacak ya da yakında fidye için telefon gelecek."

Umarım.

Tanrım, Dash'in hayatta kalma şansı nedir? Onu

kim kaçırdıysa öldürür mü?

Düşünceler içimi ürpertiyor.

Lütfen, onu bulmama

izin ver. Sadece onu

geri istiyorum.

Dash'in görüntüleri zihnimi dolduruyor. Gülümsemesi. Bana bakarken sevgi do lu gözleri.

Onu korumam gerekiyordu.

Tanrım... Dash'i koruyamadım.

Suçluluk duygusu midem bulanana kadar içimi kemiriyor.

Bölüm 16

DASH

Sürekli uyukluyorum ama sonra sarsılarak uyanıyorum. Ellerim ve kollarım acıdan uyuşmuş durumda ve vücudum sanki ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum.

İlk başta ağladım ama sabahın erken saatlerinde gözyaşlarım kurudu. Sanki bir çeşit zombi durumuna düşmüş gibiyim. Sanki zihnim kapanıyor ve kendini koruma moduna geçiyor.

Soğuk olmamasına rağmen vücudumu saran titreme, sürekli ürpermeme neden oluyor. Hala sıcak, hava bayat, tenim nemli.

Kapının açılma sesi kafamı kaldırmama neden oldu.

"Günaydın Dash," diyor Josh tahta tezgâhın üzerine bir kâğıt torba bırakırken neredeyse neşeyle. "Bütün gece asılı kaldığın için ağrıyor olmalısın."

Zihnim onun sesindeki dostane tonu yakalamak için mücadele ediyor.

Bana doğru yürürken vücudum acıyla geriliyor. Josh beni çözdüğünde vücudum şiddetle titremeye başlıyor.

Dudaklarında bir gülümseme var. "Sana biraz kahvaltı getirdim.

Kilonu tekrar kontrol altına almamız gerektiği için büyük bir şey değil."

Onun bu yorumu kendime olan saygımı zedeliyor ve bluzum karnımı örtmediği için kendimi açıkta hissetmeme neden oluyor. Sıska değilim ama kendimi hiçbir zaman şişman da görmedim. Christopher'la geçen iki hafta boyunca kendimi seksi bile hissettim.

Çözüldüğümde vücudum yere düşüyor, kaslarım ağrıyor ve spazm geçiriyor. Kollarımdaki ve ellerimdeki iğneler kendimi yukarı itmemi imkansız hale getiriyor.

Josh beni duvara yaslayıp oturur pozisyona getiriyor, sonra da midemi bulandıran sevgi dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İşte böyle. Bu daha iyi, değil mi?"

Ona cevap vermeden, o kese kağıdına doğru yürürken ben de çiğ bileklerime bakıyorum. Bir şişe su ve bir kap çıkarıyor. Bana doğru getirip yere bırakıyor. "Ye."

Kabın içinde meyve salatası var ve onu görünce ağzım sulanıyor. Pazar sabahı kahvaltıdan beri bir şey yemedim.

Temkinli bir şekilde suya uzanıyorum, şu anda yemekten daha önemli olduğunu biliyorum. Şişenin kapağını açmak için mücadele ediyorum, parmaklarım uyuşmuş ve ellerim çok fazla titriyor. Suyu düşürmekten korkuyorum. Şişeyi açtığımda, sıvıyı olabildiğince hızlı içiyorum.

Josh bana elini uzatıyor ve korkuyla şişeyi bırakıp kenara kaçıyorum. Suyun geri kalanı ahşap zemine dökülüyor ve Josh başını bana doğru sallıyor. "Bak ne yaptın." Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, bir an önce var olan samimiyet yerini cansız bir ifadeye bırakıyor. "Yala onu. Her damlasına ihtiyacın olacak."

Bunu yapmamın imkanı yok. "Yala onu!" diye bağırdı aniden bana.

Başımı sallıyorum. "Yapmayacağım. Ben köpek değilim."

Yumruğu ağzımın köşesiyle birleşiyor ve güçten yana düşerken derimin yarıldığını hissediyorum.

Josh çenemi tutuyor ama yüzümü geri çekiyorum. Beni tekrar acıyla kavrayıp ona bakmaya zorladığında bu sadece kıkırdamasına neden oluyor.

Yarılan dudağımdan akan kan çeneme doğru belirsiz bir iz bırakıyor. Josh şöyle bir bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Bak bana ne yaptırдың. Ne zaman

öğrendin mi?"

Bu adama duyduğum korku içimi kaplarken bedenim kontrolsüzce titriyor. Sertçe yutkunuyorum ve kendimi ona bakmaya devam etmeye zorluyorum.

"Benimle savaşmayı bırak, Dash. Aramız yeniden çok iyi olabilir." Yüzü neredeyse şefkatli bir hal alıyor ve beni derinden sarsıyor.

Hangi yönünden daha çok korktuğumu bilmiyorum, saldırgan mı yoksa şefkatli mi? Saldırganlığı beni ölüme götürebilir, ama şefkatli... bu da tecavüze yol açabilir. Her iki olasılık da beni korkutuyor.

Josh daha yakına eğiliyor ve sanki beni kokluyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Söyle bana Dash, banyo için ne yapardın?"

"Hiçbir şey." Bocalıyorum. Onun huzurunda korku gösterdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve yiyecek kabını alıyor. "Sanırım o kadar da aç değilsin. Güzel, kilonu kısa sürede kontrol altına alacağız."

Tezgâha doğru yürür ve kabı açarak meyveleri ahşap yüzeyin üzerine atar. Ayaklarımın üzerinde yükseliyorum, ama o döndüğünde donup kalıyorum. Josh başını bana doğru sallıyor. "Kollar yukarı."

Hayır. Yine mi?

Duvara sırtımı verirken kollarımı belime doluyorum.

"Dash," diye homurdanıyor, kelimenin içinde uyarı var.

Beni tekrar bağlamasını engellemek için çaresizce, "Konuşabilir miyiz? Konuşabilir miyiz? Lütfen? Beş yıl oldu. Bunu bana neden yaptığını anlamıyorum."

Gözlerini bana dikeyyor ve yavaşça yaklaşmaya başlıyor. "Sana hiçbir şey yapmıyorum. Bu..." kulübenin etrafını işaret ediyor, "hepsi beni aldattığın için. Gerçekten Christopher'la evlenmeni izleyeceğimi mi sandın?"

"Beş yıl oldu!" Ona bağıyorum.

Patlamam onun bana saldırmasına neden oluyor ve bana vurmaya başladığında kendimi korumak için anında kollarımı kaldırıyorum. Kulağıma gelen bir darbe başımda keskin bir acıya yol açıyor ve ardından hafif bir çınlama sesi geliyor.

Darbenin etkisinden kurtulamadan Josh kollarımı yukarı çekiyor ve bileklerimi tekrar bağlıyor. Saniyeler sonra tekrar havaya kaldırılıyorum, kulağım hala çınlarken safra boğazımı zorluyor. Daha önce içmeyi başardığım az miktardaki suyu da kaybedince vücudum kasılmaya başlıyor.

Josh beni bırakmak yerine sadece izliyor ve beni savunmasız bir pozisyonda asılı bırakıyor.

CHRISTOPHER

İki lanet gün oldu. Elli üç saat.

Nasıl hissettiğimi tarif edecek kelime yok. Dash'in nerede olduğunu ve neler yaşadığını bilmemek tüylerimi diken diken ediyor, vücudum fiziksel olarak ağrıyor, kalbim her an duracakmış gibi hissediyorum.

Güçsüzlük boğucu ve acımasız. Aldığım her nefeste Dash için endişeleniyorum.

Hâlâ hayatta mı?

Bu düşünce içimi dikenli tel gibi parçalıyor, varlığımın her zerresinde yıkım yaratıyor.

Nefes alış verişlerim hızlanıyor ve babam sıkıntımı hemen anlıyor. Kolumdan tutarak beni Tristan ve Alexei'nin Dash'i bulmak için durmadan çalıştıkları odadan dışarı çekiyor.

Babam beni banyoya çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatarak kollarıyla beni sarıyor. Hiçbir şey söylemiyor çünkü beni rahatlatacak kelimeler yok.

"Sadece onu geri istiyorum," diye inliyorum, bedenim titriyor. "Bunu nasıl hazmedeceğim? Ya onu bulamazsak?"

Babam beni daha sıkı tutuyor. "Onu bulacağız."

Ona ne olduğunu bilmemek katil. *Ya öldüyse, sığ bir toprak mezara gömüldüyse? Dash'im. Benim hayatım.*

Onsuz yarınla nasıl yüzleşeceğim?

Geri çekilirken dişlerimi gıcırdatıyorum ve babamla gözlerimi kilitliyorum. "Bilmemek beni öldürüyor baba."

Ellerini boynumun yanlarına götürüyor, bakışları yoğun ve sahip olmadığım güçle dolu. "Dash bir savaşçı. Zekidir. Hayatta kalacaktır. Ona inanmalısın."

Babam haklı.

Dash kaçmanın bir yolunu bulabilir.

Umuda odaklanmalıyım, yoksa onun için bir bok ifade etmem.

Başımı sallayarak, "Ben iyiyim." diye mırıldandım. Odaya geri dönüp Tristan'ın yanına oturuyorum ve Sullivan hakkında buldukları her şeyi gözden geçirmeye başlıyorum. Sahip olduğu mülkleri, nerelerde bulunduğunu ve kimlerle temas halinde olduğunu. Bir ipucu bulmak için hayatının her santimini inceledim.

Otuz dakika sonra kalktım ve odadan çıktığımda Jax Amca yanıma gelip "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sullivan'la konuşmak için. Tüm bu tahminler bizi Dash'i bulmaya yaklaştırmıyor."

Elimde hiçbir şey olmayabilir ama Sullivan şu anda elimdeki tek ipucu.

Sullivan'ı ziyaret ediyoruz, ancak geçen hafta bir iş seyahatinde olduğunu öğrenince elimiz kolumuz bağlanıyor.

Bölüm 17

DASH

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve midemi bulandırıyor.

"Bunu neden yaptın Dash?" Josh aniden sordu. "Birlikte çok iyiydik."

Bir süre önce sadece bana bakmak için geri döndü. Etrafımdaki atmosferin gerildiğini hissediyorum. Yutkunarak biraz hava alıyorum, midem korkuyla kasılıyor. "Sen delisin," diye mırıldanıyorum, gözlerimi onunkilere kaldırarak.

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Sinirli bir kaşını kaldırıyor.

"Beş yıl oldu," diye bağıyorum çaresizlikten. "Kim eski kız arkadaşını kaçıtır ki?"

"Aramızdaki ilişkinin bittiğini hiç söylemedim. Seni özel bir dedektife izlettim. Gizlice tabii ki. Bana ihanet edeceğin günü sabırla bekledim. İtiraf etmeliyim ki, bunun çok daha erken olmasını bekliyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Çaresizliğim ve korkum hızla büyürken ağlıyorum. "Biz birlikte değildik. Sana nasıl ihanet ettim?"

"Bana aptalca davranma," diye tersliyor. "Sana beni aldatmanın an meselesi olduğunu söylemiştim. Haklı çıkmanın beni nasıl hissettirdiğini sanıyorsun? Seni böyle görmek bana acı veriyor ama seni cezalandırmazsam yine aynı şeyi yapacaksın. Kontrolden çıkmaya devam edeceksin. En iyisi bu." Josh bana karşı sabrı tükeniyormuş gibi iç geçiriyor, sonra da tıslıyor: "Seninle işim bittiğinde haddini bileceksin."

Panik ve korkum göğsümde acımasız bir fırtınaya dönüşürken tekrar "Sen delisin" diye bağıyorum.

Başını sallarken sesi aldaticı bir şekilde sakindi: "Yaptıkların için üzgün olduğunu ve beni sevdiğini söyle, yemene izin vermeyi düşüneceğim."

Ne oluyor be?

"Hayır," kelimeyi gıcırdatarak söyledim.

Yüz hatları katil gibi görünene kadar gerginleşiyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve kaslarım anında geriliyor.

"Gerçekten benimle bu oyunu oynamak istiyor musun?" Mizahsızca gülüyor. "Eğer beni gerçekten sevmiyorsan, benim için hiçbir değer yok demektir. O zaman seni neden hayatta tutayım ki?"

Ondan gelen herhangi bir hareketi algılayamadan yüzüme korkunç bir acı yayılıyor. Yumruğu çeneme sertçe çarparak başımı geriye savurdu. Yoğun bir bakır tadı ağzımı dolduruyor. Kendimi kanı yutmaya zorluyorum.

Bir sonraki yumruk daha sert, dudağımı tekrar yarıyor. Bu sefer kanı yutmaya zahmet etmedim. Bunun yerine ona tükürdüm. Josh kemerini çıkarmaya başladığında bunun aptalca bir şey olduğunu hemen anladım.

Josh arkamda hareket ediyor, gözlerimi ondan ayırmamaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Onu gözden kaybettiğimde, korkum kontrolden çıkıyor.

Tanrım. Hayır. Hayır.

Bir şeyin yere düştüğünü duyuyorum ve midem sert bir düğüme dönüşüyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun dışında her şey olur.

Tüm vücudum öyle sıkı sarılmış ki, kontrolsüzce titriyorum. Kemer tokasının yerde sürüklendiğini duyuyorum ve sonra deri kopuyor. Korkunç bir ses ve kemer havada çatırdarken içim ürperiyor.

Deri sırtıma vuruyor, beyaz sıcak acı tenimi yalıyor. En azından bana tecavüz etmediği için rahatlamış olsam da çığlık atıyor ve kemerden uzaklaşıyorum.

"Bensiz bir hisin," diye homurdanıyor.

Bir başka darbenin acısı etime işliyor ve benden acı dolu bir çığlık daha çıkartıyor.

Salarımдан tutup başımı geriye doğru çekiyor. Nefesini kulağımda hissediyorum ve bu içimde bir tiksinti dalgası yaratıyor. "Christopher'ın seninle evlenmesini sağlayabileceğini gerçekten dūřunuyor musun? Senin koca kıının her santim derisini sergilemesinden bı kacaktır. Onun gibi adamlar kendilerine ait olanı paylaşmazlar."

Kemer tekrar sırtımı yakıyor ve acıdan kurtulmak için vūcudumun eğilmesine neden oluyor.

"Christopher gibi adamların kollarında bir ōdūl karısına ihtiyaı var," diye alay ediyor, deri derimi yırtarken sōzleri kendime olan saygımı paramparça ediyor.

ıęlıklarım iniltiye dōnūřtūęūnde, sonunda duruyor. Kulaklarımda sūrekli bir çınlama var. Kalbim durdu ve atmayı bırakmasını diliyorum. Acı çok fazla.

Gūlū olmam gerektięini biliyorum ama bu çok fazla.

Josh saçlarımı tekrar tutup başımı geriye çekiyor ve ardından "Beni sevdiğini sōyle Dash" derken nefesinin çeneme yapıştığını hissediyorum.

Christopher'ı seviyorum.

"Cehenneme kadar yolun var" diyorum. Daha gūlū çıkmalarını istiyorum. Onu sevdięimi sōylememin imkanı yok. Bu sōzler Christopher'a ait.

"Christopher senin için gelmiyor." Josh ōnūmde durana kadar etrafımda dolanıyor. "O seni umursamıyor. Benim ōnemsedięim gibi deęil."

"Beni seviyor," diye fısıldadım. "Gelecek ve bunun için seni ōldūrecek." Sahip olduęum tek umut bu.

Aklımı bařımda tutan tek dūřūnce bu.

Josh bana bir kařını kaldırıyor, sonra kaęıt torbaya doęru geri yūrūyor. Kahverengi bir zarf çıkartıyor ve bana doęru geri gelirken A4 boyutundaki fotoęrafları çıkartıyor. Teker teker ōnūmde yere bırakıyor.

Tanrım, beni gerçekten takip ettirdi.

Bundan nasıl haberim olmadı? Elbette fark ederdim ya da en azından birinin beni izlediğini hissederdim.

Tiffany & Co'nun önünde Christopher'ı öperken bir resmim var. Bir diğeri de nişanımızı kutladığımız gece restoranın dışında öpüşürken.

Sadece Christopher'ın yüzünü görmek. Tanrım. Onu çok özliyorum.

Della Teyze, annem, Bayan Sebastian, Danny ve benim düğün mekânına bakarken çekilmiş fotoğraflarımız da var. Diğerleri ise babam, Carter Amca ve Christopher'ın tanımadığım bir evde Tristan ve Alexei ile konuşurken çekilmiş.

Umut göğsümde patlarken dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

Beni arıyorlar.

Josh'ın elinin düz kısmı yanağıma değiyor. "Bu gülümseme ne için?"

Başımı sallıyorum ama bu bana sadece bir tokat daha kazandırıyor. "Annemi görüyorum," diye bağıyorum ona.

Cevabım onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor, ama sonra ellerini tekrar kaldırıyor ve başımın iki yanını tuttuğunda panik ve tiksintiyle doluyorum. Josh bana doğru eğiliyor ve kendimi onun elinden kurtarmak için mücadele etmeye başlıyorum.

Bana bir uyarı bakışı atıyor ve ben kıpırdamadan durduğum anda ağzı ağızıma yapışıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve o geri çekilene kadar dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. "Seni çok seviyorum, Dash. Bunu bizim için yaptığımı neden anlayamıyorsun? Birlikte çok mutlu olabiliriz."

Josh'un çürümüş ruhunda başından beri yaşayan canavarın ortaya çıkışını en ön sıradan izlediğimi fark ettiğimde boğazımdaki kan yükseliyor.

Tanrım, neden benim yolum onunkiyle kesişti ki?

Sanki zaman yavaşlamış gibi hissediyorum ve Josh'la sonsuz, eziyetli bir döngünün içinde sıkışıp kaldım. Bu sabah buraya geldiğinden beri gitmedi ve hava kararmaya başladı bile.

Hiç gücüm kalmadı.

"Beni sevdiğini söyle," diye tekrarlıyor.

Gevşekçe sarkıttığım başımı bile sallayamıyorum. Soruyu tekrarlıyor ve kelimeleri söylemediğimde ya kemerle sırtıma vuruyor ya da beni tokatlıyor.

Benimle yemekle alay edip duruyor. Elinde bir dilim elma tutarak, "Beni sevdiğini söyle, yemene izin vereyim" diyor.

Acıdan ağlıyorum ama yüzümü serinletecek gözyaşı kalmadı. Vücudum herhangi bir sıvı üretemeyecek kadar susuz kalmış durumda. Josh'un ölü gözleri benim ateşli gözlerime bakıyor ve ben kopamıyorum.

Nefesim kesiliyor. Üç gündür bir şey yemedim ve su ve yiyecek eksikliğinden dolayı mideme kramplar giriyor.

Sırf enerji depolamak için oyuna katılmayı düşünüyorum ama kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkaramıyorum.

Josh aniden uzanıyor ve elimi çözdüğünde bedenim onunkine yaslanıyor. Beni kendine doğru çekti, sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "Şşş... Her şeyi daha iyi yapacağım."

Daha önce hiç hissetmediğim türden yoğun bir korku her yanıma sarıyor.

"Şşş," diye fısıldar Josh yine. "Ağlama, aşkım."

Sessiz kalırken vücudum kontrolsüzce titriyor. Artık onu ikna etmeye çalışmanın ne faydası var ki?

Beni kucağına alıp banyoya taşıırken onu durduramıyorum. Beni yere bıraktığında vücudumdaki titreme artıyor.

Muslukları açıyor ve su küvete akmaya başlıyor. "Yapma" diye mırıldanırken başımı sallamaya çalışıyorum.

"Şşşt," diye susturdu beni. "Seni temizleyeceğim, sonra yemek yiyebilir ve iyi bir gece uykusu çekebilirsin. Yarın yeni bir gün. Eminim o zaman daha iyi hissedeceksin."

Ne için daha iyi? Daha fazla işkence için mi?

Josh beni bir an yalnız bırakıyor ve ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Son gücümü kullanarak ayağa kalkmak için duvarı ve küveti tırmalıyorum. Kendimi ayakta tutmak için harcadığım enerjiden dolayı nefeslerim sertleşiyor.

Bir adım bile atamadan ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Duvara yaslanıp yere doğru kayıyorum. Josh elinde bir çantayla banyoya geri geliyor. Onu tuvalet kapağının üzerine bırakıyor ve yanıma çömeliyor.

Eteğime uzandığında, içimde yetersiz bir enerji patlaması oldu. Elini zayıfça tokatladım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Josh bana sertçe arkadan vurarak başımın yan tarafını küvete çarptı. Her şey kararıyor ve iç çamaşırlarımı çekiştirdiğini hissettiğimde güçsüz kalıyorum.

Sanki son haysiyetim de elimden alınıyormuş gibi hissediyorum. Aşağılanmış ve hırpalanmış bir halde, beni kaldırıp küvete koyarken ağlıyorum. Su çığ sırtımı yakıyor ve benden bir çığlık koparıyor.

Cehennemin derinliklerine gömülmüş ve kendimi koruyamaz haldeyken, Josh vücudumu ve saçlarımı yıkamaya başladığında umutsuzluk ruhumun her köşesini karartıyor. Sırtım ve yüzüm yanıyormuş gibi hissedene kadar her çürük canlanıyor.

Bacaklarımın arasını yıkadığında, içimi burkan bir acı içimi parçalıyor ve sanki içim burkuluyormuş gibi hissettiriyor. Acı dolu boş öksürükler çıkarıyorum, bu da acıyı daha da kötüleştiriyor.

Birkaç dakika sonra beni yıkamayı bırakıyor ve yüzümü tutuyor. Parmakları yanağıma batıyor ama o ağzıma bir öpücük kondururken ben kendimi geri çekemeyecek kadar bitkinim. "Bu iyi hissettirmiyor mu?" diye mırıldanıyor bana bir öpücük daha vermeden önce. "İlerleme kaydetmeye başlıyoruz. Bak, yakında her şey daha iyi olacak."

Beni küvetten çıkarıp vücudumu kuruladıktan sonra temiz bir iç çamaşırı ve ayaklarıma kadar inen soluk yeşil uzun kollu bir elbise giydiriyor.

En azından ben korunuyorum.

Josh bu sefer beni yatak odasına taşıyor ve yine felç edici bir korkuya kapılıyorum. Beni yatağa yatırıyor, sonra gidiyor. Birkaç saniye sonra elinde bir bardak suyla geri geliyor.

Susamışım ve su için neredeyse her şeyi yaparım, ama başımı yastıktan kaldırıp bardağı ağzıma götürdüğünde dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ona bir şey borçlu olmaktansa susuzluktan ölmeyi tercih ederim.

Josh yumuşak bir sesle, neredeyse sevgiyle, "İçmen gerek," diyor. "Hadi." Bardağı ağzıma yaklaştırarak birkaç damla ateş içindeki dudaklarıma dökülüyor. Ne yazık ki ihtiyacım olan tek cesaretlendirme bu. O bardağı çekmeden önce iki yudum alıyorum.

"Çok hızlı değil, bir dakika içinde daha fazlasını alabilirsin." Suyla birlikte odadan çıkarken ani bir kayıp acısı hissediyorum.

Ama sonra elinde bir kâseyle geri geldi. Meyve olduğunu görünce dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Josh bir parça elma koparıyor, sonra çatalı ağzıma tutuyor. Onunla savaşmak için güce ihtiyacım olacağını bildiğimden temkinli bir şekilde ısırığı alıyorum.

"Güzel, değil mi?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. Beni bırakması için yalvarmak istiyorum ama bırakmayacağını biliyorum ve o beni yavaşça beslemeye devam ederken bu beni sadece umutsuzluğa sürüklüyor.

İşi bittiğinde öne doğru eğiliyor ve titreyen dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Gitme vaktim geldi ama sabah ilk iş döneceğim."

Kulübeden çıktığı anda içimi bir rahatlama kaplıyor. En azından beni yine bağlamadı.

Meyveden kazandığım azıcık gücü kullanarak yavaşça doğruluyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken duvara yaslanıyorum ve ağır ağır ön kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kolunu tutuyorum ama çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Çaresizlik bana daha fazla enerji veriyor ve kapıyı çekiştirmeye başlıyorum. Ateşli bir şekilde, tahtalı pencereden tahtalı pencereye geçiyor, tahta levhaları tırmalıyor ve çekiştiriyorum.

Gözlerim nişan yüzüğüme takılıyor ve tükenmiş bir halde dizlerimin üzerine çökerek tüm umutlarımdan yoksun bir feryat koparıyorum. Hıçkırıklar içimi sararken yüzüğü alıp göğsüme bastırıyorum. Kendi kişisel cehennemimde kapana kısılmış bir halde yumruğumu yere vuruyorum.

İçinde bulunduğum vahim koşullar, tüm bu baskılar yüzünden bayılana kadar ağlamama neden oluyor.

Bölüm 18

CHRISTOPHER

Alexei, iş seyahatinden dönen Sullivan'ı hâlâ takip eden bir adama sahiptir. Ama şu ana kadar sadece ofisten eve gitti.

Belki de yanılıyordum?

Lanet olsun, artık düzgün düşünemiyorum.

Alexei boğazını temizledikten sonra sorar. "Önceden plan yapmalıyız. Dash'i bulduğumuzda, ki bulacağız. Onu sizin hastanenize mi yoksa bizimkine mi götüreceğiz? Sizinkiler sorular soracaktır."

Hay sikeyim. "Fark etmez," diye ısırđım, sadece Dash'i bulmak istiyordum.

Alexei başını sallayarak "Polis," deyince ona baktım. "Etrafımı koklamalarına izin veremem."

"Bizim ev," diye cevaplıyor Leigh Teyze. "Onun için her şeyi hazırlayacağım." Tanrıya şükür, Leigh Teyze bir doktor.

Sonra da ekliyor, "Bayan Sebastian'a söylemem gerekecek. Dash'in durumu kötüyse onun yardımına ihtiyacım olacak."

Ailemizin ve arkadaşlarımızın geri kalanına söylemeden ve yetkililere bildirmeden önce bunu bir hafta boyunca aramızda tutmaya karar verdik.

"Tamam," diye cevaplıyor babam. "Bayan Sebastian'a neler olduğunu anlatın."

Alexei, "Tıbbi olarak bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, adamlarım getirsin," diye öneride bulunuyor.

"CT tarayıcısı mı?" Leigh Teyze soruyor. "Serum, Salin, 0.9NaCl veya NSS." Alexei bir kâğıt ve kalem çıkarıp Leigh Teyze'ye uzatıyor.

"Hepsini yaz."

Leigh Teyze yapılacakların bir listesini çıkarıyor ve önceden plan yapmak çaresizliği biraz olsun hafifletiyor.

"Tanrım, daha fazla dayanamayacağım," diye mırıldanıyor Jax Amca, sesi endişeyle gergin.

Ben de öyle.

Eğer onu bulamazsak, bu bizi mahvedecek. Bunun geri dönüşü olmayacak. Hayat tüm anlamını yitirecek.

Dash olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum. Ya aklımı kaybedeceğim ya da...

Sanki babam düşüncelerimin hangi yöne gittiğini sezmiş gibi, "Onu bulacağız" diyor.

Telefonum çalmaya başladı. Ekranımda yanıp sönen numarayı tanıyamayınca vücudum anında titremeye başlıyor. "Bu o olabilir."

Tristan hemen izi sürmeye başlıyor ve sonra cevap vermem için başını sallıyor.

Sakin ol.

Kendini kaybetme.

Dash'in hatırı için sakın olmalısın.

Telefona cevap veriyorum, "Christopher Hayes." diyorum.

DASH

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Dört gündür burada mıyım? Beş mi? Artık bilmiyorum.

"Beni sevdiğini söyle!" Josh bağılıyor, boynundaki damarlar şişiyor.

Christopher'ı

seviyorum.

Christopher'ı.

Onu düşünmek, çatlamış dudaklarımdan kuru bir hıçkırığın kaçmasına neden oluyor.

Artık kendim gibi hissetmiyorum. Sanki Josh eskiden benim için anlamlı olan her şeyi, inandığım her şeyi yok etmiş gibi.

Christopher ve ailem beni hayati tehlikelerden koruyabileceklerdi.

Hayallerimin gerçekleşeceğini.

Sadece mutlu olabileceğimi.

Beni bulacaklarını ve zamanında

kurtaracaklarını. Ama kurtarmadılar.

Beni bulamayacaklar. İçimde bir şeyler kırılıyor.

Umut mu? Cesaret? Yaşama arzusu?

Hiçbir fikrim yok ama bu beni değersiz hissettiriyor. Sanki başlangıçta yeterince anlamlı değilmişim gibi.

Christopher'ı asla hak etmedim.

Kendime olan saygımdan, hayallerimden geriye hiçbir şey kalmadı. Bir sonraki nefesim Josh'a bağlı.

Tekrar asıldığım yerde bir inilti çıkarıyorum, ip derimi kemiriyor. Her gün bir önceki günün tekrarı. Hayatta kalma isteğimi öldürüyor.

Beni zihinsel olarak çökertti, bir hiçmişim gibi hissettirdi... sadece bir hiçmişim gibi.

Josh bana doğru ilerlemeye başladı. Kolunu geri çekiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Artık bununla başa çıkamıyorum. Açlıkla birleşen tüm bu acı beni daha iyi hale getiriyor. Öleceğimden eminim.

Belki de en iyisi budur.

Yumruğu sertçe yan tarafıma çarpıyor ve tek yapabildiğim nefes almak için öğürmek oluyor. Bir sonraki darbeden önce kendime gelmek için zamanım yok.

"Beni sevdiğini söyle," diye tekrar kükrüyor.

Acı varlığının toplamı haline geliyor. Nefes almaya çalışıyorum ama yapamıyorum, çok canım yanıyor, keşke bayılsam diyorum. Ama karanlığın rahatlığı gelmiyor, sadece kemer zaten ham olan sırtımın üzerinde tekrar çatladığında yeni bir acı seviyesi geliyor.

Sonunda bilincimi kaybetmeden önce dakikalar yorucu saatler gibi geliyor.

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama vücudumun her parçası acı içinde çılgılık atarken yerde uyandım. Hiç hareket edemiyordum.

"Hiç uyanmayacaksın sandım. Bir süre beni endişelendirdin." Josh'un sesini duymak bile vücudumu korkuyla sarsıyor. "Acıkmış olmalısın, aşkım."

Josh oturmama yardım ediyor ve sonra kucağıma bir tabak koyuyor. Karides salatasını görmek beni ağlamaklı ve duygusal hissettiriyor. Josh bir ısırtığı dudaklarıma götürüyor ve karşı koyamayıp ağzımı açıyorum.

En temel ihtiyaçlarım için ona bağımlıyım. İnsanlığımın son kırıntılarını da benden alıyor.

Josh bana bir şişe su uzatıyor ve ona karşı gelmeye devam edersem beni öldüreceğini bildiğimden, "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

Dudakları anında yukarı kıvrılıyor ve içimi garip bir rahatlama duygusu kaplıyor. Neredeyse temizleyici bir yağmur gibi, eski derimin - eskiden olduğum kadının - son parçalarını da döküyor.

Josh şişeyi dudaklarıma doğru tutuyor ve ben de açgözlülükle onun izin verdiği kadar içiyorum.

Eğer teslim olursam, belki artık bana zarar vermez.

Midem bulanıyor, yemek ve su konusunu açmamak için birkaç derin nefes alıyorum ve fısıldıyorum: "Sana ihanet ettiğim için özür dilerim."

Kelimeler içimdeki son parçayı da söküp atarken gözlerimi kapatıyorum.

Hayalleri olan Dash.

Christopher gibi bir adamı hak ettiğini düşünen Dash.

Sevilmeye deęer olduęunu dūřınen Dash. Hatta buna hakkı olduęunu.

Gözlerimi tekrar açtığımda Josh çok mutlu görünüyordu. İçime yoğun bir rahatlama yayılıyor.

"şimdi o kadar da zor değilmiş," diye mırıldanıyor öne doğru eğilip yüzümden saçlarımı çekerken. Kendimi bu şefkatli dokunuşa doğru eğilirken buluyorum. Parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor ve yüzümü yukarı doğru itiyor. "şimdi bana beni sevdiğini söyle."

Kelimeler dudaklarımdan süzölürken göğsümde bir hıçkırık birikiyor. "Seni seviyorum."

Josh'un gülümsemesi genişliyor ve sonra bana doğru eğilerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, "Yapman gereken önemli bir telefon görüşmesi var" dedi.

Telefon mu?

"Kime?" diye sorduğımda kelimeler ağzımdan döküldü.

"Christopher. Ona beni sevdiğini söylemelisin," diyor, dudakları muzaffer bir küçümsemeyle kıvrılıyor. "Kazandığımı bilmesini istiyorum. Senin onu sevdiğini düşündüğüne inanabiliyor musun? Yani, bu ne lan? Çok komik, değil mi?" Gülmeye başlar. İçimde garip bir çekişme var. Aramanın Christopher'ın beni bulmasına yardım edeceği umuduyla dolup taşarken, yanlış bir şey söylemekten, Josh'ı üzecek bir şey yapmaktan ölesiye korkuyorum.

Başımı sallayarak fısıldıyorum, "Bu çok saçma."

Josh cebinden bir telefon çıkardı. Elimi uzatmak için kaldırdığımda başını sallıyor. "Arama hoparlörden yapılacak. Her kelimesini duymak istiyorum."

Christopher'ın sesini tekrar duyma şansımı kaybetmek istemediğim için hızlıca başımı sallıyorum.

Josh'un numarayı çevirmesini izlerken umut ve korkudan neredeyse ateşim çıkacak gibi hissediyorum. Numara çalmaya başladığında, karşı konulmaz bir duygu boğazımı düğümlüyor.

"Christopher Hayes," diye cevap veriyor, sesi daha önce hiç duymadığım bir şeyle dolu. Sanki sakın kalmak için mücadele ediyor gibi.

İçimden duygular akıyor ve "Bu... Dash." demekte zorlanıyorum. İçime dolan yoğun duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyor.

"Dash!" Christopher'ın sesi keskinleşiyor ve sanki hareket ediyormuş gibi geliyor. "İyi misin? Neredesin?"

"Kapa çeneni ve dinle," diye homurdanıyor Josh, sonra bana bakıp başını sallıyor. "Anlat ona."

Kelimeleri sıkarak söylerken boğazım düğümleniyor. "Josh'la birlikteyim." Gözlerimi kapatıyorum. "Onu seviyorum."

"Duydun mu, Hayes?" Josh böbürleniyor. "Ben kazandım. Beni seviyor."

"Seni duyuyorum," diyor Christopher kelimeleri ısırarak. "Beni yenmek nasıl bir duygu?"

"Uzun zamandır bekliyordum," diye alay ediyor Josh. "Hiç şansın y o k t u ."

"Ben y a p m a d ı m ." Christopher'ın sesindeki aldatıcı sakinliği duymak kafamı karıştırıyor.

Zaman kazanmak için mi oynuyor, yoksa umurunda değil mi?

Tanrım, belki de umurunda değildir. Belki Josh haklıydı.

Zihnim bunu kabul etmekte zorlanıyor.

"Özür dilerim Christopher," diyorum, sesim panikle titriyor. "Başından beri Josh'tı. Bana göz kulak olması için özel bir dedektif tutarak çok zahmete girdi." Eğilerek elimi Josh'un kalçasına koyuyorum. "Onu tüm kalbimle seviyorum" derken göz göze geldiğimizde dudaklarıma titrek bir gülümseme yerleştirmeyi bile başarıyorum.

"Anlıyorum," diyor Christopher, sesi daha yumuşak. "Anlıyorum, Dash."

Josh bir kıkırdama çıkarır. "Sen de beni yenebileceğini sanıyordun. Dash'in bu konuda ne diyeceğini bilmek ister misin?"

"Evet," Christopher sanki sinirlenmiş gibi kelimeyi gıcırdatarak söylüyor.

Josh bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de "Bu çok saçma" diyorum.

"Duydun mu, Hayes?" Josh gülüyor.

"Her kelimesi," diye homurdanıyor Christopher. Sonra da ekliyor:

"Yoldayım... önemli bir toplantıya gidiyorum."

Tüylerim diken diken oldu.

Şu anda yolda olduğunu mu söylüyor? Bana mı? Nerede olduğumu öğrendi mi?

Oh, Tanrım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Ama sonra gözlerim Josh'unkilerle buluşuyor ve içimdeki azıcık umut da yok olup gidiyor.

Belki Christopher sadece bir toplantıya gidiyordur?

Göğsümde kaos patlarken boğazımda bir yumru oluşuyor. Umutla hayal kırıklığı savaşıyor, başım dönüyor.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Josh aramayı kesmek için parmağını ekrana götürürken bana soruyor.

Panik bir yıkım topu gibi içime çöküyor ve kontrolümü kaybederek telefonu elinden alıyorum. Her şeyi anlatmak için acele ediyorum, "Bir kulübedeyim. Beni burada bırakma. Lütfen. Seni seviyorum. Aileme onları sevdiğimi söyle."

Josh'un eli başımın yan tarafına çarpıyor ve cihaz yerde kaymaya başlıyor. "Lütfen," diye bağıryorum ve sonra Josh'un ayakkabısının tabanı kulağıma geliyor ve karanlık beni altına çekiyor.

Bölüm 19

DASH

Gözlerimi açıp Josh'a odaklandığımda, vücudum onu görünce otomatik olarak sarsılıyor.

"Bu ne lan Dash. Bana yine ihanet mi ettin?" diye tıslıyor cansız gözlerle bana bakarken.

Beni öldürmesinin an meselesi olduğunu bilerek, "Özür dilerim," diye sızlanıyorum. Öyle demek istememiştim. Seni seviyorum."

Josh saçlarımdan tutup beni yukarı çekiyor ve başımda dayanılmaz bir acı zonklamasına neden oluyor. Beni tekrar bağladığında, arkamda kaybolurken bedenim gevşek bir şekilde asılı kalıyor. Ellerini sırtımda hissediyorum ve bu beni sarsıyor, sonra kumaşın yırtılma sesi havayı dolduruyor.

Kemerini çıkardığını duyuyorum ve ne olacağını bilmek göğsümde bir hıçkırık birikmesine neden oluyor. "Özür dilerim," diye hıçkırıyorum. "Özür dilerim."

"Bana bir daha ihanet etmeyeceksin. Gerekirse seni döverim," diye homurdanıyor Josh.

Sonra deri, zaten ham olan derimi kırbaçlıyor ve ben kırık bir çığlık atıyorum. "Özür dilerim," diye çaresizce inledim. "Seni seviyorum. Özür dilerim."

Kumaşın geri kalanını yırtıyor ve beni iç çamaşırla titrerken bırakıyor. Sonra sanki deri sırtımdan derimi yırtıyormuş gibi hissediyorum. Boğazımın arkasında kan tadı alana kadar çığlık atıyorum.

Artık savaşmam.

Edemem işte.

Ciğerlerime hava almak için sadece nefes alabiliyorum.

Çok uğraştım.

*Bununla yüzleşecek kadar güçlü olmadığım
için üzgünüm. Daha fazla mücadele
edemediğim için üzgünüm.*

Benim vücut durur sarsıntı olarak Josh devam ediyor
için vurmak Ben, her biri Kırbaç darbesine ondan
gelen bir hırıltı eşlik etti.

Özür dilerim.

Bilincim gidip gelmeye başlıyor ve kapı çarparak açılıp Alexei içeri
girdiğinde, bunun zihnimin bana oynadığı bir oyun olup olmadığını merak
ediyorum.

Karanlık görüş alanımı çevrelemeye başlıyor ve gördüğüm son şey
Christopher'ın bana doğru koştuğu oluyor.

CHRISTOPHER

Arabadan inen Alexei eliyle toprak yolu işaret ediyor. "İleride bir kulübe var."
O ve Tristan önce oraya gittiler, babam, Jax Amca ve ben de arkalarından
gittik. Eğer o arama olmasaydı, Dash'in yerini asla bulamayacaktık.

Alexei ve Tristan önden gidiyor, arkalarından silahlarını çekiyorlar. "Onu
öldürmeyin," diye emrediyorum. "O benim." Bu konuşmadan sonra
O pisliği ellerimle boğacağım.

Dash'in sesi... Tanrım... sesi yenilmiş gibiydi... kırılmış.

Bir kulübe görüldüğünde çığlıklar havayı dolduruyor ve ben koşmaya
başlıyorum. Alexei daha hızlıydı ve omzunu atarak kapıyı çarptı.

Kulübenin içine girdiğim ve Dash'i Josh arkasından gelirken gördüğüm
anda kalbim duracakmış gibi hissediyorum.

Yüce Tanrım.

Korku içimi ürpertiyor ve içgüdülerim devreye giriyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Çok fazla kan var ve Dash tanınmaz halde. Kalbim küçülüyor, neredeyse yokmuş gibi hissediyorum.

Jax Amca Dash'in bileklerini çözmeme yardım ediyor. Her çürük, her damla kan damarlarımdaki kanı donduruyor. Vücudu bana yaslanıyor ve bir saniye bile kaybetmeden onu göğsüme kaldırıyorum.

Alexei ve Tristan Josh'u zapt ederken, Dash'i Leigh Teyze'ye götürmem gerektiği için kulübeden aceleyle çıktım. Jax Amca arabaya ulaşmak için önden koşuyor. Yolcu kapısını açıyor ve ön taraftan sürücü tarafına geçiyor.

O kulübeden hızla uzaklaşırken ikimiz de tek kelime edemiyoruz ve ancak o zaman Dash'e iyice bakabiliyorum.

İçimdeki korku büyürken dudaklarım aralanıyor.

Tanrım, ona ne yaptı?

Dash'imden neredeyse hiç iz yok. Çürükler, kızgın kırmızı yaralar halinde neredeyse görünen her santimini kaplıyor. Sanki adam onu beslemeye zahmet etmemiş gibi çok kilo kaybetmiş.

Gözlerini kırıştıtarak açıyor ve yeşil irislerinin bana baktığını görmek beni tarifsiz bir duyguyla dolduruyor. Ancak yanağına bir damla gözyaşı düştüğünde bunun benden geldiğini anlıyorum.

"Dash," diye inliyorum, acı dayanılmaz.

Gözleri tekrar kapanmadan önce morarmış yüzünde yürek parçalayıcı bir ifade belirliyor.

Zaten içinde bulunduğu durumdan daha fazla acı çekmesine neden olmak istemediğim için kılımı bile kıpırdatmaya korkuyorum.

"Leigh onu iyileştirecek," diye mırıldanıyor Jax Amca, sesi sözcüklerin üzerinde çatlıyor. "Leigh bebeğimizi iyileştirecek."

Gözyaşlarımı durduramıyorum ve sonunda onu tekrar kollarıma almanın verdiği rahatlama mı yoksa içinde bulunduğu korkunç durumun şokundan mı kaynaklandığından emin değilim.

Neye katlanmak zorunda kaldı?

Leigh Teyze'ye gitmek tam bir işkence. Jax Amca arabayı evlerinin garaj yolunda gıcırdayarak durdurduğunda, arabanın etrafında koşmasını ve benim için kapıyı açmasını beklemek zorundayım.

Jax Amca ön kapıya doğru koşarken ben dikkatlice manevralar yaparak araçtan iniyorum. "Bulduk, Dash." diye bağırdığını duyuyorum. Gel. Çabuk ol!"

Ben merdivenleri çıkarken Leigh Teyze ve Bayan Sebastian kapıya ulaşıyor ve Leigh Teyze acı dolu bir hıçkırıyla, "Aman Tanrım. Bebeğim benim."

Bana doğru ilk hareket eden Bayan Sebastian oldu. Dash'in bileğini tutarken, "Üst kattaki yatak odası," diye talimat veriyor. Birlikte hareket ediyoruz ve Leigh Teyze hâlâ olduğu yerde donup kaldığında Bayan Sebastian, "Gel Leigh. Sana ihtiyacı var."

Dash'in vücudu şiddetle titremeye başlıyor ve onu düşürmemek için sıkıca kavramak zorunda kalıyorum. "Tanrım, Dash. Oh, Tanrım," diye mırıldanıyorum, her şeyi tüketen bir korku beni ele geçiriyor.

Leigh Teyze yanımdan geçerken, "Önce tomografi çekilecek," diyor. Dash'in içinde bulunduğu ağır durumun şokunu atlatmışa benziyor. Onu Dash'in hastane odasına dönüştürülmüş eski yatak odasına kadar takip ediyorum. Leigh Teyze yatağı işaret ediyor.

Alexei'nin adamları her şeyi getirmiş olmalı.

Tanrım, Alexei'ye çok şey borçluyum.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde Dash'i yatağa yatırıyorum ve sonra Leigh Teyze ve Bayan Sebastian devralırken geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Saniyeler sonra Bayan Sebastian kolumdan tutup beni odadan dışarı çıkardı. "Tarama yaparken makinenin yakınında olamayız. Sadece birkaç

dakika."

Başımı sallayarak gözlerim onunkilere kilitleniyor. "O iyi olacak, değil mi? Onu iyileştirebilir misin?"

Bayan Sebastian sorularıma cevap vermeden beni kucaklıyor.

Jax Amca koridordan geliyor, teni neredeyse yarı saydam. "Carter, Tristan ve Alexei ile birlikte. Josh'u bir depoya götürdüler." Endişe sesini gerginleştiriyor, sanki her an patlayacakmış gibi bir ses çıkarıyor.

Josh.

Telefonumu çıkarmadan önce koridorda yürüyüp odadan uzaklaşıyorum. Tristan'ın numarasını çevirip cevap vermesini bekliyorum.

"Dash nasıl?" diye soruyor hemen.

"Bilmiyorum. Leigh Teyze tomografi çektiriyor," diye bildiklerimi anlatıyorum. "Çok kötü görünüyor," diye itiraf ediyorum kardeşime.

"Üstesinden gelecektir," diye beni cesaretlendirmeye çalışıyor. "Josh'la ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye kelimeyi gıcırdatarak söyledim. "Ben uzaklaşana kadar onu orada tut. Durumunun stabil olduğundan emin olana kadar Dash'i bırakmak istemiyorum."

"Tamam."

"Tristan," diyorum ki telefonu kapatmasın. "Ona içecek ya da yiyecek bir şey verme."

Kardeşim karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Tabii ki."

"Sen de ona dokunma," diye uyarıyorum onu, ağabeyimin ne kadar çabuk sinirlendiğini bildiğim için.

"Aww lanet olsun, işte gidiyorsun ve tüm eğlenceyi mahvediyorsun," diye mırıldanıyor, muhtemelen beni gülümsetmeye çalışıyor, ama şu anda imkansız.

Bölüm 20

CHRISTOPHER

Kendimi temizledikten sonra tekrar odaya bakıyorum ve Leigh Teyze ile Bayan Sebastian'ın Dash'in sırtıyla uğraştıklarını görüyorum. Bir kova dolusu kanlı havlu var ve hâlâ meşguller.

Bayan Sebastian beni fark etti. "Yine de biraz zaman alacak. İşimiz bitince sizi ararım."

Başımı sallayarak koridora geri dönüyorum.

"En azından iç hasar yok," diye mırıldanıyor Jax Amca.

Nişanlım kan revan içindeyken nimetlerimi sayamıyorum.

Başımı sallıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor, sonra diyor ki, "Burada yapabileceğimiz bir şey yok. Gidip Josh'la ilgilenelim."

Odaya dönüp bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Biz de yapabiliriz."

Jax Amca odaya girer. "Carter ve çocuklarla buluşacağız.

En fazla bir saat sürer. Bir şeye ihtiyacınız olursa aramanız yeterli."

Leigh Teyze cevap bile vermiyor. Yüzde yüz Dash'e odaklanmış, elleri olabildiğince hızlı bir şekilde tamir etmek için hızla hareket ediyor.

Bu manzara rahatlatıcı.

Bayan Sebastian da başını kaldırmadan, "Tamam," diye cevap veriyor.

Biz Josh'la ilgilenirken kadınları Dash'le ilgilenmeleri için bırakıyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, Josh hakkında pek düşünmedim. Dash'e çok odaklanmıştım. Onunla ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Dash'ten milyon kat daha kötü görünüme kadar onu dövmek ve Alexei'den onu öldürmesini istemek arasında gidip geliyorum.

Arabaya bindiğimizde ve bizi babamın gönderdiği adrese götürdüğümde, "Josh ile ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

Her ne kadar bu pisliği bitirmek istesem de, bu sadece bana bağlı değil.

Jax Amca bir an düşünür. "Onu polise teslim etmek için artık çok geç. Onu ömür boyu parmaklıklar ardında görmek isterdim ama ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz."

Kabul ediyorum, başımı sallıyorum.

"Bebeğime zarar verdi," diye mırıldanıyor Jax Amca, sesi duygu yüklü. Bu ses kalbimi daraltıyor.

"Onu öldürecek miyiz?" Doğrudan soruyorum, günün sonunda tek sonucun bu olduğunu biliyorum. Gitmesine izin veremeyiz ve Dash'e yaptıklarından sonra... ölümü hak ediyor.

Jax Amca yanımda donmuş bir şekilde oturuyor ama yüzündeki üzgün ifadeden onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum.

Josh neredeyse Dash'i öldürüyordu. Eğer oraya gitmeseydik, muhtemelen ölmüş olacaktı.

"Alexei bunu yapacak mı?" Jax Amca, Tristan'ın en iyi arkadaşı hakkında çok fazla şey bilmediği için sorar.

"Evet, yapacak."

Depoya yanaşıyoruz ve babamın arabasının arkasına park ediyorum. Araçtan indiğimde Jax Amca'yı beklerken etrafa göz gezdiriyorum. İçeri girdiğimizde ortalık sessizdi ve ben her şeyi inceliyordum.

Alexei adamlarından biriyle yan tarafta duruyor. Babam ve Tristan, bir sandalyeye bağlı olan ve bilincini yitirdiği belli olan Josh'un yanındadır.

Josh'un önünde durduğumda içimdeki her şey titremeye başlıyor. Tristan Josh'un yanağına tokat atmaya giderken babam yanıma geliyor. "Uyanma zamanı, Josh." Yanağını okşamaya devam ediyor. "Hadi ama. Uyan artık."

"Hep aynı saçmalıkları anlatıp duruyor," diye homurdandı babam. "Dash'i ne kadar sevdiğini ve onun için en iyisini yaptığını. Lanet olası delilik. Mide bulandırıcı."

Josh başını kaldırıyor ve göz göze geldiğimizde kıkırdamaya başlıyor. Bir süre sonra, "Kazandığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Dash'in bu adamla dört lanet gün geçirdiğini düşünerek ona bakıyorum. Neredeyse onu öldürüyordu.

Sanki içimde bir şimşek çakıyor ve soğukkanlılığımı koruyamayarak ileri atılıyorum. Yumruğum Josh'un çenesiyle birleştiğinde hiç tatmin olmadım.

Ne yaparsak yapalım adalet yok.

Dash hala yaralı. Hâlâ bir kova dolusu kanlı havlu var. Hâlâ aç bırakılmış ve işkence görmüş.

Yapacağım hiçbir şey bunu ortadan kaldırmayacak ya da daha iyi hale getirmeyecek.

Bir adım geri atıp başımı sallıyorum. "Hayır, ben kazanmadım." Gözlerim Alexei'ye kayıyor ve "İcabına bak" diyorum.

Alexei başını sallıyor ve o yaklaşırken gözlerim tekrar Josh'un kılere kilitleniyor ve sonra "Sen de öyle." diyorum.

"Cehennemde çürü," diyor Jax Amca, sesi gergin.

Alexei Josh'un arkasından yaklaşıyor ve Josh'un kafasının arkasına bir silah dayarken gözleri son bir kez benimkilerle buluşuyor.

Bu kimin kimi öldürebileceği ile ilgili değil, Dash'i güvende tutmam gerektiği ve Josh'un yaşamasına izin verilen bir dünyada asla güvende olamayacağı gerçeği ile ilgili.

Başımı salladığımda bir klik sesi geliyor ve Josh öne doğru yığılıyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ama beklediğim bu değildi.

Kafasından kan damlıyor ve başka bir insanın ölüm emrini verdiğimi bilmek beni hasta ediyor.

"Dash'e geri dönmem gerekiyor," diyorum, adaletin yerini bulduğunu hiç hissetmeden. Tekrar Alexei'ye bakarak, "Ücretin ne kadar olduğunu bana bildirin," diyorum.

Başını sallamaya başladı ve bana "Senin gibi bir adama hiçbir şey borçlu olamam. Bana ücreti söyle."

Başını sallıyor. "Standart ücret. Bulma. Ortadan kaldırma. İmha etme. Üç nokta beş."

"Bana banka bilgilerini gönder."

Arkamı dönüp Jax Amca ve babamla birlikte depodan çıkıyorum.

DASH

Kendime geldiğimde, bedenim içgüdüsel olarak küçük bir topun içine kıvrılıyor. Acı içime işliyor ve acı dolu bir nefesi benden koparıyor.

Soğuk bir el beni kavlıyor ve vücudum tepki veriyor. Gözlerim açılırken çırpınmaya başlıyorum ve beklenmedik bir şekilde düşüyorum.

"Annem. Annen. Güvendesin, bebeğim. Benim, annen."

Geri çekiliyorum ve bir şey kolumu çekiyor. Ancak bir duvara çarptığımda duruyorum, nefeslerim dudaklarımda patlıyor.

Bacaklarımı yukarı çekiyorum ve vücudum şiddetle titrerken etrafımı anlamaya çalışıyorum.

Josh'ı görmeyi bekliyorum. Vücudum gergin, bir sonraki darbeyi bekliyor.

Ama sonra görüşüm annemin yüzüne odaklanıyor ve gördüklerimi algılayamıyorum. Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor.

Anneciğim.

Yaklaşmaya devam ediyor ve eli temkinli bir şekilde koluma dokunduğunda vücudum sarsılıyor.

"Bebeğim," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi titriyor.
Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken yüzü bozuluyor ama düşmüyorlar.
Hemen yanıma oturdu. "Ben annen. Güvendesin." Kollarını bana doladığında kelimeler boğuk geliyor.
Sürekli titremem dışında donmuş bir şekilde oturuyorum.
Sonra yavaşça duyularım devreye giriyor. Her zaman dezenfektanla birlikte gelen tanıdık yumuşak kokusunu alıyorum. Dokunuşu evim gibi hissettiriyor.
Nefesim kesildi.
Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum.
"Anne?" Fısıldıyorum, sesim çiğ. Sertçe yutkunuyorum. "Uyanmak istemiyorum."
Annem sarsılıyor ve dudaklarını başımın yanında hissediyorum. O kadar hassas, o kadar iyi, o kadar güvende hissediyorum ki gözlerim kapanmaya başlıyor.
Sonra bir hareket gözüme çarpıyor ve bir adam görünce anında geriliyorum. "Lütfen. Lütfen. Lütfen," diye yalvarmaya başlıyorum. "Özür dilerim." Gözyaşları içimi ısıtıyor.
cilt, ve buna şaşırdım çünkü ikinci gün bunlardan bitirdim... sanırım.
Adam çömeliyor ve yüzü netleştğinde yürek parçalayan bir çığlık atıyorum.
Hayır. Bu çok zalimce. Bu her neyse. Zalimce.
Christopher bu kabusun bir parçası olamaz.
Elini kaldırıp bana uzanırken histerik hissediyorum.
"Hayır. Hayır. Hayır," diye hıçkırıyorum. "Lütfen.
Dur. Yapamam."
Gözlerimi kısıtırıp kapatıyorum, bedenim darbeyi bekliyor, zihnim paramparça oluyor ve hayatta kalma isteğimin son kırıntıları da yok oluyor.
Yapamam.

Bölüm 21

CHRISTOPHER

Tanrım, kalbim.

Dash ağlamaya başladığında tarif edilemez bir kalp kırıklığı içimi titretiyor. Bayan Sebastian omzuma vurdu. "Onu sakinleştirmemiz için bize biraz zaman verin."

Ayağa kalkan Dash bir çığlık atıyor. Bayan Sebastian ona bir şey enjekte ediyor ve saniyeler sonra çığlıkları iniltiye dönüşüp sessizleşiyor.

Leigh Teyze dizlerinin üzerine çökerken yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Dash'in hayati değerlerini kontrol ediyor, sonra bana bakıyor. "Serumu tekrar takabilmem için onu yatağa geri koyabilir misin?"

"Tabii ki."

Dash'in yanına geçtim ve Leigh Teyze "Sırtına dikkat et." dedi.

Kollarımı yavaşça Dash'in altına sokarken başımı sallıyorum. Üzerinde sadece bir bornoz var ama kumaş onu tamamen sarıyor. Onu göğsüme doğru kaldırarak doğruluyorum. Gözlerim onun morarmış yüzünü tarıyor ve bu kalbimden bir parça koparıyor.

Onu bırakmak istemiyorum ama başka seçeneğim olmadığını bildiğim için yatağa doğru yürüyorum ve onu dikkatlice yatırıyorum. Leigh Teyze hızlıca serumu tekrar takıyor, sonra da önceki yerdeki kanı siliyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kendine geldi. Güvende olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum." Leigh Teyze titreyerek nefes alıyor, duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor.

Daha önce hiç görmediğim bir şey. "Sanki hala oradaymış gibi."

Jax Amca yatağın yanına geliyor ve gözleri Dash'i taradığında fiziksel bir darbe almış gibi görünüyor. Bir adım geriye doğru sendelediğinde, hemen bir kolumu arkasına koyuyorum. Nefes alış veriş hızlanmaya başlıyor ve sonra titriyor.

İçinden yürek parçalayıcı bir inilti yükselirken elini ağzına götürüyor. "Tanrım."

Leigh Teyze boğuk bir ses çıkarıyor ve Jax Amca'ya doğru ilerlediğinde geri çekiliyorum. Kollarını birbirlerine doluyorlar ve sonra Jax Amca Leigh Teyze'yi de yanına alarak yere yığılıyor.

Acılarını izleyemiyorum. Çok çığ. Arkamı döndüğümde, bakışlarım aileme takılıyor. Babam elini bana uzatıyor ve bedenim hareket ediyor. Parmakları kolumu kavıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor.

Hâlâ rahatlık yok. Endişe yeni bir şekil aldı. Dash'i bulmuş olabiliriz ve evet, o yaşıyor... ama... bundan nasıl kurtulacak?

"Noah'yı aramalıyım," diyor Jax Amca. "Burada olması gerekiyor."

Lanet olsun. Bunu herkesten daha fazla saklayamayız.

"Danny," diye mırıldanıyorum babama.

"O biliyor. Onu bilgilendirmeye devam ediyorum. İşten sonra uğrayacak," diye cevaplıyor annem.

Tanrım, çalış.

Ben bir şey söyleyemedim babam, "Sen ofise dönmeye hazır olana kadar ben devralacağım. Hiçbir şey için endişelenme."

"Teşekkürler baba," diye fısıldıyorum. Anneme bakmadan önce gözlerim onunla kilitleniyor. "Her şey için."

Ailem olmasaydı, bunu atlatabileceğimi sanmıyorum.

"Noah," dediğini duyuyorum Jax Amca'nın arkamdan. Döndüğümde telefonla konuştuğunu görüyorum. "Buraya gelmen gerek. Dash arıyor." Sesindeki gerginlik içimi parçalıyor.

Bayan Sebastian'ın yatağın diğer tarafında durduğu yere doğru yürüyorum. Gözleri Dash'ten ayrılmamıştı. Kolumu omuzlarına koyarak, "İyileşecek, değil mi?" diye soruyorum.

Bayan Sebastian başını sallamaya başlıyor ve sonra yüzü çöküyor. Onu hemen göğsüme doğru çektim. "Yapacak," diye hıçkırıyor. "Yapmak zorunda."

Sesinde duyduğum endişeye karşı gözlerimi kapatıyorum.

Hepimiz yatağın etrafında duruyoruz, duygularımız tekrar kontrolden çıkmadan önce sakinleşiyor. Sanki Dash'in kaybının yasını tutmaya başlamış gibiyiz.

Dash'in eline uzandım ve nişan yüzüğünün olmadığını fark ettim. Parmaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. Ona doğru eğilerek saçlarına bir öpücük konduruyorum çünkü tek güvenli nokta orası, sonra fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Dakikalar sonra Noah aceleyle odaya giriyor ve gözleri Dash'e takılır takılmaz ellerini kaldırıp ağzını kapatıyor. "Tanrım. Ne oldu?"

Doğrulup, "Kaçırıldı." dedim.

"Ne?" diye homurdanarak yaklaşıyor, gözleri kız kardeşi ve benim aramda gidip geliyor. "Neden kimse bana söylemedi?"

Jax Amca bir kolunu oğluna doluyor, sonra onu yana çekiyor. O, Noah'ya her şeyi anlatırken benim bakışlarım Dash'e kayıyor.

Morluklara bakıyorum, hepsi farklı renklerde. Dudakları sanki günlerdir güneşin altındaymış gibi çatlamış. Yanakları çökmüş ve bu onu her an kırılacakmış gibi kırılgan gösteriyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve kırık tırnaklarını ve kollarındaki morlukları görüyorum... Sanki her şey ancak o zaman kafama dank ediyor.

Sevdiğim kadın öldüresiye dövüldü. Onu korumak için orada değildim. Onu teselli etmek için orada değildim.

Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim.

Bacaklarım uyuşuyor ve yatağın yanına çömelerek, bir erkek olarak yaşadığım yoğun hayal kırıklığı ve ezici kalp ağrısıyla nefes almaya çalışıyorum. Nefeslerim hızlanıyor ve bedenim titriyor.

Çok üzgünüm, Dash.

Çok üzgünüm.

DASH

Odaya dolan parlak ışıkla uyandım.

Kafam karışıyor, gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim yanıyor. Tüm pencereleri kapalı kulübenin karanlığına o kadar alışmışım ki güneş ışığını görmek şaşırtıcı geliyor.

Öldüm mü ben?

Görüşüm pencereye odaklanıyor, dışarıdaki ağaç tanıdık, rahatlatıcı.

"Bebeğim?" Annemi duyuyorum, sesi dikkatle dolu.

Bakışlarımı yavaşça ona çeviriyorum.

"Anneciğim. Kafamın içinde beş yaşındaki sesimi duyuyorum.

"Annem," diye fısıldıyor bana doğru eğilirken. Gözleri acıyla doluydu.

"Güvendesin."

Ben güvendeyim.

Kelimeler yanlış geliyor, sanki benim dünyama ait değillermiş gibi.

Annemin arkasından daha büyük bir beden geliyor ve korku boğazımı sıkıyor. Nefes alışım hızlanıyor ve aralıksız bir bip sesi odayı dolduruyor.

"Tatlım," diye babamın sesini duyuyorum ve zihnimin gördüklerimi kabul etmesi bir an alıyor.

Ailem.

Bu da başka bir rüya mı? Bir halüsinasyon mu? Öldüm mü ben?

Babam bana doğru uzanıyor ve eli saçıma değdiğinde kontrolsüzce titremeye başlıyorum.

Çok iyi hissettiriyor, baba.

Babam anında geri çekiliyor, yüzünde parçalanmış bir ifade beliriyor.

Noah ortaya çıkıyor ve bu beni daha fazla kalp ağrısıyla dolduruyor.

Bu bir rüya olmalı.

İşkence gibi güzel bir rüya.

Uyanmak istemiyorum.

Lütfen uyanmama izin verme.

Belki de bu benim cennet versiyonumdur?

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Bunun gerçek olup olmaması umurumda değil. Sadece uyandırılmadan ya da bitmeden önce her şeyi anlatmak istiyorum. "Daha fazla mücadele etmediğim için özür dilerim. Denedim."

Annem nefes almakta zorlanıyormuş gibi soluk soluğa kalmaya başlar. Başını sallayarak kalın bir sesle şöyle der: "Bebeğim, yapma. Artık güvendesin. Her şeyi daha iyi yapacağım. Tamam mı? Birden ona kadar bir ölçekte, on dayanılmaz, ağrın nasıl?"

Acı mı?

Bu benim bir parçam oldu.

Vücudumun her zerresine işlemiş.

Christopher odaya girdiğinde, zihnimin bana oyun oynadığını anlıyorum. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve tek gördüğüm acı dolu bir dünya oluyor. Sanki hissettiğim her şey onun gözlerine yansıyor.

Derin bir ürperti vücuduma yayılıyor, o kadar kötü titrememe neden oluyor ki, dudaklarımdan hızlı ve kesik kesik çıkan nefeslerimi duyabiliyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor, ta ki kaslarıma acı veren kramplar girene kadar, sanki büzüşüp yok oluyormuşum gibi.

Christopher elimi tutuyor ve dokunuşu sıcak, evimdeymişim gibi hissettiriyor. Sonra bana doğru eğiliyor ve o korkunç sözleri duyuyorum. "Seni seviyorum."

*Hayır, yine olmaz. Daha fazla
dayanamam. Dayanamam.*

Başımı sallamaya başlarken kendimi geri çekmeye çalışıyorum. Panik ve korku, kırık ruhumdan geriye kalanları harap ederken "Lütfen," diye soluk soluğa kalıyorum. "Özür dilerim."

Nedense nefes alışım y a v a ş l a m a y a başlıyor ve rüya karanlığın içinde kaybolana kadar içime tuhaf bir uyuşukluk yayılıyor.

Bölüm 22

CHRISTOPHER

Dash, Leigh Teyze'nin verdiği sakinleştiriciyle sakinleşirken donup kalıyorum.

Sikeyim.

Beni görünce iki kez kendini kaybetti. Gözlerim

Leigh Teyze'ye kaydı. "Sorun bende mi?"

Dash ve benim aramda bir bakış attı ve sonra şöyle dedi: "Sadece alışması gerekiyor. Bu zaman alacaktır. Tepkilerinin aşırı olması normal." Leigh Teyze serumu kontrol ediyor. "Uzun süre baygın kalmayacak. Onu daha az sakinleştirmeye çalışıyorum."

Yatağın yanına otururken başımı sallıyorum. Uyanma ihtimaline karşı hepimiz geceyi Dash'le birlikte burada geçirdik. En azından iyi bir gece uykusu çekti.

Bayan Sebastian elinde kahve dolu bir tepsiyle odaya girdi. Hepimize birer fincan verdikten sonra cebini karıştırıyor. "Neredeyse unutuyordum. Bunu Dash'in üzerinde bulduk." Nişan yüzüğünü bana uzattı.

Açıkçası Josh'un ondan kurtulduğunu düşünerek hiç aklıma gelmemişti. Yüzüğü Bayan Sebastian'dan aldım ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Neredeyse Dash'in parmağına takacaktım ama sonra fikrimi değiştirdim, bunu o uyanıkken yapmak istedim. Yüzüğü cebime sokarken, gözlerim Dash'e geri dönüyor.

Kahvemi yudumluyorum ve sonra bakışlarım onun çatlamış dudaklarına takılıyor. Fincanı yatağın yanına bırakıp soruyorum: "Dudaklarına bir şey süremez miyiz? Dudak kremi?"

Bayan Sebastian bir kutu vazelini işaret ediyor.

Küveti kaldırıp kapağını çıkarıyorum ve işaret parmağıma biraz sürüyorum. Dudaklarına sürerken dokunuşumu olabildiğince hafif tutuyorum, kesiklere karşı ekstra dikkatli oluyorum.

Her birkaç dakikada bir, Josh'un bunu ona nasıl yapabildiğini anlamakta zorlanarak, içten içe sarsılıyorum.

Kötü haber olduğunu biliyordum ama bu... düşünülemez.

Ayrıca onu öldürtmek vicdanımı da rahatlatıyor. Başka bir insana bu şekilde zarar verebilecek hiç kimsenin yaşamasına izin verilmemeli.

Kendime Dash'i ve gelecekte kafayı takabileceği herhangi bir kadını korumanın tek yolunun bu olduğunu söyledim.

En azından onunla temasımız olmadı. Kayıp olduğu bildirilirse, yetkililer ve ailesi etrafımızda dolanmaz.

Tıpkı onun olabileceğini hiç düşünmediğim gibi.

Dash kıpırdanmaya başladı ve hepimiz anında gerildik.

Ayağa kalkıyorum ve ona doğru eğilerek gözlerinin açılmasını bekliyorum. Kirpikleri titrerken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve yeşil gözleri bana odaklandığı anda, "Güvendesin Dash. Artık kulübede değilsin. Seni bulduk. Ailenin evindeki odandasın."

Dudakları ayrılır ve boğuk bir ses çıkar.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Evindesin. Artık sana zarar veremez."

Son cümle ona ulaşmış gibi görünüyor çünkü başını sallamaya başlıyor.

Jax Amca ve Leigh Teyze yaklaşır ve Jax Amca onun elini tuttuğunda Dash kasılır, ama Jax Amca geri çekilmeye başladığında Dash fısıldar, "Bırakma baba. Beni bırakma."

Tanrım.

Elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, gözlerim duyguyla yanıyor. "Nasıl hissediyorsun? Ağrı için bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gözleri benim yerime annesine kaydı. "Sekiz."

Leigh Teyze başıyla onayladıktan sonra bir iğne hazırlıyor ve bunu doğrudan seruma yerleştiriyor. "Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin, bebeğim."

Dash gözleri kapanırken başını sallıyor. "Sakın bırakma baba."

Doğrulup geri çekilirken sanki kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyorum.

Bayan Sebastian elini sırtıma koyuyor ve başımı sallıyorum. Arkamı dönerek odadan çıkıyorum, böylece Dash ailesinin yanında kendini güvende hissedecek.

Olanlar için beni suçluyor mu? Onu güvende tutmadığım için?

Evden çıkana kadar yürümeye devam ediyorum. Bir ağacın altında duruyorum, her şey içime işlerken ellerimi ağzımı kapatmak için kaldırıyorum.

Beni görmek Dash'i üzüyor.

Bu düşünceyi kabul etmek çok zor çünkü her zaman teselli için başvurduğuş kişi ben oldum. Her zaman onun en iyi arkadaşı, insanı, her şeyi oldum.

Ve şu anda, ben bir hiçim.

Bayan Sebastian yanıma geliyor ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemiyor. Bir süre sonra kolunu belime doladı.

Rahatlamaya ihtiyacım olduğuş için bedenimi onunkine doğru çeviriyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum.

DASH

Ben güvendeyim.

Ben özgürüm.

Tanrım, güvendeyim.

Babamın eline yapışırken tek düşünebildiğim bu. Her hareket ettiğinde paniğe kapılıyorum ve "Bırakma baba" diye yalvarıyorum.

"Gitmeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım." Babam yarı yarıya üzerime eğilene kadar yaklaşıyor. Diğer eliyle saçlarımı okşuyor ve bu beni güvende hissettiriyor.

En son beş yaşındayken onun kucağına kıvrıldığımda ve o yanımda olduğu sürece dünyanın bana zarar veremeyeceğini bildiğimde hissettiğim türden bir güvenlik.

Artık kabinde değilim.

Bu düşünce bir deprem gibi içimi titretiyor, beni nefessiz bırakan ve kalbimi hızlandıran yoğun duygular uyandırıyor.

"Tatlım?" Babam soruyor, endişesi yüzüne kazınmış.

"Sakin bırakma. Sadece bırakma." Sesim kesilirken kelimeler ağızımdan dökülüyor. Parmaklarım babamın parmaklarına kenetlendi.

"Gitmeyeceğim," diye beni temin ediyor. "Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım." Nefes alışım yeniden yavaşlamaya başlarken başımı sallıyorum.

Annem elinde bir kase ve kaşıkla odaya giriyor. Çorba gibi kokuyor.

Ürperti vücuduma yayıldı.

"Yaptıkların için üzgün olduğunu ve beni sevdiğini söyle, ben de yemene izin vereyim.

Kelimeler anında dudaklarımdan dökülüyor, sesim titriyor. "Özür dilerim. Seni seviyorum."

Annem yatağın kenarına gelip otururken bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Hadi biraz yemek yiyelim. Tamam mı?"

Hızlıca başımı sallıyorum ve bir kaşık dolusunu dudaklarıma götürdüğünde ağızım bir hıçkırıkla açılıyor. Zengin sıvı dilimin üzerine döküldüğünde gözlerim kapanıyor.

"Bir ısırık daha," diye mırıldanıyor annem.

Gözlerimi açıyorum ve her lokmayı olabildiğince hızlı yutuyorum.

Bir hareket gözüme çarpıyor ve sonra boğuluyorum. Acı veren öksürükler içimi yırtarken, gözlerim kapının girişinde duran Christopher'a yapışıp kalıyor.

'Christopher'ın seninle evlenebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Senin koca kıçının her santim derisini sergilemesinden bıacaktır. Erkekler kendilerine ait olanı paylaşmazlar.'

Annem biraz daha doğrulmama yardım ederken vücudum sanki kemer derime vuruyormuş gibi sarsılıyor. İğne batmaları üzerime yayılıyor, her santimim acıyla canlanıyor.

"Şimdi bana beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye kekeleyorum, korku ve panik beni boğuyor. Christopher bir adım daha yaklaşıyor ve ben "Özür dilerim" diye inliyorum.

Yüzü kalp acısıyla buruşuyor ve ben hayatım için yalvarmaya başlayamadan annem yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorluyor. Alnında derin bir çatıklık var ve soruyor: "Neden bunu söyleyip duruyorsun bebeğim? Bu onu durdurdu mu?"

Zihnim ikiye bölünmüş gibi hissederken hararetle başımı sallıyorum. "Tanrım," diye inliyor babam, elimi tutuşunu sıkılaştırarak.

Annem üzerime eğiliyor ve elini başımın arkasına koyarak beni şefkatle tutuyor. "Şşş..."

Ses içimde titreşiyor, acıdan zonklayana kadar vücudumdaki her kası geriyor.

"Şşş... ses yok."

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"Şşş... sorun yok, bebeğim," diye mırıldanıyor annem.

"O sesi çıkarma" diye yalvarırken sesim titriyor.

"Tamam... Tamam. Yapmayacağım." Annem alnıma bir öpücük kondurdu.
"Yanımdayım. Güvendesin. Tamam mı? Güvendesin."

Başımı sallamaya başlıyorum ve boştaki elimi kaldırarak annemin beyaz ceketini tutuyorum. Kendimden geçene kadar kumaşa yapışıyorum.

Bölüm 23

CHRISTOPHER

"Sorun sen değilsin," diyor Leigh Teyze. "Onun yanında kullanmaktan kaçınacağımız ifadelerin bir listesini yapmaya başlamalıyız. Sanırım bunlar onu tetikliyor."

"Hangi cümleler?" diye soruyorum, gözlerim Dash'in yüzünden ayrılmıyor.

"Seni seviyorum ve şşş. Sanırım bunu sık sık söylüyordu ve anlamları onun için değişti. Artık bunları acıyla ilişkilendiriyor," diye açıklıyor Leigh Teyze.

Bu mantıklı ve Dash'in beni ilk gördüğü iki seferde neden kendini kaybettiğini açıklıyor... ama... peki ya son sefer? O zaman onu sevdiğimi söylemedim. Sadece güvende olduğunu söyledim.

Leigh Teyze çorba kasesini mutfığa götürmek için yataktan uzaklaştığında yaklaşıp oturuyorum. Dash'in eline uzanarak iki elimle tutuyorum ve gözlerim onun üzerinde gezinmeye devam ediyor.

Nefes alış veriş değişiyor ve sonra gözleri birden açılıyor. Anında elini bırakıyorum ve vücudum donuyor. Onu panikletecek bir şey yapmak istemiyorum.

"Baba," diye fısıldıyor ve sonra dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Bu manzara biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor.

"Ben hala buradayım, tatlım."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor. Gözleri açılmadan önce bir anlığına kapanıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

Kıpırdamadan durmak zorunda kaldığım için kaslarım geriliyor ve sonra "Christopher" diye fısıldıyor.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve başımı eğerek sesimi alçak tutarak "Selam güzelim" diyorum.

Kalp ağrısı yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Özür dilerim."

Biraz öne eğilerek başımı sallıyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Dash zorlukla yutkunuyor ve sesi gergin bir şekilde, "Söylediğim şeyler için özür dilerim. Onları kastetmemiştim."

Telefon görüşmesinden bahsettiğini anlayınca elini tutuyorum ve yüzük parmağına bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum, güzelim. Biliyorum."

Yüzünün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor ve gözleri ateş saçmaya başlıyor. "Affet beni. Lütfen."

"Affedilecek bir şey yok." Ayağa kalkıp yatağın kenarına geçiyorum. Dash'in üzerine eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve bu beni o kadar rahatlatıyor ki duygularım boğazımda düğümleniyor. "Sadece dinlen ki iyileşebilesin. Tamam mı? Şu anda önemli olan tek şey bu. Biz sadece iyileşmeni istiyoruz."

Gözleri kapanırken derin bir nefes alıyor. "Çok iyi."

"İyi olan ne?" Ben soruyorum.

"Koku," diye mırıldanıyor. "Sen."

Tekrar uykuya dalmasını izliyorum. Alnını tekrar öpüyorum, bu sefer dudaklarımı bir süre orada tutuyorum, az önce yaşadığımız güzel anı içime çekiyorum.

Tanrı'ya şükür.

Sandalyeye geri dönüp Jax Amca'ya bakıyorum. Ağzının etrafında bir gülümseme dolaşıyor. "Çok daha iyiydi, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diyerek gülümsemesine karşılık veriyorum.

Annem bana bir çanta hazırlamak için evime gitti çünkü Dash'i eve götürebilene kadar burada kalacağım.

O uyurken ben duş aldım ve Bayan Sebastian'ın yaptığı çorbadan içtim. Telefonum çalmaya başlıyor ve arayanın Noah olduğunu görünce hemen cevap veriyorum. "Merhaba." "Hey, Dash nasıl?" diye soruyor.

"Daha iyi. Az önce güzel bir an yaşadı." Arka planda Hayley'nin sesini duyuyorum, sonra Noah diyor ki, "İşten önce uğrarım. Eğer tekrar uyanırsa onu sevdiğimi söyle."

"Bu cümle onun için bir tetikleyici gibi görünüyor," diyorum ona. "Ne? Seni seviyor muyum?" diye soruyor.

"Evet, ne zaman söylesek paniklemeye başlıyor," diye açıklıyorum. "Oh. Tamam. Dash'e onu düşündüğümü söyle."

"Yapacağım."

"Christopher," diyor ben telefonu kapatamadan.

"yle mi?"

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Aramayı sonlandırırken ağzımın kenarında bir sırıtış beliriyor.

Mutfak masasında oturduğum yerden kalkıp st kata ıkıyorum. Odaya girdiğimde aniden duruyorum.

Leigh Teyze Dash'in ayağa kalkmasına yardım etmekle meşgul. Dash'in hareket ettiğini görmek bile ciğerlerimdeki havayı söndürüyor.

"Hey," diyorum, sesimi alçak tutmaya dikkat ederek. "Uyanmışsın."

"Dash inatçılık ediyor," diyor Leigh Teyze. "Duş almakta ısrar ediyor."

"Uzun sürmez. Sadece gerçekten duş almam gerekiyor," diyor Dash.

"Lütfen." "Yardım edebilir miyim?" İlerlerken soruyorum.

Dash bana bir el uzatıyor ve ben de hemen onun yanına gidiyorum.

Dash'in kolunu tuttuğum sırada Leigh Teyze, "Banyo yapmayı tercih etmelisin," diyor.

Dash'in gerildiğini hissediyorum ve başını sallamaya başlıyor. "Hayır. Lütfen. Hayır." Sesinde yükselen paniği duyunca, "Sorun değil. Duş alabilirsin." "Duşa bir sandalye koyabilir miyiz?" Leigh Teyze soruyor. Dash başını sallar. "Lütfen."

Leigh Teyze'nin gözleri benimkilere kilitlendi. "Onunla kalır mısın? Sırtının çok ıslanmadığından emin ol."

"Tamam." Biraz eğilip Dash'in gözlerini yakalıyorum. "Sana yardım etmemin sakıncası var mı?"

Tereddüt eder ve sonra Bayan Sebastian odaya girer. Dash ona doğru ilerlemeye başlar. "Mamma G, duş almama yardım eder misin?"

"Elbette, vaftiz bebeğim," Bayan Sebastian yaklaşarak Dash'i tutuyor.

O duş alırken beni orada istememesinden endişe etmiyorum. İleriye doğru attığım her adım için minnettar hissederek Leigh Teyze'ye gülümsüyorum. "Bir zafer daha."

Gelip kollarını bana doluyor, ben de ona sarılıyorum. Sonra fısıldadı, "Bir galibiyet daha."

DASH

Bayan Sebastian duşa bir sandalye yerleştiriyor ve muslukları açıyor. Sıcaklıktan memnun kaldığında bana döndü.

"Yardıma ihtiyacın var mı, vaftiz bebeğim?"

Suya yaklaşırken başımı sallıyorum.

Bayan Sebastian kapalı tuvalet kapağına oturur ve "Siz duş alırken ben de Shadowhunters'ın bir bölümünü izleyeceğim. Magnus Bane kelimelerle anlatılamayacak kadar lezzetli."

Ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi. İşte bu yüzden annemin ya da Christopher'ın değil de onun burada olmasını istedim. Etrafımda dolanırlardı ve nedenini anlıyorum ama şu anda bununla başa çıkamam.

Bornozu çıkarırken yavaşça hareket ediyorum ve serum kordonu ile torbanın üzerinden geçirdikten sonra duşa giriyorum.

Bayan Sebastian çantayı sehpa geri asar ve tekrar oturmadan önce kontrol eder.

Yavaşça oturuyorum ve yüzümü suya doğru çeviriyorum. Yüzüm ve sırtım acıyla zonklayana kadar üzerime püskürtülmesine izin veriyorum. Ağrı vücuduma yayılıyor, acımasız ve çiğ.

Annemin sırtımı ıslatmamamı söylediğini biliyorum ama buna ihtiyacım var.

Buna ihtiyacım var.

Elimden geldiğince vücudumu yıkamaya başlıyorum ama sanki tüm gücüm tükenmiş gibi hareketlerim ağırlaşıyor. Sanki içim, hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak olan o korkunç kâbusla yer değiştirmiş gibi hissediyorum.

Anılardan kaçış yok. Her parçamın derinliklerine kazınmışlar.

Morluklar o kadar çok acıyor ve ağrıyor ki vücudum titremeye başlıyor.

Bir hıçkırık zayıf bariyerimi kırıyor ve sesi boğmak için elimi tersiyle ağzımı hızla kapatıyorum. Derin nefesler alarak, kaotik duygularımı kontrol etmek için savaşıyorum.

Bu tür bir yıkımdan nasıl kurtuluyorsunuz? Hiç iyileşebildiniz mi?

Şu anda acı, başıma gelenleri hatırlatan mide bulandırıcı bir şey ama acım dindiğinde bile kendimi aşağılanmış hissedeceğim.

Sanki Josh hayalleri gerçek olan mutlu bir kadını öldürmüş gibi hissediyorum. Bunu benden çaldı.

Tüm vücudumu yıkadıktan sonra, her çürük acıyla zonkluyor ve sanki yanıyormuşum gibi yanıyor.

Ayağa kalktım ve suyu kapattım. Bayan Sebastian bana bir havlu uzatıyor ve onu hızla vücuduma sarıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra öne doğru ilerleyerek beni şefkatli bir kucaklamanın içine çekiyor. "Başına gelenler için çok üzgünüm. Konuşmak istersen ben buradayım. Tamam mı? Bana her şeyi anlatabilirsin. Sadece dinleyeceğim."

Başımı sallayarak mırıldanıyorum: "Sanki hâlâ kulübede sıkışıp kalmışım gibi geliyor." Hafifçe geri çekilerek, "Ama güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor. Tekrar başımı sallıyorum. "Sadece zor," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Biliyorum, vaftiz bebeğim. Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Bedenim titremeye başlıyor ve gözlerimi kapatarak gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. Kollarımı kaldırarak vaftiz anneme sarılıyorum ve yanağımı onun omzuna yaslıyorum.

Bana dokunduğu yere dikkat ediyor, bir kolunu sırtımın altından geçirirken diğer elini başımın yanına bastırıyor. "Ben buradayım. Annen G burada."

Kendimi daha sakın hissedene kadar onun sunduğu tüm rahatlığı içime çekiyorum.

Mamma G geri çekilerek temiz bir bornoz giymeme yardım ediyor ve bana "Kıyafetlerimden herhangi biri burada mı?" diye sorduruyor.

Başını salladı. "Evet, ama bunları birkaç gün erteleyelim. Tamam mı? Sadece yaraların biraz daha iyileşene kadar."

Başımı sallayarak lavaboya dönüyorum ve Bayan Sebastian'ın bir tuvalet çantasını işaret ettiğini görüyorum. "Christopher getirdi."

Tanıdık çantaya bakıyorum ve içime garip bir sızı yayılıyor. *Duygu mu?*

Dişlerimi fırçalarken dikkatli oluyorum ve işim bittiğinde ağzımı kuruluyorum.

Kapıya doğru dönüyorum ve gözlerim aynadaki yansımama kilitleniyor.

Her çürük bir anıyı canlandırıyor ve kısa süre sonra cam kırıkları gibi zihnimde parlıyorlar. Keskin. Kesici. Acı verici.

Bayan Sebastian omuzlarımdan tutup beni kapıya doğru iterken, "Solacaklar. Kısa sürede yok olacaklar."

Ama anılar kalacak.

Odaya geri döndüğümde Christopher oturduğu yerden kalktı.

Yatağa doğru ilerlerken gözlerimi aşağıda tutuyorum.

Ona karşı neden bu şekilde tepki verdiğimi açıklayamıyorum. Tedbirli olmam gerektiğini hissediyorum. Çok, çok temkinli.

Biliyorum... Derinlerde bir yerde... Beni asla incitmeyeceğini biliyorum.

'Christopher'ın seninle evlenmesini sağlayabileceğini gerçekten düşünüyor musun?

Şüpheler ekildi. İnandığım her şeyi paramparça eden dikenli dallar filizlenene kadar acıya batırıldılar.

Christopher'ın beni Josh gibi görmesinden korkuyorum. Christopher, kolunda bir ödül karısını hak eden türden bir adam.

Ve ben bir ödül

değilim. Ben en iyi

arkadaşım.

Ben senin yanında rahat ettiğin kızım.

Seksi değilim. Esprili değilim. Cesur ve maceracı değilim.

Ben sadece en iyi arkadaşınım. Kurtulamadığın bir gölge gibi orada olan.

Ama onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum, bu yüzden onu herhangi bir şekilde üzmemek için dikkatli davranıyorum.

Hiçbir şey olmaktansa onun en iyi arkadaşı olmayı tercih ederim. Ya da daha kötüsü, bir başarısızlık. Bir hayal kırıklığı. Yeterince iyi değil.

Yatağa döner dönmez annem bana yaklaştı. "Sırtını kontrol edeyim." Bornozu önümü kapatacak şekilde indirmeme yardım ediyor ve saçlarımı yana yatırıyor. Sırtıma bir şeyler sürmeye başladığında yanma hissi geri dönüyor. "Acırsa bana haber ver," diye mırıldanıyor annem.

Başımı eğerek bacaklarımın üzerindeki beyaz pamuklu kumaşa bakıyorum. Yanma artıyor ve sanki binlerce ateş karıncası derimin üzerinde geziniyor. Çenemi sıkmana neden oluyor.

"Acı çekiyor," diyor Christopher aniden, sesi gergin bir şekilde. Gelip önümde çömelıyor. "Ne kadar kötü?"

Daha güçlü olmak istiyorum ama kendimi "Dokuz" diye fısıldamaktan alıkoyamıyorum. "Tanrım, bebeğim," diye nefes alır annem. Bir enjeksiyon hazırlamak için acele ediyor ve seruma yerleştirdim. Birkaç dakika sonra yanma hafifliyor ve rahatlamanın etkisiyle gözlerim kapanıyor. "Daha iyi misin?" Annem soruyor.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Christopher bacaklarımın yanında çömeldiği yerden kıpırdamıyor ve ona dokunma ihtiyacı duyuyor, elim yavaşça ona doğru ilerliyor. Parmakları benimkilerin etrafında dolanıyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki nefes alış verişim hızlanıyor.

'Yapabileceğinin en iyisinin ben olduğumu anlamalısın. Seni anlayan tek kişi benim.

Bu anı içimi sızlatıyor ve bir damla gözyaşı kaçarken çenemi göğsüme doğru eğiyorum.

Christopher ayağa kalkıyor ve vücudum ani hareketten dolayı irkiliyor. Sonra eli başımın arkasına kayıyor ve yanağım karın kaslarına dayanana kadar beni dikkatlice kendine çekiyor. Başka bir şey yapmıyor. Annem sırtımda çalışırken o sadece beni tutuyor.

Sevdiklerimden gelen şefkat içimde bir şeylerin yerine oturmasını sağlıyor - sanki güvende olduğumu yeni fark ediyorum.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökölüyor ve yüzümü Christopher'ın gömleğine çeviriyorum.

Bir elini başımın arkasında tutarken diğler eli boynumun arkasına kayıyor.

Kollarım yukarı kalkıyor ve ona sarıldığımda ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Hıçkırıklar vücudumu sarmaya başlıyor, ta ki midem bulanana kadar.

Hiçbir şey söylemiyorlar. Christopher beni tutarken annem sırtımı sıvazlamaya devam ediyor.

Parmaklarım gömleğini kavlıyor ve ona tutunmak için kalan azıcık gücümü kullanıyorum. Bir zayıflık anında yalvarıyorum, "Lütfen beni bırakma."

Christopher hareket ediyor ve benden boğuk bir ses çıkıyor. Tekrar çömeliyor ve ellerini yüzüme götürerek nazikçe yanaklarımı okşuyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra şöyle diyor: "Bu asla olmayacak. Sen benim kalbim ve ruhumsun."

Kelimeler yatıştırıcı bir merhem gibi davranıyor, göğsümdeki derin ağrıyı biraz hafifletiyor.

Bölüm 24

CHRISTOPHER

Dash'i bulalı bir hafta oldu. Her gün biraz daha iyi görünüyor.

Yaraları iyileşiyor ve morluklar soldu. Verdiği kiloları geri aldı ve birimiz her hareket ettiğinde o kadar ürkek değil.

Onunla verandada oturuyorum. Kulübede geçirdiği zaman hakkında hiç konuşmadık. Bana açılmasını umuyordum ama bunun olmayacağını hissediyorum.

Elini uzatıp parmaklarımızı birleştiriyorum. O boş boş önüne bakarken benim gözlerim onun yüzüne yapışıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayat. İş. Çatı katına geri dönüyorum."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. *Çatı katı*. Ev değil. "Eve gitmek konusunda ne hissediyorsun?"

"Ne kadar erken, o kadar iyi, değil mi?" Ağzı yukarı kıvrılıyor ama gülümsemesi orada kalıyor. Artık gözlerine ulaşmıyor.

"Hazır değilsen burada kalabiliriz," diye teklif ettim. "Benim için sakıncası yok." Dash bakışlarını benimkilere çeviriyor.

"Burada mı kalmak istiyorsun?"

Son birkaç gündür bunu yapıyor. Ne zaman ona bir soru sorsam, bana dönüyor.

Elini sıkıca kavıyorum. "Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuzun bir önemi yok."

Bakışlarını indirerek, diğer elinin yumruk şeklinde kıvrılmış olduğu kucağına bakıyor. "İstersen gidebiliriz. Benim için sakıncası yok."

Ona doğru eğilerek, boştaki elimle gözleri benimkilerle buluşana kadar yüzünü yukarı doğru itiyorum. "Burada kalmak istiyor musun Dash?" Yüz hatlarını sıkılaştıran bir panik parıltısı var ve bu başımı eğmeme neden oluyor. "Sorun nedir?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını ıslatıyor, gözleri aşağıya kayıyor. "Yok bir şey. Eve gidebiliriz."

Arkama yaslanıp derin bir nefes alıyorum, sonra da kaçındığım soruyu soruyorum. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Dash vücudunu bana doğru çevirdiğinde şaşırıyorum. Sanki temkinliymiş gibi yaklaşıyor ve bu beni korkutuyor. Kollarımı ona dolayarak, onu göğsüme doğru çekiyorum. Ağzımı saçlarına götürüyorum ve sonra fısıldıyorum, "Bana ne olduğunu anlat."

Başını sallıyor, eliyle gömleğimi avuçluyor. Sessiz kalmasını bekliyorum ama sonra fısıldıyor, "Onu aldattığımı düşündü ve... bunun için beni... cezalandırdı."

Dash Josh'u sormadı ama şimdi doğru zaman olduğunu düşünerek, "O gitti. Seni bir daha asla incitemeyecek."

"Gitti mi?" Bana yaklaştıkça sesi kısılıyor.

Hissettiğim yoğun koruyuculuk dalgası yüzünden gözlerimi kapatıyorum. "Evet." "Tutuklandı mı?" diye soruyor.

Onun hakkında bir şey bilmek istemesine şaşırdım.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. Dash'e yalan söyleyemem, ama Tanrım, onun öldüğünü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. "Sadece gitti."

"Nerede?" diye soruyor, bu sefer başını kaldırıp bana bakıyor. Sonra da ekliyor: "Bilmem gerek."

"O öldü." Onu dikkatle izliyorum ve yüzünde herhangi bir tepki olmayınca, "Ne dediğimi duydun mu?" diye soruyorum.

Yanağını göğsüme yaslıyor. "Evet."

Aklının nerede olduğunu bilmek istediğim için "İyi misin?" diye sordum.

"Bana tekrar ulaşamayacağı için... mutluyum," diye fısıldıyor. "Onu kim öldürdü?"

"Alexei." *Ama emri ben verdim.*

Dash başını sallıyor ama bu haber onun için hiçbir şeyi değiştirmeyecekmiş gibi geliyor. Ona daha sıkı sarılmak istiyorum ama sırtı hâlâ iyileşiyor.

Normal rutinimize dönmenin en iyisi olacağına karar vererek, "Yarın sabah eve gidebiliriz, tamam mı?" diyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor, sesinde hiçbir duygu yok.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve bu göğsümde duyguların kabarmasına neden oluyor. Çok fazla olduğunda, "Seni daha önce bulamadığım için üzgünüm" diye mırıldanıyorum.

Sadece başını sallıyor.

Elimi cebime götürüp nişan yüzüğünü çıkarıyorum. "Bayan Sebastian bunu sizde buldu. Bende kalmasını ister misin?"

Dash başını kaldırıyor ve bir an için sadece yüzüğe bakıyor, sonra gözlerinde korkuyla yavaşça bana bakıyor. "Sende kalmasını istiyor musun?"

Kafama dank etmeye başladığında ona sadece bakabiliyorum - Dash artık hiçbir şeyden emin değil. Sanki karar verme yetisini kaybetmiş gibi.

"Bunu bana neden soruyorsun?"

Araştırıyorum. Uzaklaşmaya başladı.

"Özür dilerim."

Kolumu ona dolayarak tamamen uzaklaşmasını engelliyorum. Başımı eğip gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Yüzüğü takmak istiyor musun?"

Çabucak başını sallıyor. Bir elimi çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırmadan önce parmağına takıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda soruyorum: "Bizden şüphe etmene neden olacak bir şey mi oldu?"

Bakışları boğazıma doğru iniyor.

"Hayır." "Yani aramız iyi mi?"

Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor ama sonra çenesi titriyor ve yetersiz gülümsemesi kayboluyor.

Başımı onunkine yaklaştıırken sesimi yumuşak tutarak "Aramızda hiçbir şey değişmedi, değil mi?" diye soruyorum.

Bir hava patlaması yaşadı. "Hiçbir şey değişmedi."

Leigh Teyze Dash'in tecavüze uğramadığına dair bana güvence verdi, bu yüzden cinsel saldırı aklımın ucundan bile geçmedi. Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi: "Josh seni herhangi bir şekilde zorladı mı?"

Dash donup kalıyor ama sonra başını sallıyor. Ona bakmaya devam ediyorum, omuzlarını nasıl kambur tuttuğunu, başını nasıl eğdiğini görüyorum.

Bir şey oldu ve bana söylemiyor. İçimin derinliklerinde hissedebiliyorum.

Bedenim titriyor ve sonra onu göğsüme doğru geri çekiyorum. Çenemi sıkıyorum çünkü ilk kez tetiği kendim çekmiş olmayı diliyorum.

DASH

Bir öpücük cinsel saldırı değildir. Değil mi?

Josh beni yıkıyor... bu cinsel saldırı değil.

Değil mi?

Dayakla kıyaslanamaz bile. Açlıkla. Susuzluk. Ölüm tehdidinin yanında hiçbir şey.

İğrenme duygusunu elimden geldiğince bastırıyorum.

Herkesin kırılmamı beklediğini, zihinsel dengem konusunda endişelendiklerini bildiğimden, yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum ve başımı kaldırıyorum. "Ben iyiyim,"

Anneme cevap veriyorum. "Olanlar hakkında bir yabancıyla konuşmak istemiyorum."

Annem, "Biriyle konuşman gerek," diye karşı çıkıyor.

"Söyleyeceğim." Bu yalanı yutkunarak söyledim. "Sadece zamana ihtiyacım var."

O dört günü asla kimseye anlatamazdım. Onları yaşamak yeterince zordu.

Anneme doğru eğilip ona sarılıyorum. *Seni seviyorum* demek için dilimin ucunda kavurucu bir kömür parçası var. Onun yerine kelimeleri yutuyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

Annem geri çekiliyor ve elini yanağıma koyarak bana sevgi dolu bir gülümseme veriyor. "Yarın uğrarım. Tamam mı?"

Başımı sallayarak babama doğru ilerliyorum. Kolları beni sardığında ona daha da sokuluyorum. Geri çekilmek için kendimi zorlamam gerekene kadar bana uzun süre sarılıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Tamam mı? Hemen geliyorum."

"Teşekkürler, baba."

Boğazım kapanmaya başlıyor ve bacaklarımı hareket ettirmek için zorlamam gerekiyor. Christopher elime uzanıyor ve parmaklarımızı birleştirdiğinde onu daha sıkı kavriyorum.

Sanki arkadaşlığımıza geri dönmüşüz gibi hissediyorum ve bu sadece endişemi artırıyor.

Mekanı iptal etmeli miyim?

Göğsümde derin bir sızı yayılıyor ve onu ailemin evinden çıkarken takip ederken nefes alıp vermeye çalışıyorum.

Belki de fikrini değiştirdiğini söylemeden önce iyileşmemi bekliyordur.

Yani, bu anlaşılabilir bir şey. Kim kırılmış biriyle birlikte olmak ister ki?

Kulübeden önce benimle daha fazlasını istediğine inanmak benim için yeterince zordu. Şimdi bu imkansız bir düşünce.

Arabaya bindiğimizde Christopher elini kalçama koydu. "Eve gitmek konusunda emin misin?"

Ona endişelenmesi için bir sebep vermek istemediğimden hızlıca başımı sallıyorum.

Motoru çalıştırıyor ve bizi çatı katına geri götürürken arabayı sessizlik kaplıyor.

Daireye girdiğimizde, bir ziyaretçi gibi rahatsız hissediyorum. Bu benim aptallığım. Biliyorum. Ama bu duygudan kurtulamıyorum. Sanki başka bir kadının hayatına zorla giren bir sahtekâr gibiyim.

Dünya ayaklarının altında olan bir kadın. Mutluydu, hayallerini yaşıyordu. Eskiden olduğum kadın.

Christopher'ı merdivenlerden yatak odasına kadar takip ediyorum ve o çantaları yatağa bıraktığında ben de kendi çantamı açıyorum. Kirli çamaşırları çamaşır sepetine koyup her şeyi yerine yerleştiriyorum.

Bu normal hissettiriyor ve bana yapacak bir şey veriyor. Yatağa geri dönüyorum, çantayı alıyorum ve dolaba götürüp üst rafa yerleştirmeye çalışıyorum.

Christopher arkamdan geliyor ve bana doğru eğilip çantayı ait olduğu yere ittiğinde vücudum kaskatı kesiliyor.

Hareketleri arkamda hareketsiz kalana kadar yavaşlıyor.

Endişem artıyor ve anıların yeniden ortaya çıkmasından korkarak etrafımda dönüyorum.

Gözleri keskin bir şekilde üzerimde, en ufak bir tepki verip vermeyeceğimi inceliyor ve bu da yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden oluyor. "Evim, güzel evim," diyorum, sesim kendi kulaklarıma gergin geliyor.

Christopher elini kaldırıyor ve vücudum anında irkiliyor. Donup kalıyor ve geri çekilmeye başladığında hızla, "Bu sadece aptalca bir tepki. Sorun sen değilsin."

Avucunu yanağıma koyarken daha da yavaş hareket ediyor. Başparmağı tenimi okşuyor ve sonra eğilmeye başlıyor.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor ve vücudum geriliyor.

Ben Christopher.

Dudakları ağızımın kenarından geçip kulağıma kadar uzanıyor ve sonra "Bu iyi mi?" diye soruyor.

Çabucak başımı salladım ve fısıldayarak "Elbette" dedim.

Beni öpmek yerine kollarıyla sarıyor ve göğsüne doğru çekiyor.

"Bana ne olduğunu anlatır mısın?" diye tekrar sorar.

"Zaten yaptım" diye mırıldanarak ondan kurtulmaya başladım.

Christopher bırakmıyor ve başını eğerek göz teması kurmaya çalışıyor. "Bana her şeyi anlatmadın."

"Anlatacak başka bir şey yok," diyorum, sesim çok gergin. Yine geri adım atmaya çalışıyorum ve Christopher bırakmayınca içime derin bir ürperti yayılıyor. Hemen yalvarmaya başlıyorum, "Lütfen. Özür dilerim. Lütfen."

Christopher dolabın diğer tarafına geçene kadar geri çekiliyor. "İşte bu bana her şeyi anlatmadığını gösteriyor. Ne oldu Dash?" diye soruyor, kalp kırıklığı sesini boğuklaştırıyor. "Anlat ki sana yardım etmeye çalışabileyim."

Başımı sallayarak yanından geçip odadan çıkıyorum. Aceleyle merdivenlerden inip balkona koşuyorum. Lanet sürgülü kapıları açmakta zorlandığımda, sinirli bir ses çıkardım.

Kolu çekmeye başlıyorum ve sonra sanki oraya geri dönmüşüm, tahtalarla kaplı pencereleri çekiyorum.

Bölüm 25

CHRISTOPHER

Dash'in peşinden giderken, yaralı bir hayvan gibi inlemeye başlayınca adımlarım duraksıyor.

Sürgülü kapıları çekiştiriyor ve ben de ileri atılıyorum. Kollarımı ona dolayarak, kendine zarar vermemesi için onu uzaklaştırmaya başladım. Onu balkonda görmek istediğim son yer.

Dash bedenini öne doğru fırlatır ve acı dolu bir çığlık koparır.

Tanrım, ruhum. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. İçimi parçalıyor, beni parçalara ayırıyor.

Onu sıkıca kavrayıp göğsüme bastırıyorum. "Dash, benim. Christopher. Güvendesin." Ağlamaları hıçkırıklara dönüşene ve bana yaslanana kadar kelimeleri tekrarlamaya devam ediyorum. "Yanımdayım." Ağzımı başının yan tarafına bastırıyorum, kendi gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Sakinleşmeye başlar, fısıldayacak kadar, "Özür dilerim. Çok özür dilerim." "Özür dileyecek bir şey yok," diye onu ikna etmeye çalışıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Onun bu şekilde acı çektiğini görmek kalp ağrısı.

Dash daha önce benden hiçbir şey saklamamıştı. Her ayrıntıyı paylaştık. İçgüdülerim bana onun başa çıkamadığını söylüyordu ve haklıydı da.

"Lütfen bana ne olduğunu anlat. Beni içeri al," diye yalvarıyorum, sadece yardım etmek istiyorum

On

u. "Yapamam," diye soluk soluğa kalır. "Yapamam."

Yüzünü görebilmek için etrafında dolanıyorum, ama tutuşumu gevşettiğim anda

geri çekiliyor ve aramıza güvenli bir mesafe koyuyor.

"Sana ne yaptı?" Onu zorluyorum. Açılmasının tek yolunun bu olduğunu hissediyorum.

"Ben... Ben zaten sana söyledim," diye kekeliyor.

"Dash," diye inledim. "Biz birbirimizden hiçbir zaman bir şeyler saklamadık. Bu konuda konuşmanın zor olduğunu biliyorum ama benimle paylaş. Yükünü taşımana yardım etmeme izin ver."

Başını sallarken fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor. Sonra ifadesi yalvarmaya dönüşüyor. "Lütfen. Yapma."

"Ne yapmayayım?" Ona bir adım daha yaklaşırken soruyorum.

Geri çekilir, gözleri yemek ve oturma odasında gezinir. "Sadece... sadece... yapma." Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde sertçe yutkunuyor.

Elimi kaldırarak çenemi ovuşturuyorum, kirli sakallar kazıma sesi çıkarıyor ve sonra "Sadece sana yardım etmek istiyorum" diyorum.

Sorun bendeymiş gibi hissetmeye başladım.

DASH

Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Sonra Christopher'ın gözlerinde bir kırılma görüyorum ve bana doğru bir adım atıyor. Kendini durdurdu, parçalanmış görünüyordu.

Bir an sonra, içinde süren savaşı kaybediyor ve üç uzun adımda beni tutup göğsüne çekiyor.

Gözyaşlarımı tutamayınca akmaya başlıyorlar, ta ki ben onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar.

Çok özür dilerim. Keşke daha güçlü olsaydım. Bunun ona yaptıklarından nefret ediyorum.

Christopher bizi kanepeye götürüyor ve oturduğumuzda yanaklarımı kurulamak için elimin tersini kullanıyorum.

Sessizlik havayı doldururken, bunu yapmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Bu Christopher için adil değil. O, kırılmamış birini hak ediyor. Dudaklarımdan kayıp bir hıçkırık dökülüyor, sesim acınası çıkıyor.

Christopher ödüllü bir eşi hak ediyor.

Zorlukla yutkunarak cesaretimi topluyorum ve "Gerçekten özür dilerim. Her şey için. Çok daha iyisini hak ediyorsun."

Benden daha çok... bu kırık kadın haline geldim.

Sessizliğini koruyor ve gözlerini yoğun bir şekilde bana dikerek devam etmemi bekliyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Ben... Sanki... Orada sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum." "Ama güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor usulca.

Kucağımdaki ellerime bakarken başımı sallıyorum. "Özür dilerim." "Seni üzmemek istemedim." diye itiraf ederken sesim titriyor.

Ellerime uzanmaya başladı ama sonra geri çekti. "Sorun bende mi? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başımı sallıyorum, omuzlarım çöküyor. "Hayır. Bu sadece... benim."

"Daha iyi hissetmiyor musun?" Sesinde bir umutsuzluk duyuyorum ve bu kalbimi daha da kırıyor.

"Ben sadece... ben sadece... korkuyorum... her zaman ve sanki her şey an meselesiymiş gibi hissediyorum."

"Neyin gerçekleşmesi an meselesi?" diye soruyor.

Omuzlarım daha da çöküyor ve kelimeleri söyleyemeden başımı sallıyorum.

Christopher vücudunu benimkine doğru çeviriyor. "Ne olması an meselesi, Dash?"

Yüksek sesle söyleyecek cesareti bulamadığım için, "Yapamam" diye sızlanıyorum.

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyor. "Söyle bana. Lütfen."

Sanki kelimeleri yüksek sesle söylersem gerçek olacaklarmış gibi geliyor. "Beni terk etmeden önce" diye fısıldarken, kayıp ve kırılgan bir sesle dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor.

Gözlerimi kapattığımda vücudum titriyor.

"Gerçekten seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyor, ses tonu kuşkulu. Sanki zorlama bir fikirmiş gibi.

Başımı salladım, dudaklarımdan umutsuz bir ses çıktı.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" Sesindeki kızgınlık giderek artıyor. "Paylaştığımız onca şeyden sonra, sana olan sevgimi, benim için ne kadar değerli olduğunu onca kez tekrarladıktan sonra? Neden?"

"O... sadece... orada." Boğucu bir nefes çekiyorum. "Her zaman orada."

"Böyle düşünmene neden olacak bir şey mi yaptım ya da söyledim?" Nasıl yırtıldığını duymak

Kendimi berbat hissediyorum ve sadece başımı sallayabiliyorum. "O zaman ne, Dash? Biz her zaman sağlamdık. Şimdi neden benden şüphe ediyorsun?"

Bir kez daha hıçkırdım ve "Senden şüphe etmiyorum" diye mırıldandım.

Bu kez Christopher yüzüme uzanıyor ve çenemi tutarak ona bakmam için başımı çeviriyor. "Dash, lütfen bana açıl."

Gözlerimiz kilitleniyor ve bakışlarındaki endişe ve kalp acısını görmek gözyaşlarının yüzeye çıkmasına neden oluyor.

"Bir gün... benden çok daha iyisini... yapabileceğini... anlayacaksın." Bu sözleri keskin, acı bir safra tadı izliyor.

"Asla," diye homurdanıyor, yüz hatları daha da gerginleşiyor. "Asla."

İnanmaya zorlandığım - derime kazınmış olan - kelimeler içimden nefes nefese dökülüyor, "Sen ödüllü bir eşi hak ediyorsun. Benim gibi birini değil. Bu kadar... kırık bir şeyi değil."

Christopher ellerini yukarı kaldırarak yüzümü çerçevesiyor. İnlerken gözleri yoğun bir ışıkla parlıyor, "Sen kırık değilsin, Dash. Sen bir şeyler yaşıyorsun."

ve senin iyileşmek için zamana ihtiyacın var." Bana yaklaşıyor, elleri boynumun yanlarına doğru kayıyor. "Bana bak." Gözlerim onunkilere dikildi. "Bana neler olduğunu anlat. Lütfen."

Bakışlarım ona kilitlenmişken, kendimi parçalanmış hissediyorum. Tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır gelmeye başladı ama...

Bölüm 26

CHRISTOPHER

Tereddüt etmeye başladığını görebiliyorum ve bu da bana "Anlat" dedirtiyor.

"Bana farklı şekilde bakmanı istemiyorum" diye fısıldayarak gözlerini indirmeye başlar.

Yüzünü tekrar yukarı itiyorum. "Bu asla olmayacak. Tamam mı?" Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Beni tanıyorsun. Güven bana, Dash."

Tanrım, beni içeri al.

Bacaklarını yukarı kaldırıp altına sıkıştırıyor ve sonra yan tarafıma sıkışana kadar öne doğru hareket ediyor. Kollarını belime dolayıp yüzünü göğsüme bastırana kadar hareketsiz kalıyorum.

Kollarımı yukarı kaldırarak onu kendime doğru tutuyorum ve sonra bana açılması için dua ederek bekliyorum.

"O... o," diye fısıldıyor ve daha iyi duyabilmek için başımı daha yakına eğiyorum. "Bana zarar verdi."

Saçlarına bir öpücük konduruyorum, sonra yine kıpırdamadan duruyorum.

"Bana yemek vermedi," diye konuşmaya başladı sonunda. "Ona söylememi istedi... Ben... Ben... Ben..." Duraklıyor, zor yutkunuyor. "Bir şeyler söylememi istiyordu ve söylemediğimde bana vuruyor ya da yemeği elimden alıyordu."

Sessiz kaldığında, "Bana ne söylemeni istediğini söyleyebilir misin, böylece hangi ifadelerden kaçınmamız gerektiğini biliriz?" diye sordum.

Dash uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, ama gerildiğini hissediyorum ve sonra vücudu sarsılıyor. "O... onu sevdiğimi... söylememi istedi."

Saçlarına bir öpücük daha konduruyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum.

"Ve?" "Ona ihanet ettiğim için üzgün olduğumu." Bu sefer kelimeler daha kolay geliyor.

Tekrar sessiz kaldığında, "Sana başka ne söyledi?" diye soruyorum.

Nefes nefese kalıyor ve başını sallıyor.

Ağzımı alnına götürerek mırıldandım, "Anlat bana."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Kilo vermem gerektiğini." Daha hızlı nefes almaya başlıyor ve onu en çok travmatize eden şeye geldiğimizi anlıyorum. "Yapabileceğimin en iyisinin o olduğunu. Benden bıkaacağını. Bir ödül karısına ihtiyacın olduğunu."

Başka bir şey söylemeyince elimi çenesine götürüyorum ve gözlerimiz buluşana kadar yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Söylediklerinin hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ama gözlerinden adamın söylediklerine inandığını görebiliyorum. O şerefsiz, onlar ayrıldıktan sonra onu toparlamak için yaptığım her şeyi mahvetti.

"Dash, sadece seni istiyorum. Sadece seni istiyorum." Gerekirse bu sözleri her gün milyonlarca kez söylerim. "Sen çok güzelsin. Kilo vermene gerek yok. Boş kafalı bir kupa istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Gözlerinde yaşlar parlamaya başlıyor ve ona ulaştığımı biliyorum. Daha da yaklaşarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sadece sen varsın."

Sadece yüzeyi kazımaya başladığımızı bilerek, "Karar vermekte zorlandığınızı fark ettim. Neden?" diye sordum.

Gözlerini gömleğime indirdi. "Sadece seni üzecek bir şey yapmaktan korkuyorum."

"Sana asla zarar

vermeyeceğim." Başını

sallıyor. "Biliyorum."

"Ama?"

Dudaklarından bir hıçkırık süzülüyor. "Derinlerde bir yerde, bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama... sadece orada." Alnını göğsüme bastırıyor ve sesi

"Ne zaman onun istediğini yapmasam... acı beni takip etti." diye fısıldarken sesi kırılğan geliyor.

"Kararları ben versem senin için daha kolay olur mu? Sadece bir süreliğine?" Dash anında başını sallamaya başlar. "Lütfen."

Sonunda bana açılınca, şansımı denedim ve daha da zorladım. "Sana herhangi bir şekilde dokundu mu ya da cinsel bir şey yaptı mı?"

Daire karanlığa gömüldü ve sanırım bu durum Dash'in travmasını benimle paylaşmasını kolaylaştırıyor.

"Beni öptü." Sesi sanki her an hastalanacakmış gibi gergin.

Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum, "Ve?"

Yine sessiz kalıyor ve dakikalar geçtikçe bunun korkunç olduğunu anlıyorum. İçimdeki her şey hareketsiz, son darbeyi bekliyor.

"Beni yıkadı" derken sesi boş geliyor. Her yerimi. Bez kullanmadı."

Tanrım.

Darbe ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Duygularımı bastırmak için dişlerimi sıkıyorum ama yıkıcı bir fırtına gibi içimi parçalıyor. Dash için kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Çok üzgünüm Dash," diye fısıldamayı başarıyorum. "Bunu durdurmak için orada olmadığım için çok üzgünüm."

Dash'i her zaman korumuşumdur ama katlanmak zorunda kaldığı şeyleri duyduktan sonra... Bir daha bensiz bir yere gitmesine izin vereceğimi sanmıyorum.

"Sana dokunmamın sakıncası var mı?" Ona o anıları hatırlatmak istemediğim için soruyorum.

Kollarını bana sımsıkı sararken başını sallıyor.

"Seni öpmemde bir sakınca yok değil mi?"

Tekrar başını sallıyor, sonra da "Seni kaybetmeyi kabullenemiyorum" diyor.

Ellerimi yüzüne götürerek onu yukarı doğru itiyorum ve sonra şöyle diyorum: "Endişelenmene gerek olmayan tek şey bu. Sen benim her şeyimsin. O dört gün boyunca binlerce kez öldüm, Dash. Sensiz yaşayamam." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Hayatım sadece ve sadece sana ait," diyerek onu ne kadar çok sevdiğimi kelimeleri kullanmadan anlatmaya çalışıyorum.

Dudaklarından bir hıçkırık dökülür. "Seni hak etmediğimi hissediyorum."

"Tanrım, Dash," diye inledim. "Tam tersi. Sen çok mükemmelsin. Güçlü ve bağımsızsın. Çok güzelsin. Zeki, komik ve çok seksisin. Bana karşı çok sabırlı ve şefkatlisin. Bana ikinci bir deri gibi uyuyorsun. Benim için asla başka biri olmayacak. Ya sen ya da hiçbir şey."

DASH

Christopher'ın sözleri kalbim ve ruhum üzerinde yatıştırıcı bir merhem görevi görüyor.

Bir an için sadece ona bakabildim.

Ona olanları anlatınca daha az hissedeceğimi düşünmüştüm. Beni farklı göreceğini düşündüm.

Ama tam tersi oldu.

Travma artık kalbimde o kadar ağır bir yük değil. Geçmedi. Hem de hiç. Ama o kadar aşağılık değil, o kadar derin değil, o kadar karanlık değil.

Hala güvenceye ihtiyacım var, "Benim hakkımda kötü düşünmüyorsun değil mi?" diye soruyorum.

Christopher'ın yüz hatları acı çekiyormuş gibi geriliyor. "Bence sen tanıdığım en güçlü insansın. Cehennemden geçtin ama o seni yıkamadı."

"Öyle hissettiriyor," diye itiraf ediyorum, Christopher'la paylaştıkça kelimeler daha kolay geliyor.

"Ama yapmadı. Sen buradasın, hala savaşıyorsun. Burada benimlesin, açılıyorsun. O seni kırmadı, Dash." Christopher başını öne eğdi ve sonra şöyle dedi: "Bunun her şeyi hemen düzeltmeyeceğini biliyorum, bu yüzden lütfen işler çok zorlaştığında bana söyle. Eğer zorlanıyorsan bana gel. Kabus görürsen beni uyandır. Ağlamak istersen göğsüme yaslan. Kırılmaya ihtiyacın varsa, kollarımda yap. Bu konuda konuşmaya ihtiyacın varsa, tüm gün, her gün olması umurumda değil, o zaman benimle konuş. Tamam mı?"

Başımı sallayarak itiraf ediyorum, "Bana sarılmana gerçekten ihtiyacım var."

Kolları anında etrafımda geriliyor ve başımı göğsüne bastırıyor. Bir süre sonra Christopher hareket ediyor ve beni kucağına çekerken kanepeye yaslanıyor.

Vücudumu ona yaslanacak şekilde kaydırıyorum ve kollarımı aramıza sokarak yüzümü çenesinin altına gömüyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor elini başımın arkasına koyarken. "Evet," diye fısıldıyorum ona olabildiğince yaklaşırken.

Aramıza sessizlik çöküyor ve Christopher titrediğinde uykuya dalmaya başlıyorum. Bana daha sıkı sarılıyor, sonra fısıldıyor, "Tanrım, seni kaybetseydim, hayatta kalamazdım. Sensiz hayatımın hiçbir anlamı yok."

Başımı kaldırıp boğazına bir öpücük konduruyorum.

Başını eğiyor ve nefeslerinin ağzıma gelene kadar yüzümde dolaştığını hissediyorum. Yavaşça, dudaklarımız usulca birbirine değene kadar aradaki mesafeyi kapatıyor.

Kokusu koruyucu bir pelerin gibi etrafımı sarıyor ve kolları beni göğsünde güvende tutuyor.

Dudakları benimkilere doğru hareket etmeye başlıyor, öpücük geçici, sanki gerçek öpücükten çok benim tepkime odaklanmış gibi.

Geri çekilecekmiş gibi hissettiğinde, ısrarla "Durma" diye fısıldıyorum.

Ağzının bir sırtışıyla kıvrıldığını hissediyorum ve sonra öpücüğü derinleştiriyor. Dili ağzımın içine giriyor ve bu beni ona daha da yaklaştırıyor. Sanki Christopher onun için ne kadar önemli olduğuma dair bana güvence vermeye çalışıyormuş gibi, öpücük temkinlilikten çaresizliğe doğru gidiyor.

Benim için her şey demek. Bu her zaman hatırlayacağım öpücük. Ofisinde yaptığımız ilk öpücük değil. Benimle seviştiği zamanları değil.

Bu her şey.

İyileştirici, sakinleştirici, canlandırıcı.

Her şeyin sihirli bir şekilde yoluna girmeyeceğini ve önümde hala uzun bir iyileşme yolu olduğunu biliyorum, ancak Christopher olduğu sürece iyi olacağımı biliyorum. Bir zamanlar olduğum kişiye geri döneceğim.

Güçlü ve bağımsızdım çünkü Christopher her zaman beni cesaretlendirirdi.

Be

n. Kendimi güzel ve seksi hissediyordum çünkü o beni böyle görüyordu.

Onu hak etmiyor olabilirim ama o yine de kendini bana veriyor.

Christopher öpüşmeyi yavaşlatıyor ve sonra diyor ki, "Sen benim hayatımsın."

Yüzümü boynuna gömdüm ve gözlerimi kapatarak fısıldadım, "Sen hala burada olmamın sebebi."

"Keşke seni daha önce bulsaydım," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Hayır, demek istediğim, pes etmememin nedeni sensin. Senin sayende direndim."

"Dövüşçüm," diye fısıldıyor, sesi duygu dolu.

Bölüm 27

CHRISTOPHER

Dash başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor ve "Önemli olan tek şey sensin" derken nefesi tenimi ısıtıyor. Sesi titriyor. "Sadece senin ne düşündüğün önemli. Ne söylediğin."

Sanki kendini yenilemeye çalışıyormuş gibi geliyor ve ben de mırıldanıyorum: "Doğru, güzelim. Onun söylediklerini düşünme. Sen çok güçlüsün. Bunu atlatabilirsin. Tamam mı? Eğer bir şeyden şüphe etmeye başlarsan, bana söyle. Sen inanana kadar sana güven vermeye devam edeceğim." Ağzımı başının yan tarafına bastırıyorum. "Tanrım, sen benim için çok değerlisin."

Sanki az önce rahat bir nefes almış gibi nefesi dudaklarında ve boynumda dalgalanıyor.

"Sen benimsin, Dash," diye fısıldıyorum, kollarım onun etrafında sıkışıyor. "Sen her zaman benimdin. Vücudunu, sıcaklığını, bana sarılan kollarını hissetmek hayat demek. Eğer seni kaybetseydim... yarın olmazdı."

"Sadece sen..." sesi çok küçük geliyor, "önemli."

Saçlarına öpücükler kondurmaya devam ediyorum ve bir elimi boynunun arkasına götürerek parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum. Bir süre sonra, uykuya dalarken vücudu benimkine doğru gevşiyor.

Sonunda Dash'i tekrar kollarıma aldığımda, onu yatağa götürmek için kendimi zor tutuyorum.

Yüzümü saçlarına gömüp derin bir nefes alıyorum.

Seni çok seviyorum Dash. Tanrım,

seni çok seviyorum.

Geceyi Dash'i tutarak geçirdim ve güneş daireyi aydınlatmaya başladığında onu bırakmaya hala niyetim yok.

Dash kıpırdanmaya başlıyor ve vücudu tekrar gevşemeden önce bir an için sertleşiyor. Başını kaldırıp etrafımıza gözlerini kısarak bakıyor, sonra alnını omzuma bastırıyor. "Bütün gece benimle mi oturdun?" Elleri omuzlarıma koyarak geri çekiliyor ve ayağa kalkıyor. "Çok yorgun olmalısın."

"Hiç de değil," diye mırıldanıyorum kanepenin kenarına doğru ilerlerken. Hayatın bacaklarıma geri dönmesi bir an alıyor ve sonra ayağa kalkıyorum. "Ben kahveyi hazırlayayım."

Tam o sırada telefonum çalmaya başlıyor. Alt kattaki kapıcı olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. "Evet?"

"Günaydın Bay Hayes. Sizi görmek isteyen bir Bayan Sebastian var." Bir kahkaha attım. "Yukarı gönder."

"Hemen efendim."

Aramayı sonlandırıp Dash'e bakarken gülümsüyorum. "Bayan Sebastian geldi."

Bir dakika sonra asansörün kapıları açılır ve Dash'in üzerine bir renk kasırgası iner. "Günaydın, vaftiz bebeğim." Gözleri Dash'in üzerinde geziniyor, sonra bana bakıyor. "Bütün gece uyumadın mı?"

Başımı salladım. "Konuştuk ve kanepede uyuyakaldık."

Bayan Sebastian ellerini sallıyor. "Git sabah ilk iş ne yapıyorsan onu yap. Ben kahve ve kahvaltı hazırlayacağım."

"Yapmak zorunda değilsin -" Başlıyorum ama parmağıyla ağzını kapatarak sessiz kalmamı işaret ediyor.

"Kararımı çoktan verdim ve göz kamaştırıcı kırım bundan sonra her gün burada olacak."

"Ama senin işin?" Dash soruyor.

"Erken emeklilik. Siz daha önemlisiniz," diyor Bayan Sebastian.

Dash'in gözleri genişler. "Bir noktada işe geri döneceğim. Sonra ne olacak?" "Bebek sahibi olacaksın, değil mi?" Bayan Sebastian soruyor.

"Ahh..." Dash'in gözleri bana kaydı ve ben de hemen atladım. "Dadı tutma konusunda endişelenmeme gerek olmadığını mı söylüyorsun?"

Bayan Sebastian'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Dash'in doğduğu gün oradaydım ve torunlarımı dünyaya getirdiği gün de orada olacağım."

"Anlaştık o zaman," diye kıkırdıyorum. "Senin için bir anahtar kartı yaptıracağım."

"Bu çok yardımcı olur. Kapıcı çok sevimli ama sanırım sabahın bu erken saatinde benim göz kamaştırıcı ışıltım onun için çok fazla." Mutfığa yönelir ve dolapları açmaya başlar.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Daha sonra markete giderim."

"Oh, emin ol bir liste yapacağım." Buzdolabını açtığında alnında bir çatıklık oluşur. "Burada yemek yok mu?"

"Genelde sipariş veririz," diye açıklıyorum.

Buzdolabının kapısının arkasından kafasını çıkarıyor. "Sanırım ben de şefçilik oynamak zorunda kalacağım. Vaftiz bebeğimin paket servisle yaşamasına imkan yok."

Dash vaftiz annesine sarılmaya gider. "Teşekkür ederim." "Gerek yok, melek kızım."

Dash'e "Hadi temizlenelim," diyorum ve elimi ona uzatıyorum. Bana tutunduğunda, onu peşimden yatak odasına çekiyorum. "Duş al ki Bayan Sebastian'ın yanına dönebilesin."

Ben dolaba doğru yürürken Dash banyoya giriyor. Çekmecelerini açıp seksi iç çamaşırlarını alıyorum. Yatağın üzerine bırakıyorum, sonra en sevdiği büyük boy tişört ve eşofman altını almak için geri dönüyorum.

Duştan sonra vücuduna sardığı havluyla banyodan çıktığında, gözleri bana kaymadan önce kıyafetlere takılıyor.

Siyah dantel tangayı elime alırken dudaklarım kıvrılıyor. "Ne giydiğin gerçekten umurumda değil, ama bu... bunda ısrar ediyorum. İç çamaşırı giydiğini bilmek çok tahrik edici."

Ağzının etrafında bir gülümseme kıvrılıyor. "Tanrı'ya şükür. Victoria's Secret'ı gerçekten çok seviyorum."

Danteli yatağa geri bırakıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatarak parmaklarımın omzundan boynunun kenarına kadar uzanmasına izin veriyorum. Gözlerinin derinliklerine bakarak, "Bugün biraz daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve sonra sevgi yüz hatlarını yumuşatıyor. "Teşekkür ederim, Christopher." "Senin için her şeyi yaparım." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra başımı banyoya.

DASH

Bayan Sebastian'ın bugün burada olması, bizi mağazaya sürüklemesi ve mutfağı yeniden düzenlemesi nedeniyle zihnimi meşgul edecek hiç zamanım olmadı.

Yemek masasına oturduğumda, öğle yemeği için hazırladığı ziyafete bakarken ağzımın kenarı kalkıyor. Yemek yapmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için yemek yapmış olması bile benim için başlı başına bir anlam ifade ediyor.

Christopher yanıma oturdu ve Bayan Sebastian karşıımızdaki koltuğa oturduğunda, "Güzel, Tanrım, hadi yiyelim" dedi.

Bakışlarım yemeğe dönüyor. Soslu bisküviler, bufalo kanatları, kremalı patates püresi, sarımsaklı yeşil fasulye ve kavrulmuş karnabahar.

"Şükran Günü gibi," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme dolaşiyor. "Teşekkür ederim."

Christopher yeşil fasulyeye uzanıyor ve tabağıma kocaman bir kaşık koyuyor. "Aslında sadece kâseyi almalısın. Onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diye takılıyor.

Bütün gün böyle küçük şeyler yaptı, kıyafetlerimi yerleştirdi ve şimdi de yemek yemem için beni cesaretlendiriyor.

Yardımcı oluyor. Hem de çok.

Hayatımda sonuçları hakkında endişelenmeden kendim için kararlar verebileceğim bir noktaya geri dönebileceğimi hissediyorum.

Bir gün.

Şu anda sadece Christopher'ın kontrolü ele almasına ihtiyacım var ve o bunu çok zahmetsizce yapıyor.

Elimi masanın altından geçirip kalçasına koyuyorum. Tabaklarımıza yemek doldurmaya devam ederken sağ eli anında benimkini kapatıyor.

Bayan Sebastian fark ettiyse de bir şey söylemiyor.

Çatalıma uzandığımda elim titremeye başlıyor ama zorluyorum ve alıyorum. Bir yeşil fasulyeyi mızraklıyorum. Korku damarlarımda dolaşmaya başlıyor.

"Ye, Dash," diye mırıldanıyor Christopher, sesi alçak ve emredici.

Hemen bir ısırık alıyorum ve sonra yemek daha da kolaylaşıyor.

Bebek adımları. Oraya da geleceğim.

Yemekten sonra tabakları ve çatal bıçakları bulaşık makinesine yerleştiriyorum.

Bayan Sebastian oturma odasında oturduktan sonra, "Shadowhunters'ı izlememin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," diye cevaplıyor Christopher. Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sonra gözleri yüzüme takılıyor. "Sen nasılsın?"

Başımı salladım. "Daha iyi."

Bulaşık makinesini açtığımda Christopher koluma uzanıyor ve önünde durana kadar beni kendine çekiyor. Elleri kalçalarımaya yerleşiyor ve başını eğiyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Sözleri beni şaşırtıyor, sert ve derinden vuruyor.

Beni vücuduna bastırana kadar kendine çekiyor. Ellerimi kaldırıp omuzlarına koyuyorum.

Bakışları tekrar gözlerime yerleşmeden önce yüzümde geziniyor. "Hayatım, kahretsin, çok güzelsin."

Ağzım kıvrılmaya başladı.

Eğilerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ben de onu hissetmek için gözlerimi kapatıyorum.

"Çok güçlü," diye mırıldanıyor ağızıma karşı. "Ben seninim." Dudakları dudaklarıma çekiştiriyor. "Sadece senin." Ellerim boynunun arkasına gidiyor, parmaklarım saçlarında kayboluyor. "Kayıtsız şartsız. Geri dönülmez bir şekilde. Her şeyi tüketerek."

Seviştiğimiz zamanki sözleri hatırlamak bana... kulübeyi değil... bizi hatırlatıyor.

Biz çocukken. Gençken. En iyi arkadaşlar olarak. Aşıklar olarak.

Önemli olan tek şey Christopher.

"Sonsuza dek," diye fısıldıyorum.

Bölüm 28

CHRISTOPHER

İşe döneli iki hafta oldu. Bayan Sebastian'ın gün boyunca Dash ile birlikte olduğunu bilmek, bir şeyler yapabilmemin tek nedeni.

Annemle konuştum ve bugün için her şeyi ayarladı. Cumartesi sabahı olduğu için on beş dakika erken çıkmaya karar verdim, böylece geç kalmayacaktık.

"Nereye gidiyoruz?" Dash onu asansöre çekerken soruyor.

"Göreceksin," diye takılıyorum.

Her geçen gün biraz daha iyiye gidiyor. Onu cinsel olarak zorlamadım ama zorlanmaya başladım. Hem de çok.

Elini bırakıp avucumu kıkına sürüyorum. Dash yaklaşıyor ve hafifçe dönerek yanıma bastırıyor. Kapılar açıldığında, onu sıkıyorum ve ileri doğru itiyorum.

"Gerçekten nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye soruyor arabaya binerken.

"Yakında öğreneceksin," diye tekrar takılıyorum. Gözleri heyecanla parlamaya başlıyor.

Bir galibiyet daha.

Bizi ilk butiğin bulunduğu yere götürüyorum ve arabayı park ettiğimde Dash sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyor. "Oh, işte annemin arabası."

Arabadan inerken dudaklarım kıvrılıyor. Dash'i bekliyorum ve elini tutarak yolun karşısına geçiyoruz, sonra nefesi kesiliyor, "Gelinlik mi?"

"Evet, bugün tamamen senin için mükemmel elbiseyi bulmakla ilgili," diyorum ona gülümseyerek.

"Elbiseyi görmek kötü şans getirir" diyor ama yüzündeki muhteşem gülümseme mutlu olduğunu gösteriyor.

"Sadece bu saçmalığa inanıyorsan. Ayrıca, ben hâlâ senin en iyi arkadaşınım, bu yüzden bana özel haklar kazandırdığını düşünüyorum."

Koluma ve omzuma yaslanırken kıkırdıyor. Butiğe girdiğimizde annem, Leigh Teyze, Bayan Sebastian ve Danny ellerinde birer bardak portakal suyuyla oturuyorlardı bile.

Dash'i bırakıyorum, böylece hepsiyle kucaklaşıp selamlaşabiliyor ve gidip kanepelerden birine oturuyor. Dash saniyeler içinde sergilenen elbiselere bakmanın heyecanına kapıldı.

Danny bir tanesini kapar ve Dash'e doğru iterek onu soyunma odasına sokar. Leigh Teyze muhtemelen ona yardım etmek için Dash'le birlikte gider.

Kız kardeşim bana döndü. "Tanrım, muhteşem görünecek. Kendini hazırla."

Portakal suyuna uzanıyorum ve bir yudum aldığım anda içinde şampanya olduğunu fark ediyorum. Masaya geri koyarken "Tanrım, sabahın köründe," diye mırıldanıyorum.

Bayan Sebastian oturmaya geldiğinde, "Dünyanın herhangi bir yerinde saat beş," diyor.

Dakikalar sonra Leigh Teyze biraz ağlamaklı bir ifadeyle dışarı çıkıyor. Öne doğru eğilip kollarımı kalçalarımın dayıyorum, gözlerim soyunma odasında.

Evet, hazırlıklı değildim. Dash dışarı çıkıp aynaların önündeki küçük podyuma adımını attığı anda boğazımda bir yumru oluştu.

Ellerimi birbirine kenetliyorum ve içimi büyük bir sevgi duygusu kaplıyor.

O bir hayal.

Ben sadece etrafına dökülen beyaz ipeğe bakarken kadınlar bir anda konuşmaya başlıyor.

Dash'in kesinlikle nefes kesici görüldüğünü düşündüğüm yerde, annem, Danny ve Bayan Sebastian, Dash'e birbiri ardına elbiseler fırlatmaya başlarlar.

Her denediğinde gülümsemesi daha da genişliyor ve gözleri biraz daha parlıyor.

Rüyalarını hatırla, Dash.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve sonra "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım düğün günümüzde duygusallaşacağım," diye itiraf ediyorum ve ailemizden kahkahalar yükseliyor. Ayağa kalkarak, vücudunun her seksi kıvrımını vurgulayan dantel gelinliğiyle durduğu yere doğru yürüyorum. Dudaklarım kulağına değene kadar eğilip mırıldanıyorum: "Ama gerçekten ama gerçekten bu gelinliği üzerinden çıkarıp ikimiz de nefessiz kalana kadar seni becermek istiyorum."

Dash yüzünü bana doğru kaldırıyor, yanağı yanağıma değiyor. "Artık düğün gecemizde neyi dört gözle bekleyeceğimi biliyorum."

Kısık bir kahkaha attım. "O kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsam fiziksel olarak öleceğim." "Mhh... Bu konuda bir şeyler yapmalıyım," diye alay ediyor.

"Yapmalısın." Geri çekiliyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor ve yeşil irislerini koyulaştıran arzuyu görmek bana bir zafer daha kazanmışım gibi hissettiriyor.

"Christopher," diye tersliyor annem. "Gel kışının üstüne otur. Hâlâ yapmamız gereken çok şey var ve sen bizi oyalıyorsun."

Kanepeye geri dönerken anneme bir gülümseme attım.

DASH

Eve döndüğümüzde o kadar çok mutlulukla doluyorum ki, hepsini içimde tutamıyorum.

Bugün bir kez bile kulübede geçirdiğim zamanı düşünmedim ve bunu şimdi fark ettiğim için düşünüyorum.

"Elbise provası, pasta tadımı, çiçekler..." İçimi çektim, "Çok teşekkür ederim Christopher. Senin için sıkıcı olduğunu biliyorum."

"Değildi," diyor kollarını etrafımda kavuştururken. Bana seksi bir sırıtış atarak devam ediyor: "Aslında eğlenceliydi. Kadınların çikolatalı pasta için bu kadar heyecanlanabileceğini hiç bilmezdim."

Kollarımı kaldırıp boynuna doluyorum. "Buzlanma yüzünden oldu. Tanrım, ağzımda eridi. Mhh..."

Yüz hatları anında şakacıdan yırtıcıya dönüşür. "O sesi tekrar çıkar," diye emrediyor.

"Mhh."

Elleri kışıma indi ve tutarak, "Yukarı" dedi. Sonra beni kaldırdı.

Bacaklarımı ona doluyorum, sonra bir kıkırdama çıkarıyorum. "Mhh... Bunun nereye gittiğini seviyorum."

"Böyle yapmaya devam edersen merdivenlere ulaşamayız," diye uyarıyor, sesi alçak ve derinden geliyor.

Christopher beni yatak odasına taşıyor ama yatağa doğru yürümek yerine dolaba yöneliyor.

"Oh...tamam mı?"

"Bacaklar aşağı," diye talimat veriyor.

Ayaklarımı yere indiriyorum ve sonra neler olduğunu merak ediyorum. Christopher'ın aramızda seks başlatmamış olması beni endişelendiriyordu.

Sonra beni çeviriyor, böylece boy aynasına bakıyorum.

"Seni soyarken izle," diye mırıldanıyor üzerimdeki elbisenin fermuarını indirmeye başlarken.

Avuç içleri omuzlarımda gezinirken bakışlarım Christopher'ın yansımasına kilitleniyor ve kumaşı üzerimden itiyor. Kumaş ayaklarımın dibinde birikiyor, beni iç çamaşırım ve topuklu ayakkabılarımla bırakıyor.

Ağzı yukarı kıvrılıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Çok seksi."

Kolları beni sarıyor, göğsü sırtıma bastırıyor. Bir eliyle kalçamı tutarken diğer eliyle kaburgalarımın üzerindeki gergin deriyi okşuyor.

"Çok yumuşak amına koyayım," diye inliyor başını eğip omzuma bir öpücük kondururken.

Tüylerim diken diken oluyor ve o da bunu hemen fark ediyor, gözleri aynada benimkilere kayarken gülümsemesi acıkıyor.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye soruyor. Hayır. Ben sadece onu görüyorum.

Parmakları sütyenimin kopçasına gidiyor ve sonra dantel benden düşüyor. Kaburgalarımındaki eli göğsümü kavrayana kadar yukarı doğru hareket ediyor ve dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğinden gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

"Mükemmel. Çok mükemmel." Sesi karnımın sıkışmasına neden oluyor. "Ayakkabılarını çıkar." Dediğini yapıyorum, onları yana doğru tekmeliyorum.

Christopher'ın elleri külotuma doğru ilerliyor ve parmakları külotumu aşağı itmeden önce dantelin üzerinde geziniyor. Çıplak olduğumda, o hala arkamda tamamen giyinikken, arzusun içimde yanmasına neden oluyor.

Tanrım, bu tamamen farklı bir ateşli seviye.

Eli bacaklarımın arasından kayıyor ve bileğinden koluna doğru kıvrılan damarları görünce içim ısınıyor. Nefes alışım hızlanıyor ve dudaklarım aralanıyor.

"Seni boşaltırken izle," diye homurdanıyor, sesi şehvetle ağırlaşıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, parmağı klitorisimin etrafında dönmeye başladığında tüm vücudum canlanıyor. Başım omzuna doğru düşüyor. Geriye uzanarak ellerimi kalçalarının yanlarına koyuyorum ve sonra parmaklarım pantolonunun kumaşının içine kıvrılıyor.

"Gözler üzerimizde, Dash," diye mırıldanıyor.

Anında bana dokunduğu yere odaklanıyorum. İçimdeki her şey sıkışmaya başladığında karnım kasılıyor. "Christopher," diye inliyorum, nefeslerim daha hızlı geliyor.

"Benim için gel, Dash." Sesinin sert tınısı beni uçurumun kenarından döndürüyor. Sırtım yükselirken kalçalarım sıkıştı.

Christopher'ın gözleri ben orgazm olurken beni izlerken kararıyor ve sonra soruyor, "Benim gördüğümü görüyor musun? Ne kadar seksisin. Tanrım, vücudun, göğüslerin..." Eli popoma gidiyor ve bir yanağımı tutuyor. "Bu kış. Sen ıslak bir rüyasın."

Gözlerim vücudumu tarıyor ve paylaştığımız bu samimi anda kendimi kesinlikle güzel hissediyorum.

"Senin gördüğünü ben de görüyorum," diye cevap veriyorum yüzümü ona dönerken. Çenesine bir öpücük kondururken gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyorum. Gözlerimi onunkilere dikerek fısıldıyorum: "Sana ihtiyacım var."

Kıyafetlerini çıkarmama yardım etmek yerine "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Her şey," diye mırıldanıyorum gömleğini omuzlarından

iterken. Christopher başını sallıyor. "Daha açık ol."

Pantolonuna uzandım. "Üstümde soyunuyorsun," diye itiraf

ediyorum. "Peki ya sonra?" Ağzının köşesi kalktı.

"Sevişiyoruz." Ne yaptığını anladığımda gözlerim tekrar ona dikildi. O kelimeyi hiç tereddüt etmeden, korkmadan, kötü anılar yaşamadan söyledim. I

Tam olarak aynı kelimeler olmadığını biliyorum ama bu da ileriye doğru atılmış bir adım.

Ellerini yukarı kaldırıp yüzümü çerçevelerken dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. Ağzıma sert bir öpücük kondurduktan sonra homurdanıyor: "O seksi kışını yatağa at. Şimdi."

Gülümseyerek, o kıyafetlerini çıkarmaya devam ederken etrafında dolanıyorum.

Yatağa tırmanırken Christopher'ın inlediğini duyuyorum ve ben kışımın üzerine dönüp uzanırken o pantolonunu çıkarıyor. Vücudumda sürünüyor ve sonra başını karnıma indiriyor. "Bacaklarını aç."

Kahretsin, onun bu baskın tarafını seviyorum.

Bacaklarımı açıyorum ve sonra ağzı klitorisime yapışıyor. "Oh Tanrım," diye inliyorum, yoğun bir his tüm vücuduma yayılıyor. Christopher'ın dişleri ve dili sırayla beni çılgına çeviriyor, ta ki ben vücudum üzerindeki kontrolümü kaybedip dudaklarımdan inilti dökülene kadar.

Bölüm 29

CHRISTOPHER

Dash'in orgazmını duymak bir saniye daha beklememi imkânsız hale getiriyor.

Vücudunda yukarı doğru hareket ederek sikimi tutuyorum ve başını klitorisinin üzerine sürüyorum, sert bir hamleyle içine girmeden önce kendimi yağlıyorum.

Nefesi kesiliyor ve ardından baştan çıkarıcı bir inilti ayrık dudaklarından süzülüyor. Kalçalarım hareket etmeye başladığında "Siktir," diye inliyorum.

Ağzım meme ucuna yapışıyor ve dişlerim çakıllı tomurcuğu çekiştiriyor. İç kasları kasılıyor göğsümden derin bir inilti çıkararak sikimin etrafını sardı. "Siktir, Dash."

Kollarımı altına sokup onu göğsüme sıkıştırıyorum. Ağzım onunkine çarpıyor ve dillerimiz birbirini okşuyor, tadıyor, tapıyor, yutuyor. İticilerim yavaş ve derin oluyor. Sonunda tekrar onun içinde olduğum bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Dash'in parmakları ensemdaki saçlarımın arasında kayboluyor ve nefessiz kaldığında, kalçaları her hamlede benimkilerle buluştuğunda, yüzünü görmem gerekiyor. Vücudumun üst kısmını kaldırıyorum ve sağ elim kıkına doğru inerken sol koluma yaslanıyorum.

Tanrım, kıcı.

Parmaklarım tenine saplanıyor ve ona güç vermeye başlıyorum. Zevk omurgamdan aşağı süzülüyor ve beni daha sert itiyor.

"Christopher," diye inliyor, ihtiyacı yüzünü yıkıyor.

"Gel, Dash. Benim için gel." Kendi orgazmım arttıkça sesim boğuklaşıyor.

Yüz hatlarının gerginleşmesini izliyorum ve sonra vücudu benimkine doğru itiliyor. "Çok güzel," diye inliyorum.

Aletim sarsılmaya başlıyor ve sonra zevk içimden geçerken çenem sıkılıyor. Dash altımda titremeye başlıyor ve ben onun içine girmeye devam ediyorum.

Kendi orgazmı vurduğunda ağzı sessiz bir çığlıkla açılır.

Yorganın üzerine yığıldığında, yavaşlıyorum, kendi zevkimin sonuncusunun tadını çıkarıyorum. Kendimi daha yükseğe kaldırarak aşağıya bakıyorum ve içine girip çıkarken onu izliyorum.

"Birleştığımız yere bak, Dash," diye mırıldanıyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerini indiriyor. "İşte o zaman kendimi tamamlanmış hissediyorum. Senin içinde olduğum zaman."

Gözünden bir damla yaş süzülürken bakışları benimkine kayıyor ve sesi boğuk çıkıyor: "Seni seviyorum Christopher. Sadece seni."

Hala içindeyken ağzım onunkini kapıyor, kalbimdeki son çatlak iyileşiyor çünkü Dash'ime geri kavuşmuşum gibi hissediyorum. Her şeyiyle. Güçlü. Kırılmış. Onu sevebileceğim tek kadın yapan her şey.

DASH

Bunu yapabilirsin.

Çenemi kaldırarak asansörden iniyorum ve ofisime doğru yürüyorum. Masama ulaştığımda Christopher kolumu tutuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, eli popoma düşüyor.

"Bugün tamamen sikilebilir görünüyorsun. Hiç iş yapamayacağım," diye homurdanıyor.

Parmak uçlarımda yükselip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Denemek zorundasın çünkü Danny bu tarafa doğru geliyor."

Bir inilti çıkarıyor ve beni bırakarak kız kardeşiyle yüzleşmek için dönüyor. Danny bana sırtıttı. "Tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler."

Christopher'ın göğsüne bir dosya sıkıştırıyor. "İşte yeni iş için birkaç fikir. Çalışmaya başlayın."

Ofisine doğru yürürken "Köle şoför," diye mırıldanıyor.

Danny'nin bakışları üzerimde geziniyor. "Geri dönmekten memnun musun?" Başımı sallıyorum. "Evde oturamam. Aklımı kaybederim."

Bir kıkırdama çıkarır. "Güzel, çünkü seni özledim."

Gitmesini bekliyorum ve çekmeceyi açıp el çantamı içine bırakıyorum. Masamın arkasına oturuyorum ve ofisime göz gezdiriyorum.

Bu ihtiyacım olan son adımdı. Tamamen iyileşmiş değilim ve gerçekten bazı yaraların asla kapanmayacağını düşünüyorum... tamamen değil. Ama anılar katlanılabilir hale geldi.

Bilgisayarımı açıyorum ve çalışmaya başlıyorum.

Bir saat sonra, "Şu güzel yüze bakar mısın?" dediğini duydum.

Başımı kaldırıyorum ve Dorris'i görünce ayağa kalkıp masama koşuyorum. "Seni özledim." derken sarıldık.

"Ben de seni özledim." Geri çekilirken gülümsedim. "Gönderdiğin çiçekler için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gözlerini bana dikti. "Ziyaret etmek istedim ama Danny ailenin evinde olduğunu ve araba kazasından sonra iyileşmeye çalıştığını söyledi."

Ailemin bulduğu bahane buydu ve görünüşe göre herkes buna inanıyor. "Evet, ama şimdi çok daha iyiyim. Yeni gibi iyiyim."

Bana bir zarf uzattı ve ben de "Bu ne? İstifa mektubu olmasa iyi olur."
Dorris bir kıkırdama çıkarır. "Ryker bensiz ölür. Bu benim düğün için LCV'm."

"Ah, doğru." Ondan alıyorum ve açıp gelip gelmediğini kontrol ediyorum.
"Oooh, bu gördüğüm bir artı bir mi?"

Çenesini havaya kaldırır ve uzaklaşmaya başlarken, "Kendime iyi görünümlü bir adam buldum" der.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye sesleniyorum arkasından.
Arkamı döndüğümde Christopher ofislerimizin arasındaki kapı pervazına yaslanmıştı. Dudaklarında bir gülümseme vardı.

Masama geri dönerken ona, "Dorris ve artı biri düğüne geliyor," dedim.
Oturduğumda ve Christopher hiçbir şey söylemediğinde ya da hareket etmediğinde, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Ben sadece seksi nişanlımın güçlü bir iş kadını olmasına bakıyorum."

Saçlarımı omzumun üzerinden atarken kıkırdıyorum. "Beni bilirsiniz, Bayan Bağımsız."

Bir kıkırdama çıkarır. "Sadece dört ay daha. Sonra sen Mrs. Hayes."

Duygularım beni ele geçiriyor ve sandalyemden sıçrayarak kolundan tutup onu ofisine çekiyorum. Kapıyı kapattım ve çenesinden tutarak ağzımı onununkine yapıştırdım.

Christopher beni yuvarlak masaya doğru iterken öpücüğün kontrolünü hızla ele geçiriyor. Beni kaldırarak, bacaklarımın arasına girerken beni mermer yüzeye bırakıyor.

Dişleri ve dudakları ağzımı karıncalandırıyor ve sonunda geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Nefesimi tuttuğumda, "Bu tanıdık geliyor." diyorum.

Gözlerimin içine bakarken ağzı yukarı kıvrılıyor. "Burada ilk kez öpüştüğümüzden beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor."

"Sadece iki ay oldu," diye gülüyorum.

"Kahretsin, işe gitmem gerek," diye mırıldanıyor. Masadan kaymaya çalıştığımda başını sallıyor. "Seni hamile bırakmaktan bahsediyorum."

Dudaklarımda bir kahkaha patlıyor, ama kapıya doğru yürüyüp kilitlediğinde kahkaham hızla sönüyor. Bakışlarım onu Cody'yi aradığı masaya kadar takip ediyor. "Tüm aramalarımı beklet."

Sonra pantolonunu çözmeye başlarken bana döndü.

Sonsöz

CHRISTOPHER

Düğünden bir hafta önce.

Smokinin mükemmel olduğundan emin olmak için provaya gittikten sonra eve dönüyorum.

Çatı katına çıkarken, "Dash?" diye seslendim. Bana cevap vermeyince merdivenlerden ikinci kata çıktım.

Dash'in öksürdüğünü duyuyorum, sonra da kusuyor gibi geliyor. İleri atılarak banyoya daldım. "Hey, hasta mısın?" Yanına çömelip saçlarını toplarken soruyorum.

Ağzını silmek için tuvalet kağıdını yırtarken başını sallıyor ve sonra gülümsüyor. "Markete koşabilir misin?"

"Tabii. Gatorade? İlaçlar?"

Tekrar başını sallıyor. "Hamilelik testi."

İsteği kafama dank edince bir an donup kalıyorum ve sonra yüzümde bir gülümseme oluşuyor. "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ayağa kalkarken başını sallıyor. "Sadece teyit etmek istiyorum ama eminim ki öyleyim."

"Hemen döneceğim." Mağazaya doğru giderken tek düşünebildiğim Dash'in çocuğumu taşıyor olabileceğiydi... bizim çocuğumuzu.

Tanrım, lütfen.

İçinde üç test olan bir kutu aldım ve aceleyle eve döndüm. Umarım mide gribi değildir.

Dash'i yatakta otururken buldum, eli karnındaydı. "Aldım onları."

Ayağa kalkıyor ve kutuları alıp banyoya gidiyor. Kapının yanında durup bekliyorum ve sonra aniden tekrar vuruyor.

Dash hamile olabilir.

Elimi saçlarıma götürüp bir avuç tutuyorum. Tuvalet sifonunun sesini duyuyorum ve sonra kapı açılıyor. "Ve?" Bilmek için sabırsızlanarak soruyorum.

Dash bir kıkırdama çıkarır. "Bu senin." Bana bir test uzattı. "Birkaç dakika içinde gösterecek."

İkimiz de elimizde bir testle duruyoruz, benim gözlerim ekrana yapışmış durumda. "Ne olacak -" Ekranda hamile kelimesi belirince cümlem kesiliyor. "Dash," diye fısıldıyorum nefeslerim hızlanmaya başlarken. "Dash!" Omzundan tutup onu daha yakına çekiyorum. "Sen hamilesin."

Hala bir şey söylemeyince ona bakıyorum ve gözyaşlarını görünce testi bırakıp kollarımı ona doluyorum.

Göğsüme yaslanıp ağlarken ondan dalga dalga yayılan rahatlamayı hissedebiliyorum.

"Çocuğumuzu taşıyorsun," diye fısıldıyorum hayretle.

Başını sallayarak, "Bir bebeğimiz olacak," diye mırıldandı.

Ellerimle yüzünü çerçeveleyerek başını yukarı kaldırmaya zorluyorum ve sonra dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde, sessiz bir kahkaha patlatıyorum.

Şu an. Şu anda. Tanrım, hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hepsi Dash sayesinde.

"Tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim" diye fısıldarken alt dudağı titriyor.

"Hâlâ bir tane kaldı," diye kıkırdıyorum.

DASH

Boy aynasına dönüyorum ve makyajımı bozmamak için gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Tam boy, illüzyon kollu, omuzları açık dantel bir trompet elbise giyiyorum. Kendimi hiç şu anki kadar kadın gibi hissetmemiştim.

Ve hayallerimin erkeğiyle evlenmek üzereyim.

Annem ve Bayan Sebastian, mavi çiçeklerle tutturduğum saçlarımı dağıtmadan duvağımı takmama yardım ettiler.

Ben hazır olduğumda Della Teyze bir çığlık atıyor ve hemen ağzını kapatıyor. "Muhteşem görünüyorsun, Dash."

Çenem titremeye başlıyor ve gözyaşlarımı dizginlemek için mücadele ediyorum. "Beni ağlatma."

Annem elimi tutuyor ve ona baktığımda ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sadece bugünün tadını çıkar. Tamam mı?"

Derin nefesler alırken hızlıca başımı sallıyorum.

Kapı çalındığında, midem sinirden dönmeye başlıyor. Babam içeri bakıyor ve odaya girdiğinde yüzünde bir huşu ifadesi belirliyor. "Vay be." Bana bakarken eliyle ağzını kapatıyor. "Sadece... vay canına."

Bir kahkaha attım. "Sağ ol baba." "Vakit geldi mi?" Della Teyze soruyor.

"Evet, gidip yerlerinize otursanız iyi olur."

Danny bana göz kırptı. "Diğer tarafta görüşürüz."

Sadece babam ve ben olduğumuzda, elimi tuttu. "Tanrım, seni vermek zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Değilsin," diye fısıldadım. "Babama her zaman ihtiyacım olacak."

Babam dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerini kapatarak kendini toparlamak için bir süre bekliyor. Gözlerini tekrar açtığında görüşüm bulanıklaşıyor ve daha hızlı nefes alıyorum.

"Hazır mısın?" diye sorar, sesi kısıktır.

Babamın koluna girerken sadece başımı sallayabiliyorum ve odadan çıkıyoruz.

Piyanonun *Pachelbel Canon in D'nin* açılış akorlarını çaldığını duyduğumda boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum.

Tanrım, makyajım gidiyor.

Koridorun başına geldiğimizde CRC Holdings ve Indie Ink'ten bizimle birlikte özel günümüzü kutlamak için burada olan tüm aileleri gözümün önüne getiriyorum, sonra gözlerim Christopher'ınkilere kilitleniyor. Dudaklarının ayrılışını izliyorum. Duyguları yüz hatlarını sıkılaştırırken bir adım geri atıyor.

Ona doğru yürürken konuklardan hiçbirine bakamıyorum. *Benim Bay Doğru'm*.

Christopher bir damla gözyaşını siliyor ve ben ona ulaştığımda derin bir nefes alıyor. Babama dönerek duvağını kaldırıyor. Eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Mutlu ol, tatlım."

Christopher ve babam kucaklaşırken başımı sallayıp bekliyorum. "Küçük kızıma iyi bak."

"Yapacağım... Baba." Christopher'ın sözleri babamın yüzüne geniş bir gülümseme yayılmasına neden olur.

Christopher'ın bakışları bana dönüyor ve başını sallıyor. "Tanrım, nefes kesici görünüyorsun."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum, sesimi bulamıyorum. Yeminimi hüngür hüngür ağlamadan nasıl tamamlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Kolumu Christopher'ın kolunun arasından geçirerek öne doğru döndük ve nikâhı kıymasını istediğimiz Bayan Sebastian'la yüzleştik.

"Hayes ve West ailesi adına bugün burada bulunan herkese hoş geldiniz demek istiyorum. Benim adım Mamma G. İnternette beş dakika,

ve benim göz kamaştırıcı aaa... kıçım gitmeye hazır."

Bir kahkaha attım ve Christopher'ın kolunu sıkıca kavradım.

"Dash doğduğunda ben de oradaydım ve Christopher bezlerle etrafta koşturuyordu. Şimdi bebeklerimize bir bakın." Bayan Sebastian öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Birbirinizle yüzleşin. Yüzümün muhteşem olduğunu biliyorum ama birbirinizle evleniyorsunuz."

Christopher bana dönüp ellerimi tutarken gülmeye başlıyor. Bayan Sebastian'ın sesi mikrofondan "Sevgili sevgilim," diye yükseliyor. Benden kahkahalar yükseliyor ve konukların arasında yankılanıyor.

Boğazını temizliyor. "Bugün burada Christopher'ımızla Dash'imizi evlendirmek için toplandık. Sonrasında da açık bar sözü verdiler."

Gözyaşlarım kayboldu ve gülümsemekten yanaklarım acımaya başladı. "Sonunda, ve sonunda demek istiyorum, Christopher ve Dash ne yaptığımızı anladılar.

başından beri biliyordu. Birbirleri için yaratılmışlar. Birkaç yıl boyunca hepimizi endişelendirdiler. Ama sonra mucizeler gerçekleşti ve şimdi onlara bakın, yeminlerini etmeye hazırlar. Aşkın anasına şükürler olsun." Bayan Sebastian elindeki kâğıda gözlerini kısarak bakıyor. "Tamam, yemin zamanı."

Gözlerim Christopher'ın kollarıyla kilitleniyor ve hıçkırarak ağlayacağımı sandığım yerde, Bayan Sebastian'ın sözlerini tekrarlarlarken sesim berrak çıkıyor.

Yeminimiz bittiğinde Danny bize yüzüklerimizi verdi.

Christopher yüzüğü parmağıma takıyor ve şöyle diyor: "Bu yüzüğü sana bu dünyaya hep birlikte göğüs gereceğimizi hatırlatması için veriyorum. Biz kırılmaz bir takımız. Sen benim en iyi arkadaşım, hayatımın aşkı ve geleceğimsin. Sen benimsin, kayıtsız şartsız, geri dönülmez, her şeyiyle."

"Bu yüzüğü sana sonsuz inancımın ve sarsılmaz bağlılığımın bir hatırlatıcısı olarak takman için veriyorum. Seni bugün, yarın ve sonsuza kadar el üstünde tutacağım."

"Tanrım," diye hıçkırıyor Bayan Sebastian. "Artık öpebilirsiniz."

CHRISTOPHER

Dash ve ben sonunda ikimizin de sevdiği bir şarkı bulana kadar yüzlerce şarkı dinledik.

Tristan Prettyman'ın *Who we are* şarkısı çalmaya başladığında dans pistini açıyoruz. Karımı kollarımda tutarken göğsüm gururla dolup taşıyor.

"Benimle evlendiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Dash bana gülümsüyor. "Tüm hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Onu yere yatırırken birbirimize bakıyoruz. "Bayan Hayes." "Evet, Bay Hayes?" diye kıkırdıyor.

"Sana bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Başını sallıyor, gülümsemesi genişliyor. "Tekrar duymak benim için sorun değil."

"Nefesimi kesiyorsun Dash," diye fısıldıyorum eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken.

Ailelerimiz dans pistinde bize katılıyor ve bir süre sonra Jax Amca Dash'i benden alıyor, ben de anneme dönüyorum.

Babam Leigh Teyze'yi dans pistinden kaçamadan yakalıyor ve bu benim kıkırdamama neden oluyor.

Kollarımı anneme dolayarak ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Başımı salladım. "En muhteşem anne olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerinde yaşlar parıldamaya başladı. "Seni seviyorum, bebeğim."

Şarkı bitip de ailemiz ve arkadaşlarımız bir sonraki dans için pisti doldurmaya başladığında, Dash'in elinden tutup onu peşimden çekerek podyumun olduğu yere doğru yürüyorum. Adım atmasına yardım ediyorum ve sonra mikrofona dokunuyorum. "Yapmamız gereken son bir duyuru var, sonra hepimiz gecenin tadını çıkarabilirsiniz." Herkesin dikkati üzerimizdeyken Dash'e dönüyorum. "Hazır mısınız?" Başını salladı ve sonra ikimiz de "Bir bebeğimiz olacak" dedik.

Ailemiz ve arkadaşlarımız alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlıyor ve Dash'e dönerek yüzünü çerçeveliyorum ve sonra onu öpüyorum. Geri çekilip gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Ruh eşim. Benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Öyle," diye kıkırdıyor. "Çünkü sen de benim için aynı şeyi ifade ediyorsun."

Son.

Her şeyin başladığı yeri okumak ister misiniz?

[**Git 1 KALPSİZ'e tıkla.**](#)

Düşmanlardan Aşıklara Serisi'ni bitirdiğinizde Trinity Akademisi ile devam edin.

Tüm satış bağlantıları kitabın arka sayfasında listelenmiştir.

Varisler

Gelecek sürümlerin okuma sırası:

Soğukkanlı Varis

Roman #1

Hunter Chargill (*Mason ve Kingsley'in oğlu*) &
Jade Daniels (*Rhett ve Evie'nin kızı*)

Kibirli Varis

Roman #2

Jase Reyes - (*Julian & Jamie'nin oğlu*)
&
Mila West - (*Logan & Mia'nın Kızı*)

Meydan Okuyan Varis

Roman #3

Kao Reed (*Marcus ve Willow'un oğlu*)
&
Fallon Reyes (*Falcon ve Layla'nın kızı*)

Sadık Varis

Roman #4

Forest Reyes (*Falcon & Layla'nın
oğlu*) &
Aria Chargill (*Mason ve Kingsley'in kızı*)

Duygusuz Mirasçı

Roman #5

Noah West (*Jaxson ve Leigh'in oğlu*)
&
Carla Reyes (*Julian & Jamie'nin kızı*)

Günahkar Varis

Roman #6

Tristan Hayes (*Carter ve Della'nın oğlu*)

&

Hana Cutler (*Lake & Lee'nin kızı*)

Cazibeli Varis

Roman #7

Christopher Hayes (*Carter ve Della'nın*

oğlu) &

Dash West (*Jaxson ve Leigh'in kızı*)

Yasak Varis

Roman #8

Ryker West (*Logan ve Mia'nın*

oğlu) &

Danny Hayes (*Carter & Della'nın kızı*)

Tek Başına Lise Romantizmi *Kara*

***Dağ Akademisi Serisi* Kahramanım**

Değil

Colton Lawson

(Brady, Coldhearted Heir's Brother'dan.) &

Brie Weinstock

(Trinity Academy'den Serena'nın kızı)

Trinity Akademisi

FALCON

Roman #1

Falcon Reyes & Layla Shepard

MASON

Roman #2

Mason Chargill & Kingsley Hunt

GÖL

Roman #3

Cutler Gölü & Lee-ann Parkı

JULIAN

Roman #4

Tek Başına Bir Roman

Julian Reyes (*Falcon'un Kardeşi*)

&

Jamie Truman (*Della'nın Kız Kardeşi - Heartless, TETLS*)

EPILOG

Bir Trinity Akademisi Romanı

Düşmanlardan Aşıklara

Kalpsiz

Roman #1

Carter Hayes & Della Truman

Pervasiz

Roman #2

Logan West & Mia Daniels

Dikkatsiz

Roman #3

Jaxson West & Leigh Baxter

Acımasız

Roman #4

Marcus Reed & Willow Brooks

Utanmaz

Roman #5

Rhett Daniels & Evie Cole

Yanlış Algılar

Roman #6

Tek Başına Bir Roman

Hayden Cole (*Evie'nin Babası*)

Benimle bağlantı kurun

[Bülten FaceBook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Web sitesi](#)

Yazar hakkında

Michelle Heard, okurlarının içinde kaybolabileceği hikâyeler yaratmayı seven Wall Street Journal ve USA Today Çok Satan Yazarıdır. Oğluyla birlikte Güney Afrika'da yaşamakta ve her zaman yazacağı bir sonraki kitabını ve çıkacağı bir seyahati planlamaktadır.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanlarıyla ilgili en son haberleri almak için kaydolun →

[NEWSLETTER](#)

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

Teşekkür

Tanrım, sekiz kitaplık bir seri, ne düşünüyordum ki? Teşviklerin için teşekkürler. Sadece bir kitap kaldı! CRC ve Indie Ink ailesine veda etmek çok üzücü ama işte gidiyoruz...

Alfa ve beta okuyucularıma, Taylor, Donita, Sherrie, Sheena, Allyson. Kelly, Elaine, Sarah ve Leeann - Kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Candi Kane PR - Bana ve teslim tarihlerini kaçırma alışkanlığıma karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sybil - Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm verdiği için

teşekkür ederim. Sokak ekibim, her bir kitabı tanıttığınız için

teşekkür ederim.

Okuyucularıma, bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.